Omul negru
a venit

JAN VAN HELSING

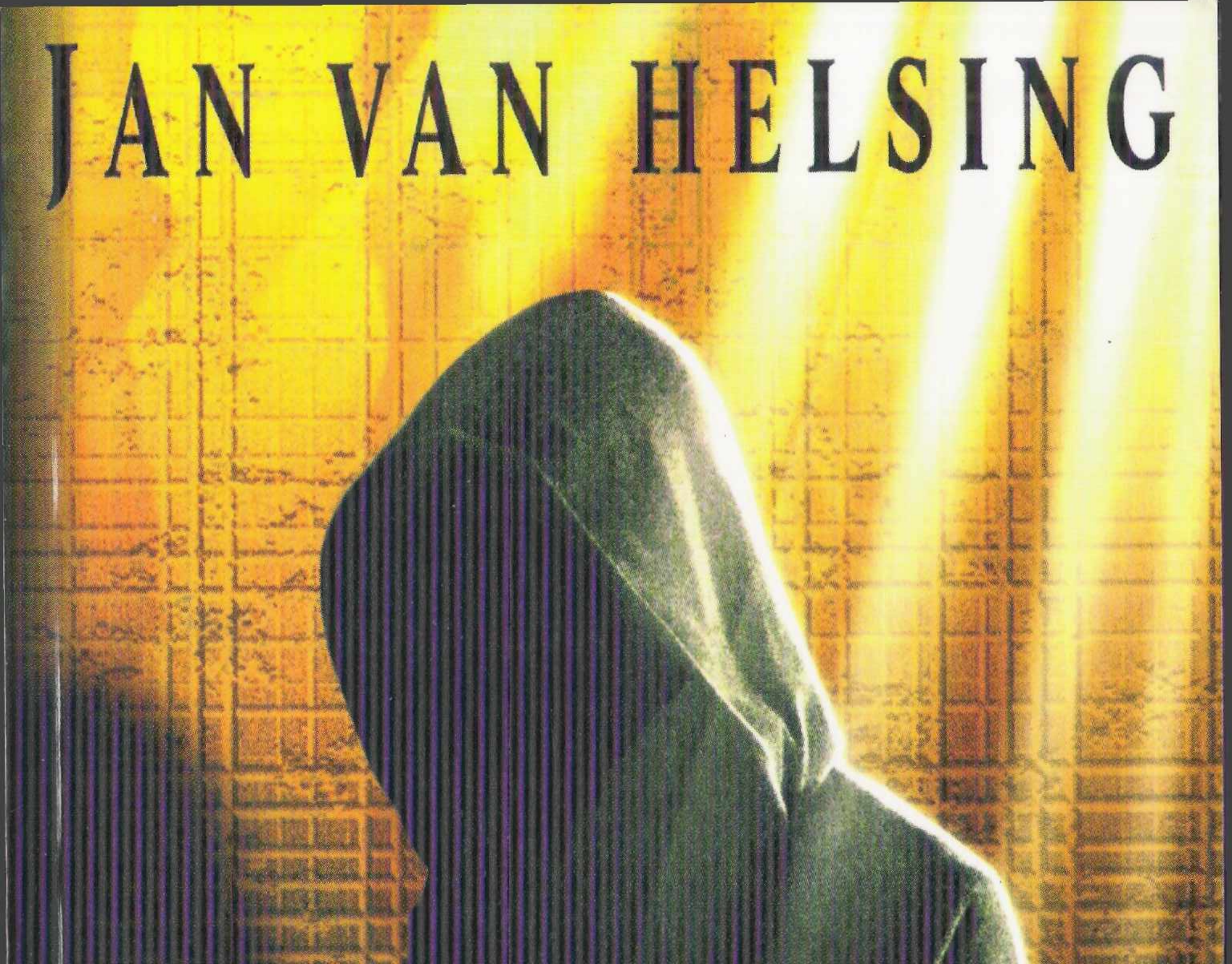

JAN VAN HELSING

OMUL NEGRU A VENIT

Traducere de
Andreea Petcu

ANTET

Titlul original: WER HAT ANGST VOR'M SCHWARZEN MANN...?

Copyright © 2005 by AMA DEUS Verlag
Copyright © Editura ANTET XX PRESS, pentru prezenta versiune românească

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Chircea
Coperta: Ion Năstase

ISBN 978-973-636-484-6

tel.: 021/2234945, 021/2221245
E-mail: comenzi@antet.ro
www.antet.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte 5

Nu vă este puțin frică? 6

Omul în negru apare pretutindeni 13

Cum e posibil să nu se mai știe despre bărbatul în negru? 21

Omul în negru trăiește! 26

Propria mea întâlnire cu omul în negru 30

Ce mă interesează pe mine moartea? 33

Dar cum poți intra în contact cu omul în negru altfel decât prin propria moarte? 37

Interviul 42

CUVÂNT ÎNAINTE...

După ce veți fi citit textul care urmează, fie veți gândi: *„Sună fascinant, n-am mai auzit niciodată până acum de așa ceva"*, fie veți spune: *„Van Helsing mă obișnuise până acum cu altfel de lucruri, aceasta sună într-adevăr ciudat..."*

Pentru ambele situații fac următoarea remarcă: nemișcarea înseamnă moarte, schimbarea înseamnă viață. Astfel că eu însumi mă aflu într-o permanentă schimbare, călătoresc în fiecare an prin noi țări și pășesc cu foarte mare plăcere pe tărâmuri necunoscute ale sufletului și cunoașterii.

Pe parcursul întregii mele cariere de căutător și cercetător al lucrurilor din umbră, întotdeauna fascinat de domeniile încă neexplicate ale vieții, de științele extreme, am scris și am publicat despre multe evenimente interesante. În această carte însă am așternut pe hârtie cel mai captivant proiect al meu de până acum.

Spre deosebire de alte opere, de data aceasta este vorba de o scriere „personală", întrucât conținutul a fost trăit de mine însumi. Și ceea ce am trăit mi-a schimbat viața atât de hotărâtor, încât nu voi mai fi niciodată vechiul Jan van Helsing. Nu mai există cale de întoarcere...

Prin această carte vă invit la o călătorie pe un tărâm virgin. Sunteți liberi să rămâneți fideli vechilor modele de gândire și de comportament. Dacă doriți însă să mă urmați pe acest nou tărâm spiritual, atunci vă urez „Bine ați venit !" în clubul piraților spirituali și trec direct în miezul lucrurilor, întrebându-vă provocator...

NU VĂ ESTE PUȚIN FRICĂ?

Ce ați gândi dacă bunica dumneavoastră, care se află pe patul de moarte, vă povestește că moartea a stat lângă patul ei și că o va curând?

Probabil că după ce ați sta puțin în cumpănă ați ajunge la concluzia că ori bunica a devenit senilă, a luat prea multe medicamente și cu siguranță are halucinații, ori vechile superstiții din subconștientul ei au ieșit la iveală acum, pe patul de moarte.

V-ați amintit imediat că ați mai auzit cândva de la cineva o astfel de poveste și v-ați gândit eventual la o ecranizare hollywoodiană precum „Întâlnire cu Joe Black", la moartea din filmul lui Monty Python „Sensul vieții" sau la romanele lui Terry Pratchett, în ale cărui cărți acest tovarăș negru are cel puțin câte o scurtă apariție. Dar că ar exista într-adevăr un astfel de bărbat în negru, cu siguranță, nu veți crede. Așa e sau nu?

Dar ce ați zice dacă bunica dumneavoastră ar muri într-adevăr în noaptea următoare? Căci așa se întâmplă în cele mai multe cazuri. Eu personal mi-aș pune întrebarea: *„Pe cine sau ce a văzut bunica lângă patul ei? Într-adevăr s-a aflat cineva acolo? Și dacă da, cine era acela?"*

Presupun că dacă mulți dintre noi ar acorda mai multă atenție unor astfel de afirmații, atunci am discuta pe această temă cu vreun preot sau cu cineva care l-a vegheat pe cel mort. Căci răspunsurile sunt mai mult decât surprinzătoare. Având în vedere evenimentele despre care vă voi relata imediat, am făcut exact acest lucru și timp de mai bine de doi ani, atunci când întâlneam o persoană care venea din spital, din ospiciu ori care s-a aflat în apropierea cuiva care a murit, întrebam dacă a auzit vreodată relatări ale muribunzilor în care apărea un bărbat în negru sau în care se vorbea despre asta. Și aproape toți cei întrebați au povestit cazuri în care era implicat și un bărbat în negru.

De pildă Gudrun, fostă soră medicală la ospiciul din Augsburg, povestea: *„O femeie a afirmat cu tărie cu două zile înainte de moartea sa că un bărbat în negru alerga în jurul casei. O altă*

pacientă, aflată în deplinătatea facultăților mintale, a povestit cum un bărbat în negru privea prin fereastră înăuntru. Femeia a murit chiar în aceeași noapte.

Un alt bărbat mi-a relatat cu puțin înainte de moartea sa că un bărbat în negru a stat lângă patul său și vroia să știe cine era acesta..."

În iulie 2004 am primit o scrisoare de la o cititoare care dorea o explicație pentru următoarele evenimente:

„Stimate domn van Helsing,

Vă mulțumesc pentru că ați publicat cartea „Copiii noului mileniu", care m-a ajutat mult în înțelegerea capacităților fiicei mele, clarvăzătoare. Totuși am ceva pe suflet, ceva ce nu a găsit răspuns în cartea dumneavoastră. Anul trecut, când a murit mama mea, ne-a povestit în seara de dinaintea morții că la patul său stătea o făptură în negru care i-a întins mâna. Când am adus-o pe fiica mea Sibylla pentru a afla dacă ea , cu capacitățile ei de clarvăzătoare, poate să vadă ceva, aceasta nu a observat nici un bărbat în negru lângă pat, ci trei sau patru ființe învăluite într-o lumină strălucitoare, care pluteau deasupra patului. Trebuie să spun că trecuse deja un sfert de oră de când mama ne povestise despre omul în negru. Probabil că între timp acesta dispăruse. Întrebarea mea este: Cine este această ființă? Trebuie să ne fie frică de ea? E posibil să fie chiar Necuratul?

Am încercat cu prudență să povestesc acest eveniment în cercul meu de prieteni și am fost surprinsă să văd ce rezonanță are. Prietena mea cea mai bună mi-a povestit despre moartea unchiului ei, care în noaptea de dinaintea morții sale se răsucea încoace și încolo, bâiguind ceva, astfel încât soția sa l-a trezit din somn. Când l-a trezit și l-a întrebat ce s-a întâmplat, el i-a povestit că un bărbat într-o pelerină neagră stătea la patul său. Câteva ore mai târziu unchiul ei a murit..."

În timpul documentării mele pentru cartea anterioară despre copiii clarvăzători, am intrat în vorbă cu o soră medicală pensionată, care-și mai amintea de un caz când un pacient, ce tocmai fusese operat și se afla încă sub anestezie, a intrat în moarte clinică pentru o scurtă perioadă de timp, pentru ca ulterior să relateze că lângă masa de operație, printre doctori s-a aflat „un individ în negru". Totuși, pacientul a supraviețuit.

Aud mereu astfel de istorioare, iar ele prezintă de obicei, următoarele caracteristici:

Cu puțin timp înainte de moarte apare brusc un bărbat în negru, fie într-o rasă neagră, asemenea unui călugăr, fie cu o pălărie neagră. Omul în negru tace, de obicei, iar martorii oculari nu pot să-i descrie fața. Câteodată acest bărbat în negru apare la fereastră, aleargă în jurul casei, stă lângă pat, apare în vise ori bate la ușă. Această variantă din urmă s-a petrecut chiar în familia mea. Când a murit străbunica primei mele soții, chiar în ziua cu pricina, cineva s-a uitat pe fereastră și a văzut un personaj în negru care stătea în fața ușii de la intrare. Și când a murit unchiul ei, Alois, cineva sau ceva bătuse la ușă în momentul morții.

Astfel de relatări nu sunt noi ca atare, dimpotrivă! În aproape toate culturile lumii există nu numai povestiri asemănătoare relatate de oameni care au fost aproape de moarte, ci și istorii întregi despre acest bărbat în negru care se arată oamenilor aflați pe patul de moarte. În unele regiuni el este numit *Gevatter Tod* (cumătrul moartea, cumătru însemnând naș de botez), căci el aparține vieții noastre precum rudele. Și așa cum nu-ți poți alege rubedeniile, tot astfel nu poți să-ți alegi nici moartea. În nordul Germaniei este numit *Freund Hein*, moartea care vine la patul muribundului, și ca un conducător al spiritelor îl ia pe acesta în imperiul morților. Mai sunt întâlnite și denumirile *Brandner Kaspar* ori *Boandlkramer*. În limba germană literară poartă numele de *Knochenmann* (scheletul cu coasa, ce întruchipează personajul morții), aceasta fiind reprezentarea cea mai des întâlnită. Alții îl numesc *Sensenmann* („omul cu coasa"). Sensenmann este o alegorie personificată a morții, care provine din Evul Mediu și este reprezentată în artele plastice fie ca un schelet uman ce poartă o pălărie cu boruri largi, fie îmbrăcată cu o rasă. Personajul poartă în mod semnificativ o coasă cu care își cosește recolta, și anume taie șnurul sufletului (Șnurul de argint) care leagă corpul de ființa sufletească. Probabil că așa ar trebui înțeles Psalmul 90,5, care spune: *„Oamenii sunt asemeni ierbii care dă lăstare. Dimineața este verde și înflorește, seara este tăiată și se vestejește."*

În unele reprezentări, omul în negru, care este în mod evident imaginea personificată a morții, este înfățișat cu o clepsidră cu ajutorul căreia măsoară timpul vieții. Această moarte

apare la patul copiilor și la patul bolnavilor din azil. Moartea merge și ea pe motocicletă ori în automobil. Le smulge viața tinerilor, iar alții nici nu mai așteaptă ca ea să le pună capăt vieții. În fața morții nu suntem niciodată siguri.

Următoarea legendă exprimă, chiar dacă nu prea adânc, exact ideea că nu ne putem sustrage morții:

Regele Damascului avea printre sfătuitorii săi un tânăr pe care îl aprecia foarte mult. Într-o zi, acest tânăr a venit la rege foarte tulburat, spunându-i: „Am o mare rugăminte regele meu. Împrumută-mi cel mai rapid cal al tău. Trebuie să ajung neapărat la Bagdad." Regele l-a întrebat mirat: „Dar de ce?"

„Când mergeam prin grădina palatului tău, am văzut moartea acolo și ea m-a amenințat. Mă grăbesc, căci vreau să scap de ea."

Regele i-a îndeplinit rugămintea. Apoi a mers el însuși în grădină ca să vadă dacă vizitatorul nepoftit se mai afla încă acolo. Și ce să vezi! Moartea se afla în același loc.

„Cum ai putut să-mi amenințe pe cel mai fidel slujitor al meu, și asta încă în grădina propriului meu palat? a întrebat regele. „Nu l-am amenințat" a răspuns moartea. „Eu doar am ridicat mâinile în sus de uimire și apoi le-am împreunat."

„Ce minciună grosolană!" a spus regele.

„Totuși așa este!" l-a asigurat moartea. „Eu am primit ordin de la stăpânul meu să merg în seara asta departe de aici, la Bagdad, pentru a-l întâlni pe acest tânăr. Și am fost mirat că el încă se mai afla aici."

Aceasta este o legendă, un basm, probabil, care vorbește despre o moarte personificată. Și totuși cum să înțelegem cuvintele lui Franz von Assisi, care lăsa să răsune într-un cântec dedicat soarelui următoarele: *„Prin fratele nostru, moartea trupească; nici o făptură umană nu i se poate sustrage. Durere acelora care pier în păcate de moarte. Fericiți aceia pe care moartea-i întâlnește în Voința ta cea mai sfântă; căci a doua moarte nu le mai pricinuiește nimic rău."*

Ciudat, nu-i așa?

Să ne aplecăm privirile acum asupra unei alte prezentări literare a acestei ființe negre. Este vorba de basmul fraților Grimm, „Cumătrul moartea", pe care, având în vedere relevanța sa, aș dori să-l prezint în cele ce urmează:

„Un bărbat sărac avea doisprezece copii și trebuia să muncească zi și noapte pentru a avea ce să le dea de mâncare. Când a venit pe lume cel de-al treisprezecelea copil, bărbatul, disperat, a ieșit în drum, cu gând să roage pe primul om pe care-l întâlnește să-i fie cumătru. (Vroia un naș de botez pentru copilul său). Primul pe care l-a întâlnit a fost chiar bunul Dumnezeu. Acesta știa ce avea omul pe suflet, astfel că i-a spus: „Sărmane om, mi-e milă de tine, eu vreau să-ți botez copilul, să-l ajut și să-l fac fericit pe pământ. Bărbatul l-a întrebat: „Cine ești tu?"- „Eu sunt bunul Dumnezeu". „Atunci nu te vreau de cumătru", i-a răspuns bărbatul, „Tu dai doar bogaților, iar pe săraci îi lași să moară de foame." Bărbatul a vorbit așa neștiind cu câtă înțelepciune împarte Dumnezeu bogăția și sărăcia. Astfel că și-a întors fața de la Dumnezeu și a plecat mai departe. Atunci a apărut Diavolul care a venit către el și l-a întrebat: „Ce cauți? Dacă mă alegi pe mine drept naș al copilului tău, atunci o să-i dau aur din belșug și o să-i ofer toate plăcerile din lume." Bărbatul l-a întrebat: „Cine ești tu?"- „Eu sunt moartea, care îi face pe toți aidoma". Atunci bărbatul i-a spus: „Tu ești cel drept, dai și bogaților și săracilor fără deosebire, prin urmare tu trebuie să fii cumătrul meu." Moartea i-a răspuns: „Vreau să-ți fac copilul bogat și renumit, căci cei ce-mi sunt prieteni nu duc lipsă de astfel de lucruri." Bărbatul i-a spus: „Duminica viitoare este botezul, să vii la timpul potrivit." Moartea a apărut după cum promisese și a fost naș de botez.

Peste câțiva ani de zile, când băiatul a crescut, moartea și-a făcut din nou apariția și i-a poruncit acestuia să meargă cu el. Au intrat în pădure și i-a arătat o iarbă care creștea acolo, spunându-i: Acum vei primi cadoul de la nașul tău. Te voi face un doctor renumit. Când vei fi chemat la patul vreunui bolnav, eu o să-ți apar de fiecare dată. Dacă voi sta la capul bolnavului, atunci tu vei vorbi cu îndrăzneală, spunându-i că vrei să-l vindeci și că o să-i dai din acea buruiană care o să-l facă din nou sănătos. Dacă însă eu stau la picioarele bolnavului, asta înseamnă că el este al meu și tu trebuie să spui că orice ajutor este de prisos. Ferește-te să folosești iarba altfel decât îți poruncesc eu, căci ar putea să fie rău pentru tine. Nu a trecut mult și tânărul a devenit cel mai renumit doctor din lume. „ Nu trebuie decât să vadă bolnavul și știe imediat dacă acesta se face bine ori moare", astfel se vorbea despre el și veneau

oameni de pretutindeni care-l chemau să vadă bolnavi și îi dădeau mult aur, astfel încât în scurtă vreme a devenit un om bogat. Într-o bună zi s-a întâmplat ca însuși regele să se îmbolnăvească. Doctorul a fost chemat pentru a spune dacă e posibilă însănătoșirea. Cum stătea el însă la patul bolnavului, moartea se afla la picioarele suferindului, ceea ce însemna că nu mai există leac. „Dacă totuși aș încerca să păcălesc moartea" gândi doctorul „precis se va supăra, dar, dat fiind că îmi e naș, poate va trece peste asta... eu o să încerc!" L-a apucat pe bolnav și l-a întors invers, astfel încât moartea se afla de data aceasta la capul acestuia. Apoi i-a dat ierburile de leac, iar regele s-a însănătoșit. Moartea însă, foarte supărată, a venit către doctor, amenințând cu degetul și spunându-i: „M-ai păcălit, de data asta voi trece cu vederea pentru că-mi ești fin, dar să nu mai îndrăznești vreodată să faci așa ceva, căci te paște un mare pericol, te voi lua chiar pe tine!"

La scurtă vreme după această întâmplare, fiica regelui a căzut într-o boală grea. Era singurul copil al regelui, care plângea zi și noapte ajungând să-și piardă vederea. El a dat zvon în împărăție că acela care îi va salva fiica de la moarte, o va lua în căsătorie și va deveni moștenitorul coroanei. Când doctorul a ajuns la patul bolnavei, moartea se afla la picioarele acesteia. Ar fi trebuit să se gândească la avertismentul nașului său, dar frumusețea fiicei regelui și șansa de a-i deveni soț acesteia l-au amețit într-atât, încât și-a alungat din minte orice gând. El nu a mai văzut că moartea îi arunca priviri mânioase, ridica mâna în sus și-l amenința cu pumnul. A așezat bolnava invers, cu capul acolo unde se aflaseră picioarele, i-a dat leacul, iar aceasta a revenit la viață.

Moartea, înșelată pentru a doua oară, s-a repezit către doctor și i-a spus: „Gata cu tine, acum ți-a venit rândul!", l-a apucat cu mâna sa rece atât de tare, încât acesta nu a mai putut opune rezistență, și l-a dus într-un iad subpământean. Acolo a văzut el cum ardeau mii și mii de lumini, în șiruri nemărginite, unele mai mari, altele potrivite, iar altele mai mici. În fiecare moment unele se stingeau, iar altele începeau să ardă, astfel încât părea să fie o permanentă mișcare. „Vezi, – i-a spus moartea – aceste lumini sunt viețile oamenilor. Cele mari sunt ale copiilor, cele potrivite sunt ale oamenilor căsătoriți aflați în floarea vârstei,

iar cele mici aparțin bătrânilor. De multe ori chiar și copiii sau tinerii au doar o luminiță." „Arată-mi lumina vieții mele", i-a spus doctorul, închipuindu-și că are o lumină mare. Moartea i-a arătat o luminiță care dădea să se stingă și i-a spus: „O vezi? Asta este!" „ Ah, dragul meu naș", i-a spus doctorul speriat „aprinde-mi o nouă lumină, fă asta de dragul meu, pentru ca eu să devin rege și soț al frumoasei fiice a regelui." „Nu pot" i-a răspuns moartea, „ mai întâi trebuie să se stingă o lumină și apoi se aprinde una nouă." „ Atunci pune lumina veche peste una nouă, astfel încât să continue să ardă dacă aceea este la final!", a implorat doctorul. Moartea s-a prefăcut că vrea să-i îndeplinească dorința, s-a întins către o lumină nouă, proaspătă, dar pentru că voia să se răzbune, chiar în momentul în care ar fi trebuit să o așeze, a scăpat betișorul și lumina s-a stins. În acel moment doctorul s-a prăbușit la pământ, căzând în ghearele morții".

După cum spuneam, e vorba de un basm al fraților Grimm. Dar nu cumva orice basm are un sâmbure de adevăr?

Înainte de toate în respectivul text a fost descrisă o ființă care a fost văzută până în ziua de azi de nenumărați oameni – și care va mai fi văzută încă (!) – și anume un bărbat în negru, considerat a fi prevestitor al morții fizice. În ziua de azi, când se vorbește despre „moarte" , toți se gândesc la procesul morții, la decesul în sine și nu la o persoană fizică – la omul în negru – care vine să îi ia pe muribunzi, bătând mai întâi la ușă.

Originea reală a denumirii „Cumătrul moartea" nu a fost pe deplin clarificată. Această sintagmă poate fi întâlnită într-o legendă vieneză din *Marea carte de legende vieneze,* a lui Max Stebich.

Se povestește că, odată, moartea i s-a arătat unui țesător sărac pe nume Urssenbeck, care nu putea găsi naș de botez pentru fiul său. Moartea, care a acceptat să fie naș, i-a făcut copilului și un cadou, prin care acesta a reușit mai târziu să devină un medic renumit. Acest medic locuia în Viena, pe strada Schönlaterngasse, iar casa este numită până în ziua de azi „Casa morților".

Am putea astfel concluziona...

OMUL ÎN NEGRU APARE PRETUTINDENI...

Relatări despre apariția unui personaj în negru cu puțin timp înainte de decesul unui om întâlnim și în vechile culturi:

La greci, de pildă, îl întâlnim pe Thanatos, personificare a morții, cel care îi conduce pe morți în Hades. Adeseori Thanatos este confundat cu Caron, luntrașul din Infern, care duce sufletele celor decedați peste fluviul Aheron. Caron, prezentat ca un bărbat murdar, rău și bătrân, însă foarte plin de viață, este fiul lui Erebos și al lui Nyx și slujitor al Hades-ului. Pentru truda depusă în conducerea sufletelor dincolo, el primea un obol și anume bănuțul care se așeza pe gura morților tocmai cu acest scop. (În alte reprezentări, chiar din perioada Imperiului Roman, morților li se puneau pe ochi două monede.) Așa cum, potrivit unei vechi concepții, aceia care nu găseau lăcaș de veci pe pământ trebuiau să rătăcească ca umbre pe malurile râului Aheron, tot astfel se credea că morții care nu ar fi plătit obolul, erau nevoiți să aștepte până când Caron se îndupleca să-i treacă dincolo.

Totuși miturile grecești amintesc și de alte ființe, adeseori puse în același rând cu Thanatos, ca de pildă, Hermes, care este considerat, de asemenea, un mesager al morții. Conducător de drumuri și protector al drumeților, el devine sol al zeilor și însoțitor pe cărările nocturne, prin urmare și însoțitor al morților în drumul spre Infern. De aceea el mai poartă și numele de Psychopompus, Conducătorul sufletelor. Rolul de sol îl prinde excelent, întrucât el este abil și rapid, îndeplinindu-și sarcinile cu viteza fulgerului, zburând prin aer. Ca atribute ale lui Hermes ar fi de amintit: pălăria de călătorie, un toiag (Petasos) și sandalele, acestea din urmă având aripi, ceea ce arată viteza cu care el își ducea la îndeplinire misiunea. Hermes însoțea în imperiul morților sufletele celor decedați. El era Păstorul cel bun, care cunoștea drumul prin Infern și care lua parte și la judecata morților. Lumea subpământeană în care Hermes își conducea morții purta numele de Hades, la fel ca și stăpânului ei. Cu vremea, numele va desemna doar această lume subpământeană,

inaccesibilă celor vii. Hades, protectorul sufletelor, domnea aici împreună cu neînduplecata sa soție, Persephone. Vechile reprezentări îl înfățișează șezând, ținând în mână sceptrul și cheia, precum și o capă sub formă de coif, cu care își putea masca fața.

Și totuși, moartea, personificată, este reprezentată doar de Thanatos, a cărui figură o voi analiza în amănunt. În mitologie, el îndeplinește funcția de Înger al morții. Potrivit poetului Hesiod, Thanatos își are lăcașul acolo unde noaptea se întâlnește cu ziua și unde Atlas sprijină bolta cerească. Aici, unde nu pătrund niciodată razele soarelui, Helios, locuiește și somnul, Hypnos. Dar, în timp ce acesta acționa de aici asupra pământului și a mării, fiind pașnic și prietenos cu oamenii, Thanatos avea „ o inimă de piatră și o simțire aspră și nemiloasă." Odată ce prindea un om nu-i mai dădea drumul, fiind dușman chiar și zeilor nemuritori.

Thanatos este reprezentat ca un geniu negru, înaripat, cu o privire întunecată, care taie cu un cuțit o buclă din părul celor aflați pe patul de moarte.Ulterior, Thanatos apare ca fiu al lui Gaia și al lui Tartaros, un personaj ce doarme permanent, de cele mai multe ori fiind înfățișat ca un frumos tânăr sau un băiețaș cu aripi de înger, care ține în mână o făclie abia pâlpâind.

Thanatos însuși a fost cândva victima vicleanului Sisyphos, întemeietorul orașului Corint, care l-a pus în lanțuri, fiind eliberat mai târziu de Ares, regele războiului. Legenda spune că atât timp cât el a stat în lanțuri nu a mai murit nimeni.

O legendă asemănătoare întâlnim și la laponii Skolt finlandezi, e vorba de așa- numitul „Stăpân peste naștere și moarte". Laponii Skolt care trăiesc la nord-vest de marele lac Inari, la circa patru sute de kilometri nord de cercul polar, sunt cu siguranță cea mai mică națiune a lumii. Se presupune că ar fi de origine tibetană și că ar fi fost primii locuitori ai Scandinaviei.

Despre laponii Skolt ne relatează mai întâi Robert Crottet, care a avut primele întâlniri cu ei în anul 1937. El le-a câștigat încrederea și a devenit chiar personaj în legendele și istorioarele acestora. Laponii Skolt, care nu se salutau printr-o strângere a mâinii ci prin frecarea nasurilor, aveau capacități telepatice și de medium, calități despre care relatează și Robert Crottet.

Prietenul meu, Stefan Erdmann, un tânăr scriitor pasionat, de asemenea, de teme din domenii mai puțin studiate, i-a vizitat pe laponii Skolt șaizeci de ani mai târziu, confirmând spusele lui Crottet.

Acești oameni mici de statură și cu ochii neobișnuit de limpezi și strălucitori, nu mai povestiseră niciodată până atunci vreunui străin despre legendele lor, spunând întotdeauna: „Noi nu cunoaștem nici o istorioară. Creierul nostru este mai mic decât o boabă de tundra."

Având în vedere capacitatea lor intelectuală este uimitor faptul că totuși următoarea legendă le-a rămas în memorie:

„ S-a întâmplat acum mult, mult timp. Totul arăta altfel decât în ziua de azi. Totuși pământul era rotund iar soarele strălucea, la fel și luna și stelele. Existau și oameni, ei se năsteau și mureau. Și totuși era altfel decât astăzi, căci exista un tânăr pe pământ, căruia toți trebuia să îi fie supuși. Chiar și regii. Căci tânărul stăpân nu tolera nici o împotrivire. Mândria sa era tot atât de mare cât și frumusețea sa, iar ochii îi străluceau ca diamantele, fiind însă la fel de duri ca acestea. El vorbea puțin, cuvintele sale erau precum pietrele prețioase. Vizita pe fiecare, și fiecare om trebuia să-l întâlnească cel puțin de două ori.

Pământul era o sferă la fel de mare ca astăzi, dar pentru el părea că nu există depărtare. Nimeni nu știa cum proceda. Și nimeni nu întreba cum era posibil ca el să caute în același timp mii de oameni din mii de ținuturi diferite. Intra în casele tinerilor căsătoriți spunându-le: „Curând veți avea un copil. Pregătiți-vă și faceți un leagăn. Când sosește ceasul vă voi aduce un suflet."

Nimeni nu se mira de faptul că nu se vedea niciodată când aducea sufletul, căci sufletul nu poate fi văzut. El intra și în casele bătrânilor, spunându-le: „Curând veți muri, pregătiți-vă și faceți coșciugul. Când vine ceasul o să vă iau sufletele."

Nimeni nu vedea cum el lua sufletele, căci sufletele nu pot fi văzute.

Era numit „Stăpân peste naștere și moarte". Era tânăr și frumos și făcea în așa fel încât tot pământul să-i aparțină. Întotdeauna venea singur. Unii oameni povestesc însă că din când în când era urmărit de departe de un alt personaj, asemenea unei umbre. Nimeni nu îndrăznea să-i adreseze vreun cuvânt, căci era atât de mândru, încât părea că nu aude decât propriile

sale vorbe. Și ce ar fi putut oamenii să-i spună Stăpânului peste naștere și moarte?

Și totuși, într-o zi s-a petrecut ceva ce a schimbat lumea și a făcut-o cum este ea astăzi. Acolo sus în nord trăia un lapon. Era atât de înțelept, încât chiar și regii din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii veneau la el pentru a-i cere sfaturi. Era sărac și locuia singur într-o colibă la marginea tundrei întinse. Se povestește că s-a îmbolnăvit și că aștepta vizita tânărului, crezând că i-a sosit ceasul din urmă.

Într-o zi a ciocănit cineva la ușa lui. A deschis și l-a văzut în fața ochilor pe acel personaj asemenea unei umbre, care îl urmărea din când în când de la distanță pe Stăpânul peste naștere și moarte.

„Mâine va veni la tine tânărul stăpân, i-a spus pesonajul ca o umbră și s-a înclinat. La scurt timp după asta lumea își va fi pierdut sufletul pe cel mai înțelept. Regii vor fi nevoiți să ia propriile lor decizii, iar asta nu-i va bucura pe supuși."

„Sunt foarte bătrân a spus laponul, nu pot scăpa de moarte".

„Poți", i-a spus personajul ca o umbră, zâmbindu-i. Era un zâmbet răutăcios care a făcut să i se vadă dinții îngrozitori ca ai unui lup flămând.

„Cred că știu cine ești, i-a spus bătrânul lapon, deși nu te-am văzut niciodată. Cred că știu cum te numești. Tu ai un nume în fața căruia se înclină doar oamenii răi."

„Cum mă numesc a spus umbra, are mai puțină importanță pentru tine. E mai important ce pot eu să fac pentru tine."

„Și ce poți tu să faci pentru mine?"

„Ți-am spus deja. Pot să te eliberez pentru totdeauna de moarte."

Laponul, care iubea viața, a tăcut un moment. Asta i-a dat curaj umbrei, care s-a apropiat de bărbat șoptindu-i ceva tainic la ureche: „Și acum, a spus el tare, te voi ajuta să-ți faci sicriul. Trebuie să ne grăbim, căci tânărul stăpân vine mâine la tine. Ești de acord?"

„Da, a spus laponul nehotărât dar mă tem că nu o să fie de acord conștiința mea."

„Nu e nevoie de conștiință, a spus umbra, dacă ești nemuritor. Nici eu nu am nevoie de ea", a adăugat personajul, arătându-și dinții ascuțiți ce luceau, „căci eu am viață veșnică de mii de ani."

A doua zi de dimineață frumosul și tânărul stăpân a bătut la ușă și a intrat. El a făcut o plecăciune în fața laponului, spunându-i: „Voi veni peste două săptămâni și-ți voi desprinde sufletul de corp. Pregătește-te și fă-ți sicriul!"

Zâmbind, bărbatul a spus: „Sicriul este deja făcut."

Stăpânul peste naștere și moarte a fost foarte uimit. Niciodată nu îndrăznise vreun om să-i vorbească și niciodată nu-i zâmbise careva atunci când venise să-i anunțe moartea. Dar faima bătrânului lapon îi era cunoscută și tânărului. Faptul că bătrânul era renumit prin înțelepciunea sa l-a făcut pe tânărul stăpân – care doar părea tânăr, căci nimeni nu i-ar fi putut afla vârsta - să-i vorbească.

„Se pare că nu ți-e frică de moarte", a spus el.

„De ce să-mi fie frică de moarte? a răspuns bătrânul. Am trăit suficient. Sufletul meu tânjește să cunoască noi tărâmuri. Îngăduie-mi să-ți arăt sicriul meu. Eu cred că este foarte frumos, dar aș vrea să știu dacă îți place și ție."

„Bătrânul e cu siguranță înfumurat, gândi Stăpânul peste naștere și moarte, dar ce mă costă să-i fac plăcerea?" Prin urmare, a adăugat: „Bine, arată-mi-l!"

Bătrânul a adus sicriul și l-a așezat la picioarele alesului oaspete. Tânărul stăpân văzuse cu siguranță sicrie mai frumoase, dar a spus: „Este foarte potrivit".

„Mă bucur, a spus bătrânul, dar ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai mai face o plăcere. Aș dori să știu dacă este suficient de comod. Tu ești la fel de înalt ca și mine. Dacă te-ai așeza în sicriu, ai putea să-mi spui dacă l-am pregătit cum se cuvine.

Tânărul stăpân era vanitos, iar vanitatea celorlalți nu îi era necunoscută, dar nici nu îl deranja. „De ce nu?", a spus el, întinzându-se în sicriu.

Mai repede decât îți puteai imagina capacul sicriului a fost trântit deasupra și au fost bătute cuiele, astfel încât nici o putere din lume nu ar mai fi putut să-l scoată de acolo.

„Ai făcut bine" i-a spus o voce. Personajul asemeni unei umbre a apărut brusc lângă bătrân. „Acum vom duce amândoi sicriul departe, în tundră."

Stăpânul peste naștere și moarte era prea mândru pentru a striga după ajutor. A tăcut, lăsând să fie îngropat undeva departe, în tundră, unde nu sunt decât animale sălbatice și păsări de pradă.

„Aici nu o să-l găsească nici un om", a spus personajul sumbru, frecându-și mâinile de plăcere. „M-am certat cu Dumnezeu, care mi-a dat drept lăcaș Infernul. Câteodată vin pe Pământ și încerc să cuceresc spirite, ca să am și eu companie. Dar până acum a fost zadarnic. Acum însă Dumnezeu nu va mai putea primi suflete de pe Pământ și nici trimite altele aici."

Bătrânul s-a întors la coliba sa și i-a zâmbit lunii de pe cer, dar aceasta nu i-a mai răspuns. S-a privit apoi în oglindă, întrebându-se: „Oare cum voi arăta eu peste trei sute de ani?" Atunci i s-a făcut teamă și conștiința sa s-a trezit.

A trecut o perioadă de timp. Pe Pământ nu s-a mai născut nimeni și nu a mai murit nimeni. În ceruri s-a făcut o mare adunare. Au venit toți marii stăpâni, iar cel mai mare dintre toți a spus:

„Dumnezeu mi-a spus să vă adun pe toți, căci El este nemulțumit de ceea ce se petrece pe Pământ. Pe celelalte planete nu este nimic de reclamat. Totul se petrece după ordinea stabilită. Se nasc și mor oameni, așa cum este rânduiala. Pe Pământ însă, lucrurile stau cu totul altfel. Nu a mai fost trimis la noi nici un suflet de acolo. Și asta pentru că Stăpânul peste naștere și moarte nu mai este de găsit nicăieri. El, care datorită frumuseții sale se arăta cu atâta plăcere pretutindeni, nu mai merge pe Pământ. Își neglijează îndatoririle. Este ca și cum nici nu ar mai exista. De aceea trebuie să trimitem pe unul dintre noi jos, pe această planetă, pentru a-l căuta și aduce aici."

Astfel că unul dintre ei a fost trimis pe Pământ, un personaj al cărui nume nu este cunoscut, căci acești stăpâni ai cerului obișnuiau să se învăluie în mister. Ceea ce a găsit aici stăpânul era foarte trist: cuplurile erau deznădăjduite, căci nu puteau să mai aibă copii, așteptând zadarnic să-i viziteze Stăpânul peste naștere și moarte. Bătrânii erau și mai deznădăjduiți, căci zăceau în paturi istoviți și bolnavi. Vocea lor își pierduse sunetul, căci vorbiseră prea mult. Tânjeau după eliberarea sufletului, așteptând zadarnic vizita stăpânului peste naștere și moarte.

Domnea o mare dezordine și panică, întrucât frica de nemurire era mult mai mare decât teama de moarte.

Stăpânul nou trimis l-a găsit în cele din urmă pe bătrânul lapon, despre care se povestise că ar fi fost ultimul pe care-l vizitase tânărul și frumosul stăpân de odinioară. Acesta era ros de bătrânețe, iar conștiința sa avea cuie mult mai ascuțite decât

cele pe care el le bătuse în sicriu. Însă nu putea să se lase în voia conștiinței sale, căci personajul întunecat ca o umbră era tot timpul în preajmă, păzindu-l să nu spună cuiva unde se afla îngropat sicriul frumosului stăpân. Când însă l-a văzut apropiindu-se pe slujitorul cerului, însoțitorul sumbru a fugit din colibă cu un strigăt de groază.

Bătrânul lapon, a cărui voce nu mai avea sonoritate și care nu mai putea mai vorbească decât în șoaptă, a povestit tot ce se întâmplase, iar Înaltul Stăpân a mers în tundră, a găsit sicriul și l-a deschis. Tânărul stăpân nu-și pierduse nimic din frumusețea sa de odinioară și își privea eliberatorul cu ochi strălucitori. Dar nu i s-a spus nici un cuvânt. Celălalt a pus o mână pe umărul său și amândoi au început să se înalțe către cer, unde îi aștepta marea adunare.

Cel mai înalt în rang dintre toți a rostit: „Tu, Stăpâne peste naștere și moarte, Dumnezeu m-a însărcinat să-ți spun că trebuie să te întorci imediat pe Pământ și să-ți continui treaba acolo, așa cum ai făcut înainte de necuviincioasa înmormântare. Dar de acum încolo te vei duce la oameni doar când le vei duce suflete sau când le vei lua. Nu vei mai anunța nașterea sau moartea. Prin urmare nu vei mai fi văzut sau auzit de nimeni: aceasta este o pedeapsă pentru mândria ta. Mergi acum și eliberează bătrânii care te așteaptă, pe lapon însă lasă-l la urmă, pentru că a făcut o mare nedreptate."

De atunci pe Pământ este ca în ziua de azi: nici un om nu știe dinainte când va avea un copil sau când i se va lua sufletul. Iar tânărul și frumosul Stăpân peste naștere și moarte merge pe Pământ, nevăzut de nimeni, îndeplinind veșnic această îndatorire".

Aceasta este o legendă, care dovedește că pretutindeni în lume există reprezentarea unui conducător al spiritelor, ce se arată muribunzilor în ceasul din urmă în momentul desprinderii spiritului de trup și care conduce sufletele în imperiul morților. Astfel, egiptenii îl au pe Anubis, personaj cu cap de câine ori șacal, iar în mitologia germană există „die Walküren", spirite care îi adună pe războinicii căzuți pe câmpul de bătălie, ducându-i în Walhalla.

La celți, conducătorul spiritelor este Ogma, iar la creștini apare arhanghelul Mihail ori uriașul Christofor, la poarta cerului sufletul fiind așteptat de Sfântul Petru.

Totuși acest bărbat în negru, fie el moartea ori cel cu coasa, se arată nu doar pentru a lua sufletele, ci și ca un personaj care avertizează.

Vă voi povesti câteva întâmplări pe care le-am aflat personal, pentru a vă face să înțelegeți mai ușor ce vreau să spun: Unul dintre prietenii mei cei mai apropiați, Adam, mergea pe autostrada opt, de la München în direcția Stuttgart, când deodată a observat un personaj în negru zburând peste autostradă dinspre marginea dreaptă a șoselei înspre bara de protecție și care a rămas suspendat în aer deasupra acesteia. În prima clipă Adam s-a gândit că ceea ce vede nu poate fi real și și-a văzut de drum gândindu-se la întâlnirea pe care o avea la Stuttgart. Însă zece minute mai târziu l-au trecut fiori reci auzind pe postul de radio al poliției că, exact în locul în care el zărise personajul în negru, avusese loc un grav accident de circulație cu mulți morți, iar autostrada era blocată.

Despre un alt caz am aflat chiar când scriam la această carte. Este vorba de ceea ce a trăit un arhitect acum circa cinsprezece ani. Într-o noapte de iarnă, cu ninsoare abundentă, pe când mergea de la Neustadt / Waldnaab către Windischeschenbach, a zărit la marginea șoselei un personaj uriaș, îmbrăcat într-o rasă neagră. Nu i-ar putea recunoaște fața, dar ceea ce i-a sărit în ochi atunci a fost capul foarte mare al acestuia, disproporționat față de restul corpului. Acest personaj avea în mână un toiag sau poate o coasă – nu-și mai amintește cu exactitate – și nu se urnea din loc. Arhitectul a povestit cum l-a cuprins un fior rece și cum frica a pus stăpânire pe el. A trecut pe lângă personajul în negru și a ajuns în cele din urmă la destinație. La scurt timp însă după acest incident, a întâlnit o ambulanță care venea din sens opus și care avea girofarul aprins. Din păcate nu a putut afla vreodată dacă apariția omului în negru a avut vreo legătură cu ambulanța. Știe doar că, a doua zi, la masă, se povestea că preotul satului dispăruse în ziua precedentă. Arhitectul s-a întors la locul unde zărise vedenia, dar nu a găsit nici un fel de urme sau indicii ale unei prezențe fizice.

Să considerăm suficiente aceste exemple și să ne întrebăm:

CUM DE NU SE ŞTIE NIMIC DESPRE OMUL ÎN NEGRU?

Personal, presupun că se întâmplă astfel din cauza unei frici generale a „cetățeanului modern și luminat" care, pe de o parte, nu dorește să se confrunte cu acest subiect iar, pe de altă parte, nu primește un sprijin spiritual din partea bisericii în a avea inițiative proprii privind această tematică, biserica neavând nici un interes real în acest sens. Trebuie ținut cont de faptul că structura societății noastre este orientată spre factorul material și trăiește din consum. Astfel că a te ocupa de problematica morții nu numai că este nepotrivit, ci chiar poate afecta afacerile.

„Moartea este ceva neplăcut, mai bine să nu discutăm despre ea.."

În Anglia, asta este părerea pe care mi-am făcut-o în urma unor conversații, oamenii par ceva mai relaxați în fața acestei teme: „moartea". Acolo există medii spirituale recunoscute, care au calități precognitive și clarvăzătoare, astfel de persoane pot intra în contact cu cei morți, mai precis pot avea percepții chiar din copilărie și pot servi ca mijlocitori între cei decedați și membrii familiilor acestora.

Interesant este că aceste medii colaborează cu poliția și chiar cu Scotland Yard, uneori și cu medicina școlară, în timp ce la noi în țară astfel de oameni sunt etichetați ca aiuriți ori șarlatani.

Și ăsta nu ar fi singurul lucru greșit la noi în țară, dar mai bine să ne oprim aici...

Activitatea relativ recunoscută în Anglia a mediilor spirituale a dus la următoarea descoperire: Cine a intrat o dată în contact cu persoane decedate din familia sa a constatat că imaginea creată în special de religiile creștină și iudaică, dar și de islamism, despre lumea de dincolo și despre așa-numitul „cer" este o pură invenție, învățăturile lor fiind false. Căci toți cei morți povestesc, fără excepție, că au trăit deja de mai multe ori

și că acum se pregătesc pentru o nouă încarnare. Vorbim deci despre reîncarnare, despre o nouă naștere.

Religii precum budhismul au recunoscut acest principiu și au o cu totul altă reprezentare a morții, poziționându-se altfel în raport cu aceasta...

Dacă aruncăm o privire asupra diverselor culturi și sisteme de credință de pe întregul pământ, observăm că în epoca modernă, cu precădere în lumea occidentală „modernă", există o mai mare teamă de moarte decât până acum.

Putem remarca asta privind doar cu câteva secole în urmă:

În antichitatea creștină și în evul mediu timpuriu nu au existat, după câte știu eu, reprezentări plastice ale morții. De-abia către sfârșitul mileniului au apărut primele exemple de personificare a morții. Astfel, arta epocii de vârf a evului mediu chema prin așa-numitele imagini *memento mori* la acceptarea ideii că viața este trecătoare.

Evelyn Lang explică astfel: *„ «Memento mori» (amintește-ți de moarte) reprezintă pregătirea pentru moarte și totodată un avertisment de a duce o viață smerită, pentru ca astfel să poți fi pregătit să mori în orice moment.*

În jurul anului 1600 a fost întemeiat ordinul „Frații morții", care a ridicat memento mori la rang de program. Membrii acestui ordin se salutau între ei cu aceste cuvinte pentru a nu uita nici un moment că viața pământeană este trecătoare, iar ca avertisment tacit ei purtau tunici de călugăr ce aveau ca ornamente capete de mort.

Grija pentru propria moarte, mântuirea sufletului și rugile pentru cei morți constituiau pentru mulți oameni motive de a intra într-una din nenumăratele frății religioase. Ei se pregăteau astfel pentru o moarte bună, pentru un ceas al morții fericit, și îi ajutau pe cei decedați, chiar dincolo de moarte, prin rugăciuni, prin conducerea pe ultimul drum, prin fapte bune și prin respectarea sărbătorilor religioase. Este cunoscută, printre altele, „Frăția pentru dobândirea unei morți bune" din Ebermannsdorf.

Un mijloc important de răspândire a ideilor promovate din arta morții (ars moriendi) l-au constituit pictura și, mai ales, grafica.

Medievalele „artes moriendi", numite și „Artes bene moriendi" sau pe scurt „Cărticica despre moarte", serveau ca un

îndrumar, arătând oamenilor drumul cel bun în situația când aceștia aveau de ales între bine și rău."

Prin aceste indicații apărute mai întâi sub formă scrisă, ulterior însoțite și de ilustrații, ca urmare a ciumei ce a făcut nenumărate victime în Europa între 1347 și sfârșitul secolului al cinsprezecelea, moartea a beneficiat de o prezență permanentă în conștiința oamenilor.

Evelyn Lang relatează în continuare: *„Cele mai vechi reprezentări de* ars moriendi *sunt considerate gravurile în aramă ale maestrului ES, datând aproximativ din anul 1450: o serie de cinci perechi de imagini înfățișează într-o evoluție din ce în ce mai dramatică lupta dintre îngeri și demoni pentru dobândirea sufletului unui muritor, disputa încheindu-se ca o consolare, cu un al unsprezecelea motiv, anume imaginea unei morți fericite. Celor cinci încercări de pe patul de moarte, și anume îndoiala față de religie, deznădejdea, nerăbdarea în suferință, trufia și grija pentru vremelnicie li se opun încurajarea întru credință, consolarea împotriva deznădejdii, îndemnul la răbdare, povața către supunere și sfatul pentru mântuire veșnică. În imaginea finală moartea se retrage de la patul muribundului, în timp ce un înger ia în primire sufletul. Succesiunea acestor cinci ilustrații era strictă și până în secolul al șaptesprezecelea a tot apărut în numeroase ediții."*

O altă formă de exprimare a ideii de *Memento Mori* au fost așa-numitele dansuri ale morților din Evul Mediu târziu – o înșiruire de imagini, succesiune care arăta într-o manieră dramatică cum moartea lua inevitabil viața oricărui om, indiferent de rang sau nume. Căci în fața morții toți oamenii sunt egali: papă ori păcătos, împărat ori țăran.

Adeseori aceste dansuri ale morților puteau fi întâlnite pe pereții bisericilor și capelelor ori în galeriile mănăstirilor. Câteodată imaginile erau însoțite de aforisme, de pildă într-un tablou în care moartea vine să-i ia viața unui țăran sunt scrise și următoarele cuvinte: „ Țărane, vino cu mine, tu îmi aparții" ori, unui negustor moartea îi spune: „Banii și avuția nu te ajută cu nimic".

Moartea devine stăpână în imperiul morților *mors triumphator.* Către sfârșitul secolului al XVII-lea, aspectul religios trece în plan secundar, născându-se ideea de moarte ca prietenă, un personaj căruia îi vine greu câteodată să-și îndeplinească misiunea.

Apoi, reprezentarea morții se va schimba din nou. În secolul al XVIII-lea, prin „treptele vieții" găsim o nouă transpunere în imagini a *Memento Mori*. Imaginile simbolizează cele zece stadii de vârstă ale bărbatului și ale femeii, după cum urcăm sau coborâm treptele unei clădiri: leagănului i se opune patul de moarte sau sicriul: „la zece ani copil, la douăzeci, tânăr, la treizeci, bărbat, la patruzeci, în floarea vârstei, la cinzeci, întreruperea activității, la șaizeci, începe bătrânețea, la șaptezeci, moșneag, la optzeci, alb, la nouăzeci, de râsul copiilor, la o sută, la mila lui Dumnezeu. La o sută de ani ți se arată moartea cu coasa.

Reprezentările despre moarte au variat, astfel încât întâlnim: *„În arta evului mediu timpuriu moartea ca o persoană îmbrăcată în straiele specifice epocii, în timp ce în evul mediu târziu era înfățișată ca un cadavru mâncat de viermi ori ca un personaj fără straie, cu sau fără giulgiu. În secolele al XV-lea și al XVI-lea ea era simbolizată fie ca un personaj cu pielea zbârcită, fie ca un schelet. S-a transformat în „scheletul cu coasa", numit și „cosașul", care avea întotdeauna o secere sau o coasă. Personificarea Moarte-Călăreț a fost inspirată de imaginea cavalerilor apocaliptici, care vesteau războiul, molima, foametea, catastrofele naturii, și chir sfârșitul lumii și judecata de apoi. „Moartea-vânător" pare a-și avea originea în Psalmul 124,7: „Sufletul nostru a scăpat precum o pasăre din plasa păsărarului, plasa s-a rupt și noi suntem liberi." Moartea îi pândește pe cei vii cu plase și capcane, și ca un arcaș își trimite săgeata aducătoare de moarte.*

După cum se vede, moartea are mai multe fețe."

Existența acestor descrieri demonstrează că, spre deosebire de epoca modernă, în trecut moartea era mereu prezentă – fie prin așa numitele reprezentări *Memento Mori* din frescele bisericilor ori de pe pereții unor clădiri, fie prin cunoscutele Vanitas, obiecte precum: un cap de mort, o clepsidră, o oglindă ori o lumânare, cu care oamenii se înconjurau și care simbolizau trecerea timpului și deșertăciunea vieții pământene. (vanites-deșertăciune)

Și „scrisorile Memento Mori" care au fost popularizate începând cu sfârșitul secolului al XVII-lea și până în secolul al XIX-lea, în special în Austria și în sudul Germaniei, pot fi

amintite în acest context. Erau plăcuțe de aramă care se pliau sau litografii cu versuri, ca de pildă o pereche elegantă care la deschiderea scrisorii se transforma într-un schelet. Bastonul și evantaiul acestor persoane deveneau lopata groparului ori coasă, iar perechea se regăsea la cimitir.

Dar să ne întoarcem din mica noastră călătorie în trecut și să poposim din nou în prezent, la relatările celor aflați pe patul de moarte.

Astfel căpătăm confirmarea că....

OMUL ÎN NEGRU TRĂIEŞTE...!

Un infirmier, care a lucrat mai bine de treizeci de ani într-un spital din Oberpfalz, îmi povestea la o bere: *„Îmi amintesc foarte bine de cazul unei doamne care era intrigată că lângă patul ei a stat un bărbat îmbrăcat tot în negru – dar fără faţă – şi mă întreba dacă cineva de acolo şi-ar fi permis să facă o astfel de farsă. Două zile mai târziu femeia a murit."*

Dar şi mai captivantă este următoarea întâmplare pe care mi-a încredinţat-o un prieten şi pe care o voi relata detaliat în cele ce urmează:

„ Din cauza căsătoriei mele eşuate şi, mai ales, din cauza atacurilor foarte dureroase îndreptate împotriva mea ajunsesem la un moment dat în punctul în care, „indiferent", nu mai vroiam să ştiu de nimic şi doream ca viaţa mea să ia sfârşit.

Mi-am părăsit casa şi am pornit cu maşina pe o porţiune de autostradă pe care o cunoşteam foarte bine, căutând un pod de pe care un salt în gol să-mi fie fatal. La capătul podului de pe autostradă se afla o parcare unde am intrat şi am coborât din maşină. Am mers de-a lungul unui drum îngust, am trecut pe lângă un container cu sare, ajungând până la marginea de la pilonul podului. În faţa mea totul părea o stâncă şi doar un gard mă despărţea de acel gol. Am văzut o mică portiţă a gardului, care nu era încuiată, şi am intrat. Era aproape întuneric, căci lumina amurgului fusese înghiţită de cenuşiul brumei. Mă clătinam, mi-am privit vârfurile picioarelor, m-am uitat la porţiunea din faţa lor, m-am rezemat de stâlpul rece de beton şi am început să mă gândesc. Erau vreo şaptezeci sau optzeci de metri în jos, nu mai ştiu exact...

În gând mi-am luat rămas bun, m-am rugat şi m-am gândit la copiii mei, la casa mea. Am mai meditat odată asupra tuturor acestor lucruri. Am vărsat lacrimi amare, care mi-au încălzit obrajii înghemaţi; m-au făcut pur şi simplu să-mi îndrept privirea în jos. Sufletul meu se avânta spre Creaţie, m-am decis – şi apoi m-am desprins...

Am deschis ochii, căci vroiam să-mi văd călătoria, dar m-am îngrozit. Ce se întâmplă? Nu cădeam. Cum se poate aşa ceva? Ce se petrecea? Ce mă ţinea suspendat în aer?

Dacă nu mi s-ar fi întâmplat chiar mie, n-aș fi crezut că se poate produce așa ceva, căci eu mă aflam suspendat în aer, înclinat ușor în față, precum un schior ce sare de pe trambulină.

Am auzit o voce care-mi spunea: „OK., este hotărârea ta! Eu sunt aici ca să te preiau, ca să te însoțesc! Trebuie doar să spui o singură dată «da»".

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut: era moartea învesmântată în straie închise la culoare. Plutea în aer în fața mea și mă privea zâmbind.

„Să spun «da»?" m-am gândit eu. Acest personaj nu este real..." Și totuși el nu a plecat ci a continuat să-mi vorbească.

„Tu iei acum o hotărâre, dar viața ta avea un alt curs! Ești într-adevăr sigur că acesta este cel mai corect lucru pe care-l poți face acum?"

„Da, așa gândesc eu!", am replicat.

„Ah, tu gândești! E bine că ai început din nou să gândești. În ultimele zile și ore gândirea ta a fost foarte afectată."

Deodată am început să lunec în gol și m-am temut de final.

„E bine că vrei să te întorci din nou pe pământ. Dar înainte ca tu să-ți clarifici dacă pornești încoace sau încolo, trebuie să lămurim ceva. Tu cunoști multe despre cum stau lucrurile cu viața, îi cunoști legile. Știi că există un motiv pentru care te afli pe lume în acest corp, pentru care te-ai încarnat.

Știi că există un motiv, dar că viața ta și-a pierdut sensul numai din cauză că l-ai uitat?

Poți să te arunci de aici de sus, căci eu te voi aștepta jos și te voi lua cu mine...

Dar să știi că se va întâmpla același lucru într-o nouă existență, te vei confrunta cu aceleași probleme și vei lua exact aceeași hotărâre.

Copiilor tăi, familiei, prietenilor și angajaților tăi le vei pricinui numai durere, dispariția ta le va schimba cursul vieții. Iar tu vei începe o altă viață în care vei trăi aceleași experiențe care anterior, acolo în lumea luminii, te făcuseră *să iei hotărârea de a te reîncarna.*

Ce se schimbă deci pentru tine? Îi pedepsești pe aceia care te iubesc și care au nevoie de tine așa cum ești tu întrupat în acest înveliș fizic. Or, tu nu ai plănuit așa ceva!"

Simțeam un nod în gât care mă sufoca. Dar contrar a ceea ce se știe, m-am liniștit]nu lăsând capul în jos, ci ridicându-l. În acel moment totul a devenit foarte clar pentru mine.

„Bine, pot să te eliberez acum? Știi că ai o misiune! Întotdeauna când vei mai ajunge într-o astfel de situație să-ți amintești asta."

„Această făptură îmi cunoaște cele mai intime gânduri" mi-a fulgerat mie prin minte! „Și nu este amenințătoare, nu, este paternă, blândă, bună la inimă, chiar protectoare!"

Bunica mea pe care o iubisem foarte mult îmi apăruse în minte în acel moment, spre ea m-a trimis cu gândul acea ființă. Când eram copil, întotdeauna înainte de culcare, bunica îmi cânta un cântec, ale cărui versuri nu mi le mai amintesc exact. Și totuși îmi revine în minte un pasaj: *„...Moartea își pregătește rindeaua și îi cioplește pe toți la fel."*

Acesta fusese cântecul meu de leagăn, îmi era foarte familiar, mai ales melodia care avea ceva minunat, blând și liniștitor, exprima o speranță profundă, chiar o certitudine că moartea (descrisă în cântec ca un bărbat cu coasa) avea ceva patern și protector. Exact așa cum mi s-a arătat mie acest personaj.

Mi-a venit în minte și faptul că bunica mea, în tinerețe, fusese declarată bolnavă incurabil. Avea un miom pe uter care tot creștea. Și pentru că suferea de tensiune arterială ridicată, despre care auzisem și eu pe atunci, și de insuficiență cardiacă, doctorii nu au vrut să o opereze. A trăit aproape patruzeci de ani de atunci, miomul ajungând în cele din urmă să cântărească aproape patruzeci de kilograme.

Și totuși, în ciuda acestor grave probleme de sănătate, în timpul războiului ea a salvat sute de prizonieri, riscându-și viața, și ea și bunicul meu.

Toate lucrurile astea mi-au trecut acum prin minte și am înțeles ce povară a dus pe umeri bunica mea. Dar nu s-a dat bătută niciodată. Iar eu am vrut să renunț, pentru că nu am mai vrut să văd rezolvarea dureroaselor și apăsătoarelor probleme ale căsniciei mele. Mi s-a făcut rușine. Toate aceste amintiri mi-au trecut prin minte, iar lacrimile mi-au izbucnit din ochi.

„Deci acum e clar că te-ai decis să mergi mai departe. Cândva vei descoperi motivul care te face să iei toate hotărârile și vei înțelege care e rostul tău în această lume. Și atunci va fi foarte greu pentru tine; mult mai greu decât bănuiești. Dar vei reuși.

Cheamă-mă întotdeauna când vrei să-ți clarific câte ceva...Și mai cheamă-mă și atunci când într-adevăr a sosit ceasul să schimbi tărâmurile, deși asta se va întâmpla abia când tu însuți vei fi bunic!"

Brusc mă găseam din nou pe pământ, pe drumul îngust, cu spatele la pilonul podului, plângând în hohote. Totul mă durea. Nu mai știu exact cum am ajuns la mașină și nici cum m-am întors acasă. Un singur lucru știu: nu am simțit nici un fel de frică în fața acestei ființe. Cred că o cunoșteam din timpuri imemoriale."

Aceasta a fost relatarea prietenului meu.

Cine citește aceste rânduri e de părere că povestitorul fie era beat, fie avea halucinații. Eu personal nu am fost prezent la fața locului, totuși îl cunosc pe acest bărbat de aproape zece ani și știu că nici nu bea, nici nu consumă droguri și nici nu are înclinații spre extreme. Era un întreprinzător de succes până acum câțiva ani, când și-a vândut întreprinderea și a emigrat în străinătate.

Să lăsăm deoparte această întâmplare și să privim puțin înapoi la tot ce am prezentat până acum. Din toate povestirile și relatările un singur lucru putem reține: din vremuri străvechi există denumiri precum: *Freund Hein (moartea), Gevatter Tod (cumătrul moartea), Schlapphut, Schnitter (cosașul), Sensenmann (moartea înfățișată ca un cosaș) ș.a.m.d.,* pentru o entitate existentă în toate culturile, un personaj prevestitor al morții văzut de oameni, indiferent de culoare, fie el tânăr ori bătrân, bogat sau sărac, cu puțin timp înainte de propria moarte.

Și dacă acordăm credibilitate celor povestite până acum, atunci acest bărbat în negru este un conducător al sufletelor celor decedați pe care le ia cu sine în imperiul morților.

Acum probabil vă veți întreba: *„Da, dar de ce Jan van Helsing scrie acum despre moarte, respectiv despre omul în negru? El scrie altfel de cărți..."*

Este foarte adevărat. Probabil că nu aș fi abordat niciodată această temă dacă nu mi s-ar fi întâmplat mie însumi ceva.

Căci în august 2002 am avut – fără voia mea...

PROPRIA MEA ÎNTÂLNIRE CU OMUL ÎN NEGRU

Era în primăvara anului 2002 și, după părerea mea, sosise momentul potrivit pentru a-mi cumpăra o nouă mașină sport. Zis și făcut, am obținut obiectul mult râvnit de care m-am bucurat foarte mult. În același an, toamna, am avut un vis ciudat. Mă aflam în casa părintească și un bărbat îmbrăcat tot în negru stătea în picioare în fața mea. Avea fața destul de palidă, dar totuși alura sa era musculoasă. Mă privea zâmbind. Mi-a arătat cum se duce să ia diferite suflete – cum le conduce din existența pământească în viața de dincolo – dar nu a făcut nici un comentariu. Primul suflet pe care mi l-a arătat a fost acela al unei fetițe răutăcioase care împinsese în jos pe trepte o femeie. Când fetița a murit, el s-a dus să-i ia sufletul. Am văzut cum sufletul a trecut printr-un cerc luminos așezat vertical în cameră și apoi a dispărut (la fel cum se întâmpla la poarta stelelor din filmul hollywoodian *Stargate*). Al doilea suflet care a trecut prin cercul luminos a fost cel al unui domn scund, de vârstă medie, despre care însă omul în negru nu mi-a dat nici un detaliu. L-am privit pe omul în negru și l-am întrebat dacă el este Moartea, la care el a zâmbit și a clătinat negativ din cap. La întrebarea de ce l-a adus pe acest bărbat care încă arăta destul de bine, mi-a răspuns: *„El primește o reparație generală"*. Apoi m-a privit zâmbind, mi-a luat brațul și m-a strâns prietenos, s-a răsucit și a dispărut.

Când m-am trezit eram, bineînțeles, surescitat. *„Nebunie"*, m-am gândit. *„A fost cel mai impresionant lucru pe care l-am trăit până acum. O asemenea prezență, o asemenea putere și în același timp o asemenea încredere, dublată de o bunătate nemărginită nu am mai trăit până acum. Cu această ființă trebuie să port o discuție mai profundă și să o întreb ce face, dacă simte ceva atunci când pleacă după suflete, dacă și-a văzut personal șeful vreodată..."*

Mi-au trecut prin minte tot felul de idei minunate, doar una singură m-a ocolit, și anume aceea că acest bărbat în negru – moartea – poate că a venit la mine dintr-un cu totul alt motiv decât acela de a purta, cu mine, o conversație.

Trei săptămâni mai târziu aș fi fost pe punctul de a-l întâlni din nou...

Eram împreună cu fiul meu la munte pentru câteva zile – un fel de concediu al bărbaților- și tocmai veneam de la Berchtesgaden după o cină strașnică, îndreptându-ne către hotelul nostru, când mașina, din cauza unei curbe „prea strânse" a intrat într-un copac și apoi s-a dus în jos pe povârniș.

În câteva cuvinte, s-a făcut praf. Pagube totale, iar eu și Amadeus ne-am ales cu traumatisme și zgârieturi. Dar s-ar fi putut încheia altfel. Și deodată mi-am amintit de camaradul în negru din visul meu. Cu siguranță atunci m-a cuprins brusc teama conștientizând că de fapt el a vrut să-mi anunțe ceva, să-mi indice poate că pe viitor ar trebui să adopt un alt stil de șofat...

Dar vă spun: din acea zi nu-mi mai iese din minte această făptură. Am asociat întâlnirea cu un eveniment neplăcut și, totuși, a fost cu siguranță cea mai fascinantă întâlnire din viața mea. Din acel moment a devenit clar pentru mine, care am o înclinație naturală către aventură – că trebuie să clarific aspectul respectiv și să văd cum aș putea să comunic cu această făptură, dacă se poate, fără să trec în lumea de dincolo.

Mi-am amintit de fraza din basmul laponilor Skolt, care suna astfel: *„Și nimeni nu se întreba cum e posibil ca el să poată căuta în același timp mii de oameni din mii de ținuturi diferite...Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească, căci era atât de mândru încât părea să nu își asculte decât propriile vorbe; și ce ar fi putut oamenii să-i spună Stăpânului peste naștere și moarte?"*

Exact așa se comportă cei mai mulți oameni: nu le vine ideea să o întrebe pe această făptură cine este, cum se numește și numeroase alte lucruri. Celor mai mulți le este teamă. Îi cuprinde teama dacă sunt povestite astfel de istorioare și preferă să schimbe tema.

Pentru mine un asemenea comportament nu este de urmat, el îmi arată încă o dată diferența dintre oameni. Există unii care sunt mulțumiți cu ceea ce deja a fost experimentat, care-și țin pe noptieră cartea de rugăciuni, neacceptând decât ceea ce scrie în ea. Și există și aceia care nu acordă interes pentru ceva ce nu este palpabil – așa numiții atei (cei care nu cred în nimic) sau

materialiști (cei care se pun în slujba materiei)– considerând lumea spirituală, pe Dumnezeu, pe Lucifer ori pe îngeri ca fiind pure fantasme. Ei sunt liberi să se comporte astfel, dar atunci când se află în fața morții nu ar trebui să înceapă să se vaite.

Și mai sunt oameni interesați de o evoluție viitoare, chiar pe tărâm spiritual. Oameni care sunt curioși și pregătiți să riște. Căci cine nu riscă, nu câștigă...

Așa cum există și mulți care spun....

CE MĂ INTERESEAZĂ PE MINE MOARTEA?

... căci nimeni nu vrea să aibă de-a face cu moartea. Dacă există cineva care dorește asta, este marginalizat. Bolnavii și handicapații ajung în cămine, bătrânii și cei slăbiți în lăcașuri de îngrijire. Televiziunea ne scutește, de asemenea, de așa ceva, noi o ducem tot în petreceri, iar dacă vine vorba despre moarte, tema este imediat schimbată.

Deși moartea este un proces omniprezent și zilnic pleacă de lângă noi oameni, animale ori plante, noi nu vrem să avem de-a face cu asta. Întâlnești moartea la măcelar, care ia în primire animalele sacrificate sau la medicul veterinar care-l narcotizează cu o injecție blândă pe însoțitorul nostru ajuns prea bătrân.

Interesant sub acest aspect este și faptul că de câte ori deschidem televizorul ne potopește crima și violența cauzatoare de moarte. Atunci decesul unei alte persoane nu ne deranjează.

Dar să mergi la înmormântarea prietenului care tocmai s-a spânzurat sau a surorii care a intrat cu mașina într-un copac ori a bunicii care s-a prăpădit după mai multe operații contra cancerului.....ei bine, ... atunci este cu totul altceva.

Deși viața este o devenire permanentă și o trecere, pur și simplu noi pierdem din vedere acest aspect. Referindu-se la o astfel de atitudine vis-à vis de viață, Goethe spunea: *„Și atâta vreme cât nu ai „moarte și devenire", nu ești decât un oaspete trist pe pământul întunecat."*

Astăzi există chiar posibilitatea să fii congelat, pentru ca în câteva decenii sau secole, când tehnica va permite o întinerire a corpului, să fii din nou decongelat. Cum se poate așa ceva?

De frica morții!

Și totuși nu putem să o evităm - cei mai mulți dintre noi. (În cărțile anterioare vorbeam despre oameni care au oprit sau au întârziat procesul de îmbătrânire – fie prin meditație, prin cunoștințe despre știința secretă sau prin adoptarea unui alt mod de viață și de alimentație. Totuși, asta se întâmplă la cel mult 0,000001 procente din omenire).

Aș dori să-i analizez acum pe aceia care – și aici este vorba de cea mai mare parte a oamenilor – se tem de moarte. Pe de o parte pentru că nici nu bănuiesc ce este, de fapt, viața și poartă cu ei sentimentul că nu și-ar fi îndeplinit misiunea încât, prin urmare, nu ar fi bine văzuți în ceruri. Pe de altă parte pentru că, prin diferitele religii ale lumii, practicate în scopuri de manipulare, le-a fost insuflat în mod conștient și voit sentimentul de teamă.

Motto-ul meu de viață a fost întotdeauna și va rămâne: *„Dacă nu mi-e frică de moarte- căci știu ce este și spre ce mă îndrept după moartea fizică-, atunci am mai mult curaj în viață și trăiesc mai conștient de mine însumi și mai concentrat."*

E drept, însă, că foarte mulți oameni trec prin viață fără o orientare precisă în ceea ce privește convingerile lor spirituale. Ei se orientează mai degrabă în funcție de valorile materiale, cum ar fi automobilul, slujba, casa ori alte proprietăți. Dacă însă analizezi viața lor ca atare, dacă sunt fericiți și mulțumiți, echilibrați și cu multă experiență de viață, cel mai adesea ai parte de comentariul: *„Ei bine, în viață nu poți să ai totul."*

Este fals! Putem avea ***totul*** – mulțumire, noroc, iubire, protecție, spirit de aventură, familie, cămin, proprietate și chiar succes și bogăție financiară- totul deodată, cu condiția să simțim viața. Dar exact asta nu pot face mulți – și anume să se lase purtați de curentul vieții – pentru că nu pot acționa cu curaj și nu pot lua spontan hotărâri, așa cum așteaptă viața de la ei. Dimpotrivă, ei sunt inhibați, reținuți, timizi și umili, căci nu înțeleg cum funcționează viața. Nu cunosc viața, modul în care funcționează ea, cine i-a creat legile și, mai ales, cu ce scop. Dacă oamenii ar aborda în mod critic probleme precum: cine este Dumnezeu, ce rol joacă Diavolul și mai ales cum se face că pe fiecare om îl așteaptă moartea, atunci probabil că ei ar trăi altfel.

Și tocmai de aceea în această carte este vorba de acela care vine să îi ia pe toți, fie ei bogați ori săraci, deștepți ori proști, criminali ori evlavioși, cărturari ori muncitori...

Când e vorba de moarte, manageri de succes ori practicanți de culturism, fiice de milionari, designeri sau manechini, oameni din înalta societate devin cu toții mici și tăcuți. Căci fiecăruia îi vine odată ceasul din urmă, iar moartea pune stăpânire

inevitabil pe scurta noastră existență. Câteodată chiar neașteptat.

După cum spuneam, una din cele mai mari probleme cu care ne confruntăm cât suntem în viață este necunoașterea momentului, a felului cum vom muri și a ceea ce urmează după moarte.

Biserica creștină oferă linii dogmatice în această privință: ajungi fie în cer, fie în iad, fiecare după cum s-a aliniat la credința „corectă"- și anume creștinismul- și în funcție de cât de „creștinește" și-a dus viața. La fel văd acest aspect și religiile fanatice – iudaismul și islamismul.

În religiile asiatice, cum ar fi budhismul și hinduismul, care recunosc teoria reîncarnării, lucrurile sunt puțin diferite, căci credinciosul pornește de la ideea că are voie să-și îndrepte faptele „rele" într-o altă viață ori după caz, să fie răsplătit într-o viață viitoare pentru faptele sale „bune". De aceea nici nu este de mirare că budhismul mai ales nu a dat naștere nici un război, spre deosebire de celelalte religii amintite anterior...

Înainte de moarte, creștinii pot beneficia de sfântul maslu și spovedanie, iar „duhovnicii" fac acest serviciu gratuit, chiar dacă el este considerabil limitat prin existența concepției despre „Cer-Iad". În special pentru cei aflați pe patul de moarte este deosebit de important să știe ce-i așteaptă după moarte, însă nici o religie recunoscută nu are răspunsuri concludente la această problemă.

Mai importantă decât moartea este pentru mine viața, și faptul de a o trăi conștient. Asta se poate însă întâmpla doar dacă știu ce înseamnă cu adevărat viața, ce scop se ascunde în spatele ei, ce legi există și care este țelul meu.

După părerea mea poate să existe dezvoltare doar prin sete de cunoaștere și spirit inventiv – fie în plan material, cu idei originale ce conduc către noi căi de dezvoltare, fie prin deschiderea orizontului spiritual în urma experimentării de idei novatoare.

Astfel am ajuns la singura concluzie rațională: dacă vreau într-adevăr să descopăr ceva despre moarte și despre ființa care o reprezintă, și anume acest *bărbat în negru*, atunci trebuie să vorbesc personal cu ea. Ar trebui cumva creată o cale de

contact, căci ipotezele istoricilor ori ale psihologilor nu sunt de folos în această situație.

Am vorbit cu oameni care l-au văzut pe *omul în negru,* dar ei nu mi-au putut da nici un fel de detaliu. Aș putea să-i întreb ce au simțit în acele momente, căci chiar eu însumi am fost puternic mișcat din punct de vedere emoțional, atunci când acea ființă se afla în fața mea. Totuși despre această făptură în sine nu știm nimic!

Și cum nimeni din cei cu care am vorbit nu a avut ideea de a-l invita pe *omul în negru* la o discuție, la un interviu, mi-am asumat personal această sarcină.

Acum parcă vă aud întrebându-mă:

DAR CUM POȚI INTRA ÎN CONTACT CU *OMUL ÎN NEGRU* ALTFEL DECÂT PRIN PROPRIA MOARTE?

...în fine, el nu poate fi găsit în cartea de telefon ori pe internet.

Numele său nu e scris acolo, totuși există o lege, mai bine zis un principiu în cosmosul nostru, care este la fel de vechi ca și universul însuși și care sună cam așa: *„Cum îți este dat".*

Ținând cont de această lege, respecându-l pe el însuși și, de asemenea, respectându-i munca, l-am invitat pe *acest bărbat în negru* la o discuție, l-am rugat să-mi acorde atenție. Întrucât prin acea întâlnire se crease deja o legătură – un fel de cordon energetic - era clar că nu era decât o chestiune de timp, mai bine zis de maturitate în ceea ce mă privește, până când o să ajung la o comunicare directă.

De aceea, l-am rugat pe *omul în negru* să intre într-un dialog cu mine – fie cu mine personal, fie prin intermediul unui medium. În cazul în care prefera varianta din urmă, l-am mai rugat să mă conducă spre o persoană care, pe de o parte, ar avea capacitatea de a media corect și căreia, pe de altă parte, nu i-ar fi frică sau nu ar avea resentimente față de el.

Astfel se face că în toamna anului 2004, la doi ani după prima mea întâlnire cu omul în negru, am avut din nou un vis cu el, revenind la aceeași temă. Între timp, colindasem întreaga Germanie, vizitasem diverse persoane mediu, verificându-le capacitățile și precizia referitor la o temă dată. Am folosit prilejul săpăturilor arheologice efectuate într-un anume loc din lume, pentru a testa persoanele mediu respective. Așa cum un pacient cu un anumit diagnostic merge la mai mulți medici pentru a afla dacă toți stabilesc aceeași diagnoză, tot astfel am căutat și eu diferite persoane clarvăzătoare pentru a verifica dacă ele văd același obiect ascuns într-un anumit loc.

În timp ce tocmai mă aflam la o ședință cu un mediu, care avea și capacitatea de a intra în legătură cu cei decedați, mi-a venit ideea de a-l întreba dacă acest *bărbat în negru* m-ar viza

tocmai pe mine și dacă ar putea fi stabilit un contact cu el. Și, într-adevăr, tactica a funcționat.

Cum a fost posibil acest lucru în cele din urmă și de ce *omul în negru* mă alesese tocmai pe mine veți afla în cursul interviului. Nu vreau să dezvălui aici.

Probabil că acum unii dintre dv. se întreabă ce este de fapt un **mediu** și cum e posibil ca acesta să comunice cu ființe pe care ceilalți nu le văd și cum o altă ființă sau un decedat poate vorbi prin intermediu său.

Lăsați-mă să vă prezint pe scurt acest lucru:

Să luăm ca exemplu țivlitoarea pentru câini. Tonurile ei înalte sunt perceptibile pentru câini, dar, de obicei, nu și pentru oameni. Există însă indivizi care pot auzi aceste tonalități și pot percepe chiar frecvențe și mai înalte. Dacă ați sta lângă un om și i-ați povesti că auziți permanent sunete (scose de țivlitoarea vecinului), probabil că ați fi luat drept nebun. Totuși dumneavoastră sunteți siguri de ceea ce auziți.

Sau să ne imaginăm că vizitați, într-o clinică, un grup de acromatopsici, persoane care din cauza unui defect înăscut nu pot distinge culorile. Probabil că atunci când veți descrie ceea ce percepeți veți vorbi de fapt de lucruri diferite.

Poate că nu este aceasta cea mai bună comparație. Mai pe înțeles ar fi fost cea cu *tetracromații,* a căror caracteristică este etichetată drept „anomalie" sau „eroare genetică".

Toate culorile pe care le vedem sunt în număr de trei: roșu, verde și albastru. Pentru fiecare din aceste culori avem pe retină celule conice. Prin urmare, ochii celor mai multe persoane disting doar nuanțele de roșu, verde sau albastru. Acești oameni sunt numiți tricromați. Din aceste trei culori creierul compune culori binare. Astfel putem distinge galben, lila sau maro. Există însă și oameni, care, pe lângă cele trei tipuri de celule pentru distingerea culorilor roșu, verde și albastru, posedă pe retină un al patrulea tip de celulă conică, ce ajută la perceperea unei nuanțe situate între roșu și verde. În acest caz, tricromații percep culoarea galben, în timp ce ***tetracromații,*** persoanele ce posedă cel de-al patrulea tip de celulă conică, nu văd galben, ci o nuanță ce este mult mai mult decât galben. Să lași un tetracromat să-ți descrie ce vede este la fel de dificil ca și în cazul în care un tricromat încearcă să-i explice lumea culorilor unui acromatopsic.

Interesant este faptul că un tetracromat poate picta tablouri doar din nuanțe de galben foarte apropiate, imaginile prezentând peisaje sau obiecte, pe care însă un om normal, un tricromat nu le poate distinge, pentru el totul reprezentând o suprafață galbenă unitară.

Tetracromatul poate sta în fața unui tablou pictat de un alt tetracromat, bucurându-se de ceea ce vede, în timp ce o persoană „normală" care se află alături crede că acesta are halucinații ori este nebun. Căci tricromatul vede doar o suprafață galbenă.

Știați acest lucru?

Să comparăm acum această situație cu cazul unui clarvăzător, al unui vizionar, care are un alt spectru de percepție și poate vedea ceea ce pentru alți oameni este invizibil – de pildă sufletul unei persoane decedate.

În acest caz chiar și știința este de partea noastră, demonstrând că nu există într-adevăr o „moarte". Noi suntem compuși din energie și energia nu poate muri. Poate doar trece în alte stări, așa cum un cub de gheață nu „moare" atunci când îl încălzești, ci se transformă în apă. Își schimbă starea de agregare. Așa se întâmplă și cu noi, ființele. Noi avem un corp fizic cu un anumit tip de vibrație, cu o frecvență specifică. Sufletul dimpotrivă, are o frecvență mai înaltă, un ritm de vibrație mai ridicat, în care „timpul"curge cu totul altfel.

Dacă rămânem la exemplul cu apa, atunci putem compara corpul fizic cu cubul de gheață, sufletul cu apa și spiritul cu vaporii de apă. Toate acestea se compun din aceeași substanță, doar ritmul de vibrație la care plutesc moleculele –frecvența – le deosebește unele de altele. Există oameni care pot vedea nu doar gheața și apa, ci și apa volatilizată, care este invizibilă pentru ceilalți, după cum există și oameni care percep și pot să comunice cu ființa sufletească.

Nu doresc să intru mai mult în detalii despre persoanele mediu. Celor care doresc să afle mai multe – de pildă despre diferența dintre medii care intră total în transă și cele care intră doar parțial, despre medium-uri care folosesc materializarea și despre cele care recurg la scris, despre diferența dintre clarvăzători, senzitivi și alte asemenea persoane care se află în baza de date a pământului, în *Cronica Akasha* – le

recomand cartea mea *„Copiii noului mileniu-copii medium ce schimbă lumea".*

Ceea ce trebuie să reținem este faptul că există oameni care pot percepe un spectru de frecvențe mult mai larg decât alții. Unii dintre ei au dobândit o capacitate de percepție mai largă prin practicarea unei tehnici precum meditația sau yoga. Totuși, persoanele mediu cu care am lucrat eu posedau încă de la naștere un astfel de spectru de percepție mai larg (amintiți-vă, de exemplu, țivlitoarea pentru câini).

Pe baza acestei capacități sau caracteristici, mediile clarvăzătoare pe care le cunosc eu au putut încă din copilărie să perceapă ceva ce scăpa din câmpul vizual al celorlalți oameni. De pildă, au văzut corpul sufletesc compus dintr-o materie fină al bunicului ori al vreunui frate mort, la înmormântarea acestuia, stând lângă mormânt și spunând că îi merge bine, că acum este în lumea de dincolo, că are un înger păzitor și că se îndreaptă către lumină. În plus, mediile cu care lucrez eu au și talentul precogniției, ceea ce înseamnă că pot să prevadă evenimente viitoare.

În baza acestei capacități de a vedea persoane decedate ori îngeri protectori, prin urmare ființe ce dispun de o frecvență mai fină sau mai bine zis au o vibrație mai mare, le-am întrebat dacă eu mai am lângă mine pe cineva în afară de îngerul meu protector și de fiecare dată am primit un răspuns afirmativ.

Asta pare să fie suficient pentru fundal.

Dintre mai multe medii testate de mine, trei s-au dovedit până la urmă a fi potrivite pentru a intra în contact cu această ființă. Pentru a fi sigur că nu mă aflu pe un drum greșit, le-am pus tuturor celor trei aceleași întrebări, primind întotdeauna răspunsuri identice. Asta a însemnat pentru mine pe de o parte confirmarea faptului că tratam cu persoana potrivită și, în același timp, reprezenta startul pentru interviu.

După o lună de lucru cu aceste persoane mediu, am descoperit că *omul în negru* putea comunica cel mai bine printr-una dintre ele , căreia i-am pus în total 222 de întrebări pregătite de mine, dintre care o mare parte o veți putea citi în cele ce urmează.

Nimeni nu a avut acces la aceste întrebări, iar ordinea lor a fost aleatorie, pentru a putea fi sigur că mediumul nu și-a pregătit răspunsurile.

Ulterior, am recunoscut – așa cum fac întotdeauna – că am avut nevoie de doi ani pentru a mă pregăti în vederea acestui moment. Conform temperamentului meu, interviul ar fi avut loc la două minute după prima mea „întâlnire" involuntară.

A fost fascinant să constat că după primele ședințe s-a ajuns în același timp la un contact direct cu mine, eu neprimind răspunsurile la întrebările mele sub formă vorbită, ci ca imagini sau succesiuni de imagini pe care le aveam imediat în minte. În acest mod am avut și am pentru fiecare răspuns transmis prin medium posibilitatea unei contraverificări.

Dar nu doresc să vă mai țin în suspans cu cuvinte introductive, astfel că voi trece la dialogul meu cu o ființă care în numai câteva luni mi-a schimbat hotărâtor viața și care m-a provocat să privesc ceea ce se întâmplă în lume dintr-o perspectivă mult mai largă.

Urmează acum ....

INTERVIUL

Ședințele au început în data de 13.12.2004 iar această ședință am inaugurat-o cu următoarele cuvinte:

Acum doi ani (2002), am avut o întâlnire cu o ființă pe care până acum o numeam „omul în negru", cunoscut în popor drept „cosașul" sau „moartea". Această ființă este în preajma mea de ceva timp și și-a tot făcut apariția în vise, ceea ce m-a făcut să încerc să intru în contact cu ea prin intermediul unui medium.

(mediumul masculin descrie că forța care a apărut odată cu mine se arată crescând de jos în sus și pătrunde în medium din spate. Ființa acționează prudent, dându-i de înțeles mediumului că ea apare de jos în sus pentru a-i întări spatele. Începe în vârtej, în centrul vieții.)

Mediul mi-a dat de înțeles printr-o mișcare a capului că este pregătit să lase acea ființă să vorbească prin el, iar eu am pus prima mea întrebare:

Cine ești tu?

Eu te însoțesc și te conduc de la începutul și până la sfârșitul vieții. Totuși, eu nu sunt responsabil doar de mersul vieții, ci și de ceea ce urmează după. Eu ajut sufletul să se elibereze de trup, așa cum îl ajut și să intre în corp.

Eu nu sunt bărbatul cu coasa, eu sunt transformatorul luminii, a energiei, ceea ce înseamnă că nu aduc moartea, nu aduc pieirea. Eu transform energia. Altfel spus, transform starea de agregare a aceluia care este aici. Eu iau energia vieții – sufletul – din trup, din materie. Scot energia respirației, a vieții, o transform și o schimb, pentru ca ea să poată continua să existe ca instanță superioară, la o frecvență mai ridicată. Este o transformare. Eu sunt un transformator; din noapte în zi, din umbră în lumină. Aceasta este schimbarea. Moartea este trecerea, schimbarea frecvenței; așa cum mecanismul de funcționare a vieții necesită modificarea frecvenței. Acesta este rolul meu.

Ești o singură ființă sau există miliarde de alte ființe asemeni ție?

Eu sunt suma tuturor existențelor...

Cum aș putea să mi te închipui mai bine, ești o ființă care se divide în multe părți și poate să apară oamenilor de pretutindeni în același timp sau ești un fel de grup de suflete care apare oamenilor, muritorilor ca o persoană?

Din perspectiva mea nu există nici o diferență, dar, întrucât din perspectivă pământeană există una, voi răspunde astfel:

În procesul de fragmentare eu port răspunderea pentru multe lucruri. Sunt o ființă principală, care se divide în atât de multe părți câte ființe ce trec în corpuri materiale există. Fiecare suflet are o picătură din mine. Eu nu sunt doar un însoțitor de suflete, eu pot să le desprind și să le duc spre lumină.

Sunt o singură ființă și totodată o multitudine de ființe, care se pot mișca independent una de alta. Nici unul din aceste fragmente ale existenței mele nu poate și nu vrea să urmărească un scop propriu, o voință proprie, atâta vreme cât noi suntem *o singură* ființă. Și chiar atunci când aceste fragmente ale existenței mele se află permanent în diferite locuri, mișcându-se prin propria dinamică, nu sunt și nu pot fi niciodată rupte de întreg. Precum o sepie care are mai multe brațe dar un singur cap.

În fond este foarte simplu, totuși pentru voi este dificil, căci voi vă înțelegeți și vă simțiți propria existență ca ființe de sine stătătoare. Din perspectiva unei existențe simțite ca desprinsă de un întreg, este într-adevăr dificil să înțelegi ce spun eu; de fapt este de neimaginat; imaginația omului dă greș aici. În acest caz te sfătuiesc să-ți folosești pe cât posibil mai mult organele tale de simț și mai puțin puterea imaginației. Poți simți direct câte ceva din ce spun eu, dar cu greu poți să-ți imaginezi așa ceva.

Forța imaginației rareori îi permite omului să părăsească lumea obiectelor separate, o lume care îi transmite sensul ei. Părți din mine se află în locuri diferite în același timp, câteodată chiar cu înfățișări diferite, totuși nu reprezintă entități separate, părți de sine stătătoare. Dacă întâlnești un astfel de aspect al existenței mele, întâlnești o ființă care se mișcă cvasiautonom.

Poate să vină și să meargă, nu trebuie să întrebe pe nimeni dacă are voie să vină sau să plece, dar nu face nimic din toate astea pentru a-și satisface bunul plac.

Aceste părți din mine – corpul – și eu – centrala, nucleul – formăm o unitate care îndeplinește acest serviciu. Și pentru că aceste părți din mine se află pretutindeni în același timp, pot urma oriunde chemarea rezonanței, care le conduce când e nevoie către un om.

Și doresc să-ți mai spun ceva: uită-te la îngerul păzitor pe care-l are fiecare om, care se află permanent alături de om. Așa cum el stă lângă tine, tot astfel o picătură din mine, un fragment se află în tine. Diferența este că îngerul este o ființă, care odinioară a fost om, deci s-a încarnat – a fost prins într-un corp și de aceea acționează personal asupra ta și te conduce. O parte din mine nu a fost și nu va fi niciodată om, totuși eu însoțesc pe fiecare om, asemenea îngerului protector. M-ai putea numi eventual *îngerul morții* sau *înger al morții*, care este permanent prezent în timpul vieții, dar care acționează undeva în fundal.

E bine de știut însă că nu-mi place denumirea de *îngerul morții – înger al transformării-* îmi este mai dragă, întrucât nu există practic moarte, ci doar o transformare a energiei.

Poți să-mi mai povestești ceva despre tine?

Forța luminii acționează prin mine în timp ce ajut la separarea corpului, a sufletului și a spiritului. Eu unesc spiritul cu sufletul, pentru ca acesta din urmă să se poată desprinde de corp. Astfel văzut, eu nu mai reprezint pentru voi numai forța care separă, care ajută la părăsirea corpului, ci sunt și un principiu vindecător. Vindec prin modul în care procedez, căci eu, dacă aveți cunoștință de existența mea, în sens figurat vindec sufletul, pentru ca acesta să se contopească cu spiritul, să devină astfel ușor și să poată părăsi corpul. Acesta este un aspect pe care nu trebuie să-l uiți. Eu nu sunt doar o forță care vine să ia, ci și o forță– venind din linie divină- o forță originară care aduce mântuirea sufletului. Înainte ca sufletul să părăsească corpul, începe să se vindece pe deplin; să se vindece de ceea ce a făcut pe tărâmul material, pământesc. Eu îndeplinesc acest rol în întregul Univers, în Tot, căci pentru asta am fost menit.

Astfel că am venit nu numai pe planeta pe care te afli tu acum, ci îmi îndeplinisem deja datoria atunci când tu, Jan, ți-ai părăsit planeta mamă pentru a te încarna aici, așa cum au făcut mulți pe care voi îi numiți astăzi slujitorii luminii. Mulți au venit pentru a ajuta la ascensiunea acestei planete – la creșterea frecvenței, prin care ea avansează încet –, iar eu, prin puterea mea, le-am pregătit drumul, ajutându-i prin multe reîncarnări efectuate în sens descendent, până la stratul de pământ, să poarte structura inferioară și frecvența de vibrație a unui corp. De aceea eu nu reprezint doar moartea, eu sunt și un vindecător. Vindec sufletul până când el ajunge pe Pământ, pentru a ajuta la ascensiunea planetei. Ajut planeta să acceadă pe un nivel existențial superior, pe o treaptă mai înaltă de vibrație – să ajungă în locul din care ați venit voi odinioară.

Eu nu sunt numai un personaj care vine să ia suflete, eu sunt și un vindecător de suflete, și asta nu trebuie uitat. Eu vindec sufletul, legându-l de spirit și rupându-l de corp.

(scurtă pauză) Este o plăcere să fiu cu tine, tinere; să fiu cu voi (*și cu mediumul; observația autorului)*. Cu tine Jan, voi păstra contactul și dincolo de opera scrisă, căci te voi conduce către o astfel de cunoaștere care nu este accesibilă oricui, aspect foarte important pentru alte proiecte – nu numai cărți.

Cum de a fost posibil tocmai acum acest contact?

Astăzi nu-ți mai amintești, dar noi doi încheiaserăm un pact prin care stabileam că vom lucra împreună în această viață. Și acum a sosit momentul potrivit. Pe parcursul conversației noastre îți voi spune mai multe despre asta.

De multă vreme aștept o deschidere din partea oamenilor din cercul vostru cultural, manifestarea unui interes și a unei emoții vis-à-vis de prezența mea. Și pentru asta este nevoie de un mijlocitor, așa cum ești tu acum.

Compătimirea mea se manifestă prin așteptare, căci eu doresc să vindec durerile, cele pe care le pot vindeca, și mai ales atunci când oamenii sunt pregătiți pentru asta.

Întrucât ați suferit destul și suficient ați adâncit izolarea și separarea, acum trebuie să vă porniți din nou în cealaltă direcție. Și nimic nu reprezintă o desprindere mai mare decât

părăsirea tărâmului fizic – moartea. De aceea poți să privești lucrurile și astfel: eu sunt acela care vă conduce înapoi către Unitate. Dar pentru că voi nu știți ce este Întregul, vă este teamă, în loc să vă bucurați.

Vă este teamă de moarte. De ce? Vă este frică și atunci când adormiți? Nu? Atunci cum de vă este frică de moarte?

Aici se află miezul problemei pentru voi, oamenii – dar voi nu știți asta. Ați uitat! Vă pierdeți cu toții cuvintele când vine vorba de moarte, dar nu știți ce este ea. De aceea vă este frică, de aceea cuvintele nu vă pot liniști. Prin urmare este important să vă pregătesc – și aici se află esența experienței *omului în negru* – este o încercare de a vă pregăti pentru ceea ce nu puteți înțelege; pentru ceea ce puteți simți, dacă mă percepeți, dacă mă simțiți și nu mă respingeți.

Un om care este pregătit pentru acest contact știe în adâncul sufletului său că este vorba de un drum către Întreg și, prin urmare, îi este mai puțin teamă, așteptând mai puțin de la ceea ce voi numiți *agonie*. Dacă gândirea conștientă poate să creeze o imagine asupra acestui lucru, este insignifiant. Cu alte cuvinte: ceea ce aduce unui om întâlnirea cu mine, el poate afla doar atunci când își părăsește corpul. Înainte de asta poate doar să bănuiască, să facă speculații, dar nu poate ști. Astfel că eu sunt aducătorul unei invitații, care servește păcii și care dorește să aducă liniște în timpul trecerii către moarte. Este timpul ca în cultura voastră trecerea să capete din nou caracteristici pașnice și demne de un om. Ceea ce voi numiți agonie nu este demn de un om. Nici nu vă puteți imagina ce lasă în urma sa de fiecare dată această luptă, ce haos, ce unde de șoc și de durere străbat lumea spirituală. Lumea materiei fine nu poate să-și găsească echilibrul, nu se poate vindeca dacă aproape fiecare dintre voi, atunci când își părăsește corpul, generează noi unde de șoc. Fără un progres și o vindecare a lumii inferioare a materiei fine, nici lumea voastră nu poate fi într-adevăr vindecată.

Lumea voastră absoarbe în sine haosul acestei lumi spirituale cu vibrație joasă și apoi îl transmite în nenumărate moduri în lumea fizică. De aici vine o mare parte din suferința voastră. Prin urmare, dacă vreau să apăr lumea spirituală de ceea ce transmiteți voi atunci când vă părăsiți corpul, înseamnă

de fapt să vă protejez pe voi înșivă. Cine se lasă atins de mine, transformă neînchipuit de multă energie, în timp ce este încă în corpul său. Lasă-mă să descriu aceasta: încărcătura haotică este pur și simplu transformat în încărcătură coerentă (*coerență=vibrație identică; observația autorului)*. Și asta poate merge până într-acolo încât tu, în momentul în care-ți părăsești corpul să trimiți unde de iubire în lumea materiei fine. Până acum asta s-a întâmplat foarte rar. Dacă însă, vreodată, s-ar petrece mai des, atunci ar avea loc vindecarea într-o așa de mare măsură, că abia ți-ai putea imagina. Baza a ceea ce vă întâmpină în lumea fizică de astăzi, violența, ar fi literalmente neutralizată și eliberată. Până în prezent, această bază s-a acumulat într-o asemenea măsură, din cauza zelului vostru cu care ați lucrat la proiectul de izolare. Acum adunați ce ați semănat cu hărnicie.

Și nu pot decât să încep din nou să vin la voi, pentru că mulți dintre voi bănuiesc deja că acum este momentul să o apuce în cealaltă direcție. Și tocmai pentru că voi înșivă ați dus lucrurile la un nivel atât de dureros, mulți dintre voi încep să-și manifeste din nou deschiderea pentru această întâlnire cu mine. Acum poți înțelege în esență ce se petrece și de ce oameni ca tine au în această perioadă astfel de contacte și trăiesc astfel de evenimente; de ce oamenii din cultura voastră au din nou încredere să vorbească despre asta.

Cum ai numi tu însuți această activitate, acest serviciu pe care-l desfășori? Noi oamenii am alege denumiri precum „omul cu coasa", „aducătorul de suflete" sau „luntrașul". Dar cum te-ai defini tu însuți – sau în existența de dincolo nu există o denumire pentru această activitate?

În lumea de dincolo de viață nu există o denumire, pentru că această lume nu există în realitate. Ea este o pură plăsmuire a omului. Eu văd doar lumea de aici, care cuprinde atât existența materială, cât și pe cea de după părăsirea corpului.

Prin urmare nu voi folosi un nume, căci astfel de denumiri ale existenței mele, prezente în culturile oamenilor sunt încărcate cu reprezentări ale fricii, ale apărării, cum se întâmplă, de pildă, cu numele de *îngerul morții.* O denumire care include termeni antitetici, în limbajul vostru.

Privește-mă ca pe un conducător către casă, un personaj care aduce din nou acasă sufletul. În sensul acesta eu sunt un conducător, am o poziție de conducere – dar acționez din iubire. Eu sunt conducătorul, însoțitorul, aducătorul acasă, dar și cel care avertizează atunci când sufletul ajunge în situații în care este aproape de trecere – de moarte.

Cea mai potrivită dintre denumirile pe care le-ai înșiruit este aceea de *luntraș*. El îți facilitează trecerea de pe un mal pe altul. Iar eu fac exact acest lucru.

Și mai potrivită însă consider că este denumirea de *„înger al schimbării"*, cu referire la existența materială, fizică a unui om. Imaginea luntrașului sugerează în cele din urmă că un mal este total diferit de celălalt, iar această reprezentare a contribuit până acum la sporirea sentimentului de teamă. De fapt nu plecați niciunde. Vă aflați acolo unde sunteți dintotdeauna. După părăsirea corpului rămâneți pur și simplu fără resursele pe care vi le oferea existența corporală. Sunteți fără aceste resurse acolo unde ați fost dintotdeauna. Și acest aspect pare să scape reprezentării voastre, imaginii cu care v-ați obișnuit, dar dacă priviți lucrurile din această perspectivă, va dispărea mult din teama dumneavoastră. *Lumea de dincolo, Celălalt mal, Împărăția morților* toate acestea sunt denumiri ce stârnesc teamă. De aceea nu vreau să le folosesc pentru a-mi defini munca.

Ai spus că pentru tine nu există noțiuni precum „lumea de dincolo" sau „altă parte", și că tu percepi existența unei ființe într-un cu totul alt mod. Explică-mi ca să înțeleg și eu? Vezi existența unui om, a unei ființe, asemenea unui ou luminos sau asemenea unor puncte, a unui tipar, cum ar spune unii o „matrice" sau un plan? Cum pot eu să am o reprezentare a ceea ce vezi tu?

Eu văd tot ceea ce ai spus tu. Depinde ce nivel vreau să văd. Aș putea defini astfel: încep să devin atent la un om. Apoi îl văd asemenea unui ou luminos; pur și simplu prezent, dar puțin diferit. Dacă mă apropii și vreau să aflu mai multe, să văd omul mai în amănunt, atunci oul luminos se individualizează.

În spatele unei astfel de matrice, cum ai numit-o tu, nu se ascunde un personaj izolat. Eu văd multe legături pe care acest

personaj le are cu exteriorul – este un personaj din lumină; și nu e vorba doar de lumină albă, ci și colorată.

Această matrice mă informează că este timpul să-l vizitez pe un individ. Impulsurile acestei informații sunt cele care îmi dirijează atenția către el. Impulsuri care indică un moment de cotitură în viața acelui om, care ar putea să aibă drept urmare părăsirea corpului fizic – ceea ce voi numiți *moarte.*

Ce reprezintă evenimentul luat în particular, nu este important pentru mine. Nu este sarcina mea să acționez pentru a schimba cursul evenimentelor. Nu este treaba mea să salvez viața. Rolul meu este să-mi ofer serviciile atunci când se petrece o părăsire a corpului. Nu am un interes personal privind deznodământul situațiilor. Totuși prezența mea este foarte apreciată de îngerii voștri păzitori. Ei știu în cele din urmă că eu pot alina teama. Iar dacă teama este diminuată, aceasta poate schimba cursul evenimentelor, poate conduce de pildă, la salvarea vieții. Astfel că serviciile mele nu le împiedică în nici un fel pe cele ale îngerilor păzitori.

În anul 2002 am avut personal onoarea de a face cunoștință cu tine, iar după „întâlnirea" noastră am suferit un grav accident de circulație, care totuși, – exprimat în limbajul nostru – nu a fost mortal. M-ar interesa să știu cum de a fost posibil să-mi apari, căci nu s-a petrecut nici o schimbare în starea materiei fine – respectiv „moartea".

Cum am spus deja, munca mea izvorăște din iubire și scopul ei este să-i ușureze omului trecerea în lumea de dincolo, atunci când aceasta se prefigurează a fi posibil. Și verific, în caz individual, cum poate fi efectuat acest serviciu. În cazul persoanei care acceptă, aceasta poate fi o formă de îmbrățișare. Pe omul care nu dorește să se întâmple asta, nu-l întâmpin în acest mod.

Eu primesc și recepționez impulsuri atunci când se prefigurează părăsirea corpului. În multe situații deznodământul nu este sigur. În cazul tău, dacă aș fi așteptat să văd cum se sfârșește accidentul, ar fi fost prea târziu. De aceea am venit mai înainte. Este important ca vizita mea să aibă loc la timp. Și, în plus, deznodământul nu este adeseori sigur. În aceste vremuri, în acești ani în care voi aveți nevoie de tot mai mult sprijin, eu

vin – să spunem, relativ devreme. Reacționez nu numai la așanumitele „impulsuri sigure" care indică trecerea.

Și întrucât sunt un înger al vindecării, vreau să mă folosesc de evenimentele trăite de voi pentru a răspândi vindecarea. Prin astfel de evenimente de cotitură în viață, cum ar fi un accident auto ori o boală gravă, reușesc eu de cele mai multe ori să vă atrag atenția; prin evenimente care vă aruncă din rutina gândirii și a simțirii voastre.

Nu cumva accidentul te-a impulsionat să-mi remarci într-adevăr apariția, să te ocupi de asta și să meditezi asupra acestor lucruri? Folosesc aceste situații pentru că doresc să sensibilizez oamenii. Nu mă interesează doar ca un om să realizeze trecerea cu pace, mă bucur la fel de mult atunci când un om rămâne în corpul său, schimbat, transformat și cu mai multă liniște în suflet decât înainte de respectivul eveniment, continuând să-și trăiască viața. Evenimentul de părăsire a corpului este pentru mine la fel de valoros ca și evenimentul în care părăsirea corpului reprezintă doar o posibilitate; în tot cazul, o posibilitate percepută. Asta este foarte important.

Și după accident, nu mai ești același om.... tu știi asta. Astfel de schimbări doresc eu să sprijin. Niciodată nu îmi fac apariția zadarnic. Nu este nevoie de o reală părăsire a corpului, care să justifice vizita mea, chiar dacă aceasta este o convingere tipic umană. Nu sunt zgârcit cu serviciile mele, le ofer cu plăcere.

Aș vrea totuși să știu, de ce mi-ai arătat fața ta – care altcumva nu mi-ar fi apărut niciodată - și de ce ai zâmbit înainte să mă îmbrățișezi?

A fost un semn de afecțiune, un semn care a provocat în tine o schimbare. Un semn pentru inima ta, care a dobândit mai multă căldură sufletească. A fost o schimbare de macaz, o modificare a acțiunilor tale, cu scopul de a te împinge în sfere superioare prin noua perspectivă pe care ai dobândit-o. Până în acel moment ai observat cu o privire lucidă cum Pământul se dezvolta într-o direcție greșită și ce făceau oamenii din jurul tău. Ulterior ai început să cercetezi „de ce" se întâmplă și nu „din ce cauză" oamenii, în egocentrismul lor, fac unele lucruri – ca de pildă, spionaj, violență...

Pentru ce le fac, ar trebui să le fie tuturor clar; chiar în acest moment, dacă asculți la radio, îți dai seama că banii tuturor vin

dintr-un singur punct, din economie. Acum vei înțelege și vei putea cerceta, de ce se întâmplă așa – în sens cosmic.

Prin urmare, eu am venit pentru a-ți aduce căldură în inimă, ceea ce înseamnă că am adus sufletului tău forță divină și i-am dat aripi, pentru a putea să progresezi. A fost o chestiune de vindecare, ținea de rolul de tămăduitor pe care l-am descris. Și s-a întâmplat cu scopul ca tu să știi că eu exist într-adevăr și mai ales pentru ca tu să intri în legătură cu mine, să nu mă vezi ca pe un mesager al morții, ci ca pe un vindecător, care îi ajută pe oameni, le ajută pe suflete să se încarneze pe Pământ, ducându-le apoi iarăși spre lumină – ca pe un transformator.

Moartea nu înseamnă nici Diavol, nici cruzime, moartea înseamnă naștere într-o nouă existență. Contactul cu tine avusese ca scop să-ți arăt cine sunt. Chiar cazul tău, atunci când te-ai răsturnat cu mașina, s-a petrecut pentru a-ți orienta gândurile în direcția potrivită. Și a mai fost un motiv: noi doi am căzut de acord ca eu să-ți dau ție, în veșmânt pământesc, cunoașterea. Ai fi putut să-ți dai seama, dar pentru că nu ai făcut-o, s-a ajuns la accident. Atunci de-abia ți-a fost clar nu *cine sunt eu,* ci *despre ce este vorba.* Consideră prăbușirea, drept nașterea unei noi conștiințe – aceea căderea ta în gol a fost oprită (*un șir de pomi de pe povârniș au împiedicat prăbușirea noastră; observația autorului)*, căderea sufletului din destinul pământesc.

Și faptul că ți-am arătat o față omenească – deși eu nu am chip – simboliza de fapt că în cazul întâlnirii noastre era vorba de altceva decât în cazul apariției mele obișnuite. Gândește-te la înțelegerea noastră...!

E posibil să ne mai întâlnim încă odată, dar nu numai cu ajutorul unui mediu și numai pentru a-mi transmite imagini și cunoaștere, ci printr-o prezență fizică, ca atunci, înainte de accident?

Sau întotdeauna este nevoie de un eveniment care să te aducă în preajma morții?

(râde) Asta nu numai că este posibil, este chiar necesar. Acum să vorbim serios... este necesar. Începe să vorbești cu mine, pentru ca mai întâi să mă poți auzi pe o treaptă inferioară, până când vei ajunge la o etapă superioară. Eu nu sunt acela pe

care crezi tu că l-ai văzut în fața ta. Structura mea – existența mea– este mult mai complexă. Eu sunt o rețea care servește Întregului. Prin sarcina pe care ai preluat-o ți-ai luat pe umeri o mare povară. Din perspectivă pământească pare să fie un merit, totuși este o povară, iar prin ea, tu ți-ai asumat o mare răspundere. Prin mine vei ajunge în rețeaua Întregului. Începe să vorbești cu mine, pentru că eu, fiind un vindecător, sunt în măsură să-ți dezvolt structura rețelei din creierul tău, să-ți dechid noi centre de energie în creier.

Ce părere ai despre titlul cărții: „Omul negru a venit...?"

(râde) Mă faci să râd, dar înțeleg, este interpretarea umană, mai bine zis lumească. De aceea poți să mă chestionezi în continuare, pentru ca oamenii să nu se mai teamă de *omul în negru.*

La întâlnirea noastră de atunci mi-ai arătat cum ai dus două suflete, care au trecut printr-o poartă luminoasă, un vârtej luminos, un cerc de lumină ori au intrat într-un tunel luminos și au dispărut. Ce-ai vrut de fapt să-mi arăți prin asta?

Pentru că ești un suflet cu experiență și porți în tine puternice însușiri de medium și intuiție – aduse din viețile anterioare –, m-am gândit că te-ar ajuta să-ți amintești dacă ți-aș arăta cum lucrez și cum se derulează „chemarea din viață". Dacă am luat sufletul din corp, eu îl dau mai departe îngerului păzitor. Noi nu suntem singuri cu sufletul. Rudele care se odihnesc deja în lumea materiei fine sunt de asemenea prezente și, în același timp, acolo se află și deschiderea către tărâmul spiritual, către casă, către întoarcerea acasă. Aceasta i se arată sufletului ca o lumină, spre care se îndreaptă.

Sufletul merge printr-un așa-numit tunel luminos, cum se spune la voi, și se stabilește în imperiul luminii.

În multe relatări ale unor evenimente în care personajele au fost aproape de moarte se spune că sufletul merge printr-un tunel și acolo își întâlnește rudele deja decedate – o familie a sufletelor – care-l așteptau deja să sosească.

Membrii familiei sunt de cele mai multe ori acolo – fie în spital, fie la patul de suferință, deci în camera în care un om, respectiv sufletul acestuia este chemat din viață. Ambele părți sunt acum prezente, cei care vin să ia sufletul – aceștia sunt îngerul păzitor și cu mine – precum și sufletele celor decedați din această familie–, și, cei care trăiesc despărțirea, familia muribundului.

Această situație este fascinantă, iar într-o astfel de cameră există o minunată vibrație. Pe de o parte bucuria celor care vin să ia sufletul și, pe de altă parte, tristețea.

Acel tunel ori ecluză sau cum vreți voi să-i spuneți este o poartă a frecvenței, prin care sufletul, odată trecut, se stabilește la următorul nivel de frecvență, mai înalt. Un om de știință de pe Pământ ar numi-o poartă a dimensiunilor, totuși ea este lumină.

Să privim mai departe parcursul sufletului: eu am desprins sufletul de corp, iar el este acum – fiecare îl poate caracteriza în funcție de propria concepție- derutat, înfricoșat ori cunoscător al procesului și este bucuros să-și revadă îngerul păzitor și să mă revadă și pe mine, îngerul transformării. În acest moment, rudele care au părăsit de mai multă vreme tărâmul pământesc sunt de ajutor, întrucât cel decedat găsește în ele o ancoră energetică. El are încredere în ele și ele îl atrag către ele. Asta ajută sufletul să devină conștient de noua stare, în special când e vorba de o moarte neașteptată, ca de exemplu în urma unui accident ori a unui război.

Sufletul privește apoi către corpul părăsit, văzând rudele, lacrimile, durerea și încearcă să aducă o consolare. Dar constată că cei din lumea pământeană nu-l mai pot auzi și vedea.

Să știi însă: atât îngerul păzitor, cât și îngerul transformării încearcă să aducă o consolare, căci aceasta este o acțiune sfântă. Sufletul se desprinde încetul cu încetul de lumea pământească, trece printr-o ecluză, printr-un tunel luminos, și ajunge în lumină.

Așadar nu este doar o exprimare simbolică – unii dintre psihologii voștri încearcă să explice astfel de relatări ca fiind mesaje venite din subconștient –, ci există într-adevăr această ecluză luminoasă. Consider-o pe un fel de poartă a dimensiunilor, un fel de trecere dintr-o lume în alta. Este asemeni unui

cordon ombilical sau unui fir de argint, un șnur de argint, cu ajutorul căruia este condus sufletul. El vede lumina și știe că se poate cufunda în ea.

În funcție de nivelul de conștiință la care se află sufletul, el poate să mai rămână o vreme legat de pământ și să observe ceea ce se petrece acolo. Apoi urmează o perioadă de liniște, de regenerare, pentru ca sufletul să poată atinge starea de pace. Întotdeauna însă, el trebuie să vadă capătul luminos. Acesta reprezintă pentru el un punct de orientare, asemenea farului pentru vapoare. Sufletul își spune: *„Acolo vreau să fiu eu, într-acolo vreau să călătoresc, acolo vreau să pătrund eu."*

Mai înainte trebuie îndeplinite câteva reguli și abia apoi se are în vedere gradul de maturitate al fiecărui suflet în parte, cât de legat este de lumea pământească sau dacă roagă să fie condus mai departe.

Aș fi dorit o permutare mai detaliată a acestor aspecte. Așadar sufletul ajunge, să spunem, în „cer" și acolo este luat în primire. Ce se întâmplă apoi? Urmează așa-numita perioadă de regenerare. Ai putea să-mi explici aceasta ceva mai exact?

De cele mai multe ori sufletele doresc să rămână lângă rudele lor, cum de altfel e de înțeles, astfel că își privesc propria înmormântare și propriile funerarii – cu sau fără bucurie, în funcție de ce se petrece acolo. Dar alături de suflet mă aflu eu împreună cu îngerul păzitor, ca întotdeauna, iar noi îi spunem: *„Privește-ți corpul!"*

Odată încheiată procesiunea despărțirii, sufletul este condus către tărâmul său, pe care eu, pentru a-ți înlesni modul tău de reprezentare, îl numesc *nivelul de regenerare.* Voi încerca să-ți descriu acest loc: este un tărâm care, prin energia lui, prin vibrația lui, se deosebește de celelalte niveluri din lumea materiei fine. Compară o sală de bal, care este inundată de viață și sunet cu un spațiu al liniștii – o bibliotecă, o biserică, o sală cufundată în tăcere. Nu materialul de construcție diferențiază cele două spații, ci atmosfera care domnește în ele. Cam așa ar putea fi descris nivelul de frecvență al regenerării – este un tărâm al liniștii și al păcii. În acest moment fac ceva foarte dificil, mă exprim folosind un limbaj omenesc, dar pe măsură ce comunicarea noastră se va intensifica voi ști să întrebuințez

mai bine cuvintele voastre. Câteodată este greu să descrii ceva ce pentru voi poate fi greu de imaginat *(de pildă, să descrii cuiva care nu cunoaște decât televiziunea alb-negru, cum arată imaginea în culori – n.a.)*.

Pe tărâmul regenerării sufletele sunt, să spunem așa, ordonate, ajung într-o poziție de liniște, astfel încât să se poată regenera.

În acest loc și în acest moment eu părăsesc sufletul și mă îndepărtez – mi-am îndeplinit sarcina. O altă parte din mine se ocupă cu transformarea cărnii, care rămâne în urma sufletului.

Îngerul păzitor rămâne totuși alături de suflet și zăbovește lângă el în timpul regenerării, până când sufletul se desprinde de el.

După regenerare, cele mai multe suflete cer să-și mai vadă familia și mediul în care au trăit odinioară. Li se permite, dar în același timp, întrucât îngerul păzitor este cu ele, începe și bilanțul ultimei vieți trăite. Procesul de analiză și încheiere poate dura ani de zile, în funcție de cât de conștient și-a trăit sufletul respectiv viața, din perspectivă pământească. În acest timp, sufletul are voie să privească în alte straturi ale existenței, în alte dimensiuni și trepte existențiale – să nu-ți imaginezi că el doar muncește și este confruntat cu trecutul, nu. I se permite să călătorească, condus de îngerul său păzitor. Poate să plece pe diferite tărâmuri, să privească în jur, are voie să se uite din nou în lumea pământească, să-și consoleze rudele, după cum dorește. El este prins într-o minunată structură, dar în preajma finalizării ultimei vieți nu mai călătorește. Se analizează ce a făcut bine sau mai puțin bine, iar concluziile rezultate de aici devin premisa pentru o nouă viață.

Mai dorești să știi ceva?

Da, te rog. Să presupunem că experiențele nu au fost tocmai frumoase, pentru că spre exemplu, nu a fost atins țelul vieții – nu a apărut succesul dorit, ai făcut rău altor oameni, poate chiar ai fost un criminal sau ai căzut pradă drogurilor...Cine hotărăște acum ce va urma?

Dacă sufletul își lichidează ultima sa viață, apare un sistem dual. Pe de o parte, – și acum mă voi exprima lumește –, el

vede ca într-un film planul său în viață, ceea ce-și propusese pentru ultima existență. Iar pe de altă parte își revede adevăratul său drum în viață, ceea ce a făcut până acum și ce a obținut. Apoi se compară cele două căi, pentru a vedea în ce măsură și-a îndeplinit el planul vieții. Sunt date explicații și au loc procese de consiliere cu alte ființe spirituale – ceea ce voi numiți îngeri; sunt purtate discuții pentru soluționarea unor probleme, de pildă discuții la care se întâlnesc și își dau reciproc explicații două suflete, care în viață s-au dușmănit, și-au făcut rău unul altuia, neputând rezolva conflictul la momentul de atunci.

Dar să nu-ți imaginezi că este un tribunal sau o judecată. Nu, sufletele implicate sunt rugate să analizeze situațiile împreună cu îngerii, încercându-se – foarte important de reținut – încercându-se! soluționarea conflictelor. Iar ceea ce nu poate fi dezlegat – cum se întâmplă aproape întotdeauna – îi este dat spre soluționare sufletului printr-o nouă încarnare, printr-o nouă viață, pentru ca el să aibă șansa să-și definitiveze procesul de învățare. Asta nu este o pedeapsă – nu, nu! Este karma. Iar într-un anume moment, legătura de cauzalitate se rupe.

În continuare m-ar mai interesa dacă sufletul poate alege între mai multe drumuri în viață sau mai multe planuri ale vieții. Altfel spus: sufletul poate să vină numai într-un anumit cuplu dintr-o anumită țară sau poate să-și aleagă părinții și deci, implicit, poate alege între trei sau patru drumuri diferite în viață?

Întrebarea este îndreptățită, aș dori totuși să mai adaug ceva ce, eventual, ar fi important pentru tine: tocmai ți-am explicat cum stau lucrurile cu sistemul dual de analizare a vieții – pe de o parte este planul vieții, ceea ce-ți propui, și pe de alta, drumul vieții, cel pe care într-adevăr mergi. În timpul procesului de lichidare, sufletului îi sunt prezentate și alte vieți, vieți proprii, pe care le-a trăit însă acum câteva secole ori milenii, și se face o comparație cu modul în care a reacționat el într-o situație asemănătoare dintr-o altă viață și cum a fost soluționată situația respectivă. Se analizează modul în care s-a procedat cu planul vieții de atunci, cât a fost realizat din el.

Voi încerca să-ți explic cât mai clar: privește asta ca pe un film pământesc. Există posibilitatea să te cufunzi în alte vieți și

nu numai să le analizezi, ci să te transpui în situațiile de atunci. În acest mod, sufletul se privește pe sine ca într-o piesă de teatru, vede cum a reacționat atunci și cum s-a simțit atunci. El poate să tragă învățăminte, astfel încât greșelile inițiale să fie înlăturate pas cu pas.

Acum îți voi răspunde la întrebarea ta privind posibilitatea de alegere a diferitelor cupluri, respectiv a diferitelor drumuri în viață atunci când are loc o nouă încarnare.

Sufletul este liber să privească trei sau patru vieți și să aleagă. Dar fiecare suflet are până la urmă sarcina să trăiască tot ceea ce îi oferă existența omenească – totul: condiție inferioară, condiție superioară, nivel mai bun sau mai rău! Astfel că sunt alese și vieți în care sufletul merge într-un corp cu handicap, pentru a putea cunoaște și o astfel de existență. Aceste vieți reprezintă încercări ce trebuie efectuate, sufletul spunând către sine: *„ Până acum nu am avut această viață, și aș dori să o încerc acum, pentru a putea atinge maturitatea."*

Am ajuns astfel la una dintre cele mai importante întrebări, care nu dă pace oamenilor: mulți se plâng că în copilărie au trăit în condiții proaste, că au avut o casă părintească primitivă, că au suferit de sărăcie, au fost supuși abuzurilor....și-l hulesc pe Dumnezeu, simțindu-se nedreptățiți. Conform explicațiilor tale însă, reiese că fiecare suflet își alege singur destinul, indiferent din ce motive.

Așa se întâmplă – este o punere la încercare pentru progresul respectivilor părinți; pentru sufletul însuși; pentru ceea ce este scris în acest plan al vieții...Astfel că sufletul dorește să fie odată în corpul unui cerșetor, altădată în cel al unui handicapat. Sufletul știe că pe drumul către perfecțiune nu poate lăsa deoparte nici o experiență.

Dacă un suflet se plânge în felul în care ai spus tu, înseamnă că este întunecat, și anume că a uitat – cine este, cine a fost și cine va fi. De aceea se plânge și de aceea acuză. Iar prin vaiete devine mai slab, împiedică procesul de dezvoltare și-și diminuează bogăția interioară. Decizia aceasta nu o iau eu și nici îngerul păzitor, doar sufletul răspunde pentru asta.

Chiar și tu, Jan, te-ai plâns... *(râde)*

Dar numai pe ascuns.... (râd și eu)

Acum, că tu te-ai plâns, în situația ta a avut un rol de stimulare, căci, trimițându-ți plângerile în lumea spirituală, în Univers, ai primit și răspunsurile, pe care le-ai integrat în viața ta. Și astfel numulțumirea ta a luat sfârșit – tu făcusei o schimbare în viața ta.

Ai rugat și ai primit. Aceasta este legea. Arareori te-ai plâns. E de reținut lucrul acesta. Tu nu te-ai lăsat pradă unei nemulțumiri mărginite, așa cum fac adesea oamenii, temându-se și acuzând permanent; o asemenea atitudine nu e de dorit.

Din relatări ale copiilor cu capacități de mediu am aflat că sufletele acestor copii zăbovesc înainte de încarnare o perioadă mai îndelungată în preajma părinților și, să spunem așa, îi analizează, pentru a se obișnui deja cu aceștia.

Le este permis și este posibil. Asta înseamnă că sufletul, care intră în trupul unui copil- poate, dacă dorește, să stea o vreme în casa în care locuiesc viitorii săi părinți, să privească și să se transpună în rol.

Aș dori totuși să merg mai departe cu descrierea. Modelul creației este extrem de complex. Ca să înțelegi mai bine, voi folosi un exemplu. Imaginează-ți un suflet care este pregătit pentru o nouă reîncarnare și care analizează un posibil cuplu părintesc. Să presupunem că sufletul simte o puternică lipsă de iubire din partea părinților, care sunt prea rigizi în plan spiritual; în acest caz, se poate întâmpla ca sufletul, care vine în trupul mamei, să zăbovească acolo numai până la naștere și apoi să se desprindă din nou. Atâta vreme cât se află în trupul mamei, sufletul copilului radiază iubire. Dacă acest suflet se decide să rămână la mamă, atunci merită să aștepte. Și chiar dacă stă doar o oră într-un corp, sufletul poate să-și fi îndeplinit toate sarcinile, ca și cum ar fi trăit în acea familie treizeci de ani. Înțelegi? Atât de fin este țesută viața.

Așa-zișii experți sau cercetători în probleme de reîncarnare se întreabă dacă sufletul pătrunde în mamă în timpul actului sexual sau de-abia în momentul nașterii. Unii sunt de părere că sufletul intră chiar mai târziu în copil.

Sufletul dispune de propria viață. Să urmărim cronologic: a decis care îi va fi viața, dacă își vizitează părinții mai întâi, dacă îi analizează sau nu. A stabilit momentul de debut al vieții. În momentul procreării intră în corpul mamei, se hrănește și se dezvoltă. A păsit pe tărâmul lumesc prin corpul mamei. Pot exista și excepții, dacă o cere situația, atunci când sufletul are, de pildă, o sarcină specială sau când o impune situația familială. Dar, în general, se întâmplă cum am zis.

Mai înainte, sufletul primește de la îngerul păzitor binecuvântarea de despărțire. Este acea binecuvântare care șterge totodată și amintirile vieții anterioare. Uitarea este o parte a jocului vieții. Sufletul vorbește cu îngerul păzitor și cu mine. Atunci când se întocmește planul vieții sunt și eu prezent, astfel încât cunosc și momentul morții următoare. Sufletul își privește toată viața, planul vieții și știe ce-l așteaptă.

Cum de uită sufletele – cu excepția câtorva oameni cu capacități de medium - de unde vin, cum de nu-și mai amintesc de lumea spirituală...

Niciodată uitarea nu este totală. Toată cunoașterea este întipărită în suflete. Mai ales copiii își amintesc în primii ani de viață de lumea luminoasă, dar nu pot să le explice adulților aceasta, căci nu se pot exprima în cuvinte.

Cu cât crește copilul, cu atât se adaptează vibrației materiei, tărâmului lumesc. Sufletul se ancorează, treptat prinde rădăcini în frecvența Pământului și își pierde din ce în ce mai mult cunoașterea despre lumea materiei fine – sunt posibile și excepții. Acum sufletul se află în trup și începe existența ca individ, cu sarcinile și examenele pe care le implică aceasta.

Viața pe Pământ este întotdeauna un examen. Dar lumea luminii nu este niciodată uitată total. Ea apare în visele și în fanteziile oamenilor mai mult decât în conștiința lor. După cum știi și tu: oamenii sunt influențați prin educație, prin profesori, prin concepția politică a țării, fiind hrăniți și modelați cu informații care limitează. Astfel se ajunge ca sufletul să nu mai poată vedea lumea spirituală. Totuși, prin ceea ce putem numi cordonul ombilical al sufletului, șnurul de argint, se păstrează o legătură cu corpul. Este firul de legătură dintre suflet și corp.

În acest mod, omul, chiar și atunci când se află în mare necaz, va avea permanent o legătură cu lumea spirituală.

Ce face omul când se află în momente de cumpănă? Dacă până atunci nu s-a rugat niciodată, acum strigă către Dumnezeu, imploră și vrea ajutor,și , ca să vezi, în acel moment se apropie din nou de lumea spirituală.

Nu ai auzit și nu ai văzut și tu cum un om anume, fără credință, aflat într-o situație grea din viața sa, devine dintr-o dată conștient de originea sa spirituală? Iar asta se întâmplă și în cazul oamenilor care s-au lăsat în voia pasiunilor carnale, care sunt puternic ancorați în material.

Am auzit spunându-se după un accident: *„Îngerul păzitor mi-a stat alături!"*

Așa este....

Cu siguranță unii vor afirma că aceasta este doar o frază, dar nu este așa, ea reprezintă adâncimile interioare cele mai profunde, pe care le-a simțit sufletul. Sufletul a simțit că este ceva acolo, ceva invizibil, care emite căldură sufletească, iubire și încredere. În acest moment sufletul, respectivul om, a simțit universul și nesfârșita energie divină – și îngerii...Și cel mai necredincios știe în adâncul sufletului său: *„Aici pot găsi ajutorul atunci când mă aflu în necaz."*

Aș dori să aflu mai multe despre „șnurul de argint"de care ai pomenit, dar mai înainte m-ar interesa ce se întâmplă la moartea unui copil.

Sufletul vrea să vină acasă. Și-a îndeplinit misiunea și se întoarce acasă.

Scurt și dureros...

Bineînțeles. Oamenii încearcă aflarea cauzei, dacă organele nu au fost în ordine.... Medicii constată însă că totul este normal.

Sufletul pleacă pentru că și-a îndeplinit rolul pe pământ sau – și acum urmează cealaltă variantă: pentru că nu se simte bine, pentru că simte că nu poate așeza lumina pe care și-a propus-o, rugând să i se permită să se întoarcă acasă, pentru a putea lua o altă hotărâre.

Să nu consideri asta ca o pedeapsă pentru părinți, nu este așa. Poate că aceștia au luat o nouă hotărâre, sunt împovărați de gândul despărțirii, sunt certați. Acestea ar putea constitui motive. Așa cum există și posibilitatea ca părinții să nu dorească să învețe, să se dezvolte. Și acesta ar putea fi un motiv pentru care sufletul să plece din nou.

Sau poate că perechea respectivă nu este suficient de matură, iar sufletul își spune: *„Eu am alte sarcini"*, rugând să i se permită să se întoarcă, ceea ce se și întâmplă.

Cum este în cazul unui avort – o temă foarte sensibilă. Există țări în care avortul este permis, iar altele în care este considerat asemenea unei crime comise asupra unui adult.

Vezi tu, de când există lumea și femeile sunt fecundate, aceasta a fost o problemă foarte, foarte dificilă. Și corpurile femeilor au fost deseori excesiv exploatate de către bărbați. Vorbesc de țările în care femeia nu a avut și nu are nici în ziua de azi respect. Astfel de femei au fost mereu folosite de bărbați și însămânțate – totuși ele nu au vrut întotdeauna să nască un copil. *„Nu din nou"*, spuneau ele. Și de aceea astfel de femei își trimit înapoi fructul corpului. Dacă fac acest lucru în iubire, în onoarea fructului corpului regretă și se roagă ca asta să fie în armonie – pe de o parte pentru sufletul copilului, cât și pentru conștiința lor, atunci nu reprezintă nimic rău.

Altfel stau lucrurile însă, în epoca actuală și în cultura ta, în care femeia se bucură de un statut mai bun. Acum este posibil să împiedici însămânțarea. Și atunci asta ar trebui făcut. Dacă există posibilitatea prevenirii, atunci trebuie să fii circumspect când sufletul este trimis înapoi. Ce s-a întâmplat?

Eu cred că totul trebuie folosit cu măsură, ca pentru orice lucru în viață – motivul, mai ales, este hotărâtor.

Există măsură și există motiv. Să luăm de exemplu, o femeie ușuratică, care în fiecare an primește fructul, și totuși nu întreprinde nimic pentru a nu se mai întâmpla astfel – nu se protejează. Și își spune sieși: *„Pur și simplu o să le trimit pe toate (sufletele) înapoi"*- probabil că va folosi alte cuvinte mai primitive. Bineînțeles că nu este bine, căci ea acționează într-un mod iresponsabil asupra corpului, spiritului și sufletului –

asupra corpului ei și asupra corpului copilului ce urmează să vină pe lume – prin urmare nu procedează corect.

Ea nu ia în seamă și nu apreciază viața.

Ce se întâmplă cu femeile de care s-a abuzat sau care au fost violate?

Ele au voie să trimită acasă sufletul respectiv.

Dar, vezi tu, aceasta este o temă care poate fi mult extinsă. Să presupunem că o femeie a fost luată cu forța. Totuși, în corpul ei s-a stabilit o așa-numită ființă luminoasă – un suflet de o frecvență superioară – și femeia dorește să păstreze această ființă, deși circumstanțele procreării au fost negative. Ea va simți că în ea s-a furișat un suflet special. Vezi tu, în acest caz decizia și modul de acțiune depind de felul sufletului și de conștiința mamei. Îți dai seama cât este de dificil?

Chiar dintr-un viol, dintr-o faptă groaznică poate lua naștere o ființă luminoasă. Și asta nu are de-a face cu bărbatul și cu fapta sa rea, nu, ci înseamnă că tocmai a fost trimisă pe Pământ o ființă luminoasă. Dar care este decizia într-un astfel de caz și ce suflet vine la care mamă, sunt lucruri care nu țin de aprecierea mea – sufletele însele sunt cele care în nesfârșita energie divină iau astfel de hotărâri.

Este și mama care hotărăște. După o asemenea faptă ea este cea care rămâne singură cu propriile gânduri și cea care poate suferi foarte tare. Ea ar trebui să ia o hotărâre într-un mod conștient și să vorbească cu sufletul copilului.

Tema este foarte vastă, pe multiple planuri, ridicând probleme – după concepția respectivei mame și în funcție de situația din țara mamei – fie din punct de vedere religios, fie politic.

Unde duce îngerul păzitor sufletul după ce i-l predai tu?

Eu spuneam mai înainte că sufletul este ocupat mai întâi cu rudele și cu alte gânduri lumești, câteodată este chiar îngrozit, dacă moartea s-a petrecut mai rapid sau brusc, ca de pildă în urma unui accident. De obicei, sufletul este prezent la funerarii – există multe variații referitoare la acest aspect. Mai dificil e pentru un suflet să fie prezent la înmormântare în cazul în care corpul a murit pe câmpul de bătălie și nu a fost identificat, căci

câteodată sufletul nu-l poate găsi imediat. La fel se întâmplă și atunci când corpul s-a scufundat odată cu vaporul sau pur și simplu nu poate fi găsit, ori atunci când omul a fost ucis de o bombă. În acel caz nu mai e nimic de zis, corpul s-a descompus. Sufletul își caută rudele apropiate și vrea să comunice.

În mod frecvent acesta este sfârșitul vieții trecute. După aceasta conducerea este preluată de îngerul păzitor, începând așa-zisa perioadă de regenerare, mai lungă sau mai scurtă, pe care o parcurge fiecare suflet. Urmează apoi analiza vieții, după cum am mai spus. Bineînțeles că există și suflete încăpățânate, care vor să mai rămână pe pământ. Acestea pot rămâne multă vreme legate de pământ și sunt percepute de oameni adeseori ca spirite. Acestor spirite li se cere mereu să acceadă pe un nivel superior, ca într-o școală în care vine profesorul și spune: *„Acum mergem în clasa următoare!"* Unele suflete pot rămâne pe loc. Temporar, bineînțeles...Aici există legi clare, ce trebuie respectate.

Cum poți tu pregăti oamenii pentru moarte?

Am spus deja că stau lângă ei și fac chiar ceva mai mult de atât. Mă furișez, ca să zicem așa, în ei, mă lipesc de ei și le transmit un sentiment de dor pentru căminul lor spiritual. Eu le trezesc și le stimulez sentimentul că a sosit momentul desprinderii. Îi las să devină triști; îi stimulez să se lase pradă curiozității de a afla cum este să mori; îi las să privească înapoi în viața lor, să analizeze încă o dată evenimentele trăite și le sporesc tot mai mult sentimentul de a vrea să părăsească lumea fizică.

Tu, ca înger al transformării, ori de pildă un înger păzitor ați avut vreodată vreo întrebare, sau tu știi totul?

Eu sunt prezent atunci când se întocmește planul vieții și cunosc prin urmare, planurile de viață ale sufletelor.

Asta înseamnă că tu vezi derulându-se viața viitoare a sufletului în corpul uman ca într-un film sau ca într-o viziune?

Da, cam așa ceva.

Ți s-a întâmplat vreodată ca din greșeală să vii să iei un suflet atunci când nu trebuia?

Nu, aceasta este o interpretare omenească.

Ai sentimente?

Te iubesc! Asta înseamnă că am sentimente. Tu poți fi mânios pe mine, dar eu te iubesc totuși!

Să presupunem că un om comite o crimă sau chiar el este omorât... Simți ceva în acel moment?

A observa ce se petrece nu înseamnă după mine a vedea faptele. Prin urmare, eu văd omul – făptașul sau victima – în nemărginirea sufletului său. Tu vezi lucrurile într-o manieră umană, eu le văd altfel. Ție îți place să crezi că eu mă distanțez cu oroare, probabil împreună cu îngerul păzitor, atunci când e vorba de o crimă – probabil asupra unui copil? Nu e adevărat.

Ca o ființă ce se poziționează în afara legăturilor pământene rezultate din miile de încarnări ale sufletelor, eu păstrez distanța în astfel de situații. Sufletul și-a ales felul morții, nu eu. Eu nu fac aprecieri.

Nu este frumos când un om moare violent, dar îngerul păzitor și cu mine vedem lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă – noi vedem globalitatea unui suflet, nemărginirea existenței sale.

Ai fost și ești văzut de oamenii de pretutindeni...

Dar din păcate întotdeauna interpretat drept bărbatul cu coasa....

Cum de apari în acest personaj?

În diferitele tipuri de conștiință umană moartea are, firește, o mulțime de întruchipări. Astfel că eu îi apar respectivului om în forma pe care el o poate înțelege cel mai bine – dacă este indian, atunci eu apar probabil, ca o pasăre neagră; strămoșilor tăi le apăream ca o cioară sau ca o femeie în negru. Cum e posibil așa ceva? Întrucât cunosc ce este în mintea oamenilor și știu ce elemente pun ei în legătură cu moartea, iau forma pe

care omul respectiv o asociază cu moartea – cu moartea sa. Și pentru că imaginea cosașului sau a hainelor negre este în subconștientul multora legată de ideea de „moarte", am preluat aceste reprezentări și mi-am format imaginea corespunzătoare. Important este mesajul pe care-l aduc eu, și anume că ***e timpul să părăsești Pământul.***

Îți mai spun încă o dată: iau forma pe care omul respectiv o pune în legătură cu mine. În ziua de azi cei mai mulți oameni își reprezintă personajul numit, moarte ca pe un schelet sau ca pe bărbatul îmbrăcat în negru, prin urmare, mă arăt ca un bărbat în negru. Dacă peste o mie de ani moartea fizică va arăta ca un pitic verde, atunci voi apărea așa. Este vorba de mesaj și de faptul că omul știe când este rândul lui – nu contează înfățișarea mea fizică.

Dar de ce tocmai negru?

Apar în negru deoarece negrul indică sfârșitul formei. Forma este trupul fizic, în care poposește sufletul. Cum trupul are un sfârșit, negrul este culoarea potrivită.

Nu mi-a scăpat faptul că această apariție în negru este în mod voit greșit interpretată, dar nu are nici un sens să te întâmpin altfel. Dimpotrivă, este necesar să înțelegi și să accepți sfârșitul formei.

Când iau un suflet din materie, eu trebuie să mă condensez și, de aceea, apar mai degrabă întunecos. Când mijlocesc încarnarea unui suflet, apar mai luminos. După cum ai putut înțelege din cuvintele mele de până acum, este vorba de vindecare. Mie îmi este clar că un om din zona ta pământeană și-ar imagina pe cineva care vine pentru a aduce vindecarea ca fiind mai degrabă îmbrăcat în alb, în galben sau altcumva. Dar toate acestea sunt identificări umane cu culoarea. Un personaj îmbrăcat simplu, în negru, arată că forma a fost lăsată în urma sa. Asta înseamnă că acest personaj este momentan mesagerul potrivit pentru eliberare, căci este vorba de eliberarea de formă. De obicei sunteți mult prea ocupați pentru a vă reprezenta alte forme noi. Trecerea presupune să lași ceva în urmă și să te relaxezi, să intri într-un gol și să savurezi pauza. Este important ca voi oamenii să înțelegeți simpla formă neagră în această perspectivă și să o salutați. Doar atât și multe lucruri devin mai ușoare.

Mai există și alții care au lucrat cu forma neagră și încă o mai fac, care urmăreau, ca omului să-i fie frică. Scopul este în acest caz ca omul, din teamă, să se simtă dependent de lumea formei și de siguranța aparentă, care este oferită contra unui preț ridicat. Acesta este un alt capitol, care va necesita și el atenție la momentul potrivit, chiar dacă nu este foarte important. Cine a acceptat o dată eliberarea de formă și a înțeles-o, nu se mai supune unor astfel de strategii.

Învață, deci, să te pregătești pentru propriile simțiri și să nu te lași distras de cei ce inventează formele, cu scopul de a te îndrepta într-o altă direcție. De fiecare dată când vizitez un om fac această recomandare și procedez la fel și acum. Eu fac practic o invitație în iubire.

Apropos de iubire – ai o culoare preferată?

Ești chiar amuzant...În lumea materiei fine există multe zone, printre care și unele ale culorilor frumoase – în funcție de locul unde se găsește sufletul și de ce fel de conștiință are el. Există domenii cu culori mult mai frumoase decât cele de pe Pământ. Acum te minunezi....*(râde)*. Iar aceste culori pornesc de la roșu intens până la roșu deschis, de la galben intens la galben pal... Ele se întrepătrund și formează o splendidă simbioză de culori care nu sunt cunoscute în lumea pământeană. Aceste culori se constituie într-un tot mirific, plin de fantezie. Nuanțele dispar, vin, luminează și totul se petrece în diverse intensități coloristice.

Să luăm ca exemplu curcubeul, imaginează-ți-l așa cum culorile lui se preling una în alta, devenind din ce în ce mai intense ori mai estompate. Cam așa trebuie să-ți reprezinți ceea ce ți-am spus eu. Și acum să nu mă întrebi ce costum îmbrac.

Ei bine, s-ar putea întâmpla să preferi negrul...

Nu, nu port negru *(râde)*. se pare că vrei să îmi întinzi o capcană – dar nu mă poți prinde. Eu sunt o ființă spirituală și pot apărea în orice culoare doresc. În cercul vostru cultural mă arăt în negru, deoarece aceasta este aici culoarea care simbolizează desprinderea și nesfârșitul – veșnicia.

În cazul meu, tu mi-ai apărut în vis. Există însă relatări conform cărora te-ai fi arătat lângă patul oamenilor în plină zi, ai fi bătut la ușă sau ai fi alergat în jurul casei lor. De curând am primit o scrisoare de la Thomas Kovacs din Viena, în care acesta îmi povestea următoarele:

„Dragă Jan, astăzi am aflat că scrii o nouă carte despre moarte și aș dori să-ți relatez două evenimente trăite de mine. Poate că te vor ajuta.

Primul dintre ele s-a petrecut acum aproximativ cinci ani. Eu locuiesc într-o veche casă vieneză în stil Biedermeier, care are o curte interioară închisă, iar intrarea se face din exterior, printr-un fel de ganguri boltite. Într-o noapte stăteam în pat cu fereastra deschisă – era întuneric beznă – când, brusc, am auzit pași dinspre gangul de vis-à-vis ți cineva a ciocănit la o ușă. Mi s-a părut ciudat pentru că, în mod normal, având în vedere distanța, nu ar fi trebuit să se audă așa de bine. Am auzit-o și pe femeia din locuința la ușa căreia s-a ciocănit, întrebând: „Cine este acolo?", iar cel care a bătut a răspuns: „Moartea!"

Pentru că nu eram sigur că nu am visat, m-am ridicat, m-am așezat în scaunul meu pe roți, m-am dus la fereastră și am auzit aceiași pași cum de data aceasta, se îndepărtau de locuință. A doua zi am aflat că locatara de la numărul 10 a murit în urma unui infarct.

Cea de-a doua întâmplare a avut loc anul trecut – tot aici în casă – când o vecină m-a strigat în toiul nopții, întrebându-mă dacă poate trece puțin pe la mine. Mi se adresase, pentru că eu – trebuie să precizez pentru a înțelege mai bine – eu sunt în casă un fe lde portar și de „cutie pentru reclamații". Când am deschis, femeia stătea în fața ușii albă ca varul și tremurând din tot corpul. După ce am invitat-o să intre, mi-a povestit că tocmai sosise acasă și vroia să urce în lift, când a auzit deodată pași care coborau scările. Curioasă cum doar femeile pot fi, a așteptat să vadă cine coboară și atunci a văzut moartea, cu manta neagră, glugă și coasă, care nu i-a aruncat nici o privire, dispărând prin ușa închisă. Și în acea noapte a mai murit o femeie din casa noastră."

Întrebarea mea ar fi: poți, în anumite cazuri, să te materializezi, prin urmare să capeți un corp?

Eu pot să devin vizibil. Este o diferență. Pentru tine asta înseamnă materie, materializare. În mare spus, eu pot pătrunde în vibrația materiei. Pentru asta folosesc forța acelora cărora mă înfățișez. Asta înseamnă că eu poposesc în vibrația materiei și mă fac vizibil; reușesc acest lucru cu ajutorul elementelor exterioare ale ființei mele. Totuși nu este bine pentru mine că pot alege singur felul în care îmi fac apariția. Nu e bine, se referă la faptul că pun în funcțiune în exterior puterile mele, ceea ce mă îndepărtează foarte tare de forța divină. Nu-mi place să fac des acest lucru, întrucât mă epuizează și mă îndepărtează de esența divină.

Nu că nu este bine, dar pur și simplu nu e necesar. Câteodată trebuie să o fac, căci aceasta corespunde modelului de credință al celui căruia îi apar.

Ciocănitul în sine este simplu. Este o frecvență de vibrație care se obține prin frecare. Materia care vibrează poate fi, spre exemplu, cea a lemnului, în interiorul căreia produc agitație. În acest mod pocnetul devine foarte clar pentru auz. Mă folosesc și de auz, de frecvența de auz a persoanei vizate, întrucât nu oricine poate auzi totul.

Această sarcină pe care o exerciți acum este singura pe care o ai sau, anterior, ai mai desfășurat și o altă activitate decât cea de a transforma? Sau poate după asta vei face altceva?

Eu am avansat până la acest rol al prezentului și al ființei. Eu sunt o energie care își însușește diferite roluri, asta însemnând că eu însumi mă aflu în ascensiune. În acest moment rolul meu este acțiunea. Este misiunea mea. Pentru că lucrez cu sufletele sunt în situația să mă transpun, deci să fiu eu însumi suflet. Dacă un suflet nu dorește să meargă, eu mă duc la el și îl ajut pentru a merge braț la braț împreună. Eu însumi am avansat trecând și prin acest rol – în ceea ce privește aspectul sufletesc. Cealaltă parte a mea este cea superioară, asta este vocația mea. Am fost creat de forța divină și am venit prin îngeri.

Ești câteodată nerăbdător – așa cum sunt și eu?

Nu! Nerăbdarea este unul dintre subiectele la care tu mai ai încă de lucru. Încetează să te agiți, mai ai multe de trăit și încă

și mai multe de făcut. Prin urmare ți-ar prinde bine un pic mai multă răbdare și toleranță.

Nu fiecare om care moare te vede pe tine – asta se întâmplă doar câteodată. De ce?

Nu este întru totul corect. Nu fiecare om mă vede ca un *cosaș*, totuși fiecare suflet primește un semn că în curând i se încheie viața. Unul percepe sincronic, de pildă atunci când oamenii din jurul său vorbesc despre moarte, altul simte în el însuși. Unii oameni au sentimentul că nu trebuie să meargă cu o anumită cursă aeriană și apoi avionul respectiv se prăbușește...

Semnul este, de cele mai multe ori, sentimentul pe care-l încearcă omul, căci, după cum am spus, eu vin cu câteva zile sau chiar săptămâni alături de un om și mă lipesc de el. Parțial rămân la el – mă refer la părțile mele, la fragmente – și îi induc sentimente care să-l conducă către ideea de moarte. Când sosește momentul trebuie executată acțiunea. Sufletul știe acest lucru, dar omul, de cele mai multe ori, nu.

Au existat și mai există încă popoare pe planeta aceasta care sunt strâns unite cu natura și care simt când eu mă alătur lor. Astfel, acești oameni, înainte ca eu să încep să acționez asupra lor, se pregătesc, se retrag, își iau rămas bun de la familiile lor. Acesta este de fapt comportamentul care se cuvine. Dar chiar și eu trebuie să mă adaptez situației *(râde)*, totuși sunt foarte creativ.

Depinde de conștiința omului dacă și cum mă percepe, respectiv cum își simte moartea care se apropie.

Să luăm acum ca exemplu o cameră de spital; aici se află un om pe care l-am chemat. Omul are percepții, vede și simte că este „ceva" acolo. E corect. El simte de pildă că îngerul său păzitor este lângă el. Amintește-ți că și tu cunoști relatări despre muribunzi care cu câteva zile înainte de moartea fizică au spus că văd ceva – o lumină sau rude decedate. Iar muribundul simte că aceste rude sunt lângă el – strămoșii săi, cum spuneți voi.

Camera e plină de făpturi care au venit să-l ia pe acest om. Printre ele sunt și eu, îngerul transformării, plin de iubire. Mai precis, eu stau foarte aproape de el...

De aceea, adeseori cei care sunt aproape de moarte zâmbesc. Poți să întrebi asistentele ori medicii sau alte persoane care au luat parte la astfel de momente. Adeseori bolnavul aflat pe moarte zâmbește, privește într-un colț al camerei sau arată către vreun loc ori spune câteodată cuvinte care nu pot fi înțelese. El deja este, cumva, în lumea mea.

Imaginează-ți un tablou: aici este procesiunea celor care au venit să ia sufletul, cu mine în frunte, iar de cealaltă parte se află medicii care încearcă să salveze viața sau rudele care plâng. Vezi ce aproape stau sosirea și despărțirea?

De unde știi tu că un suflet trebuie luat? Există un plan al creației, un proiect divin, care merge până în cele mai mici elemente și care îți indică ție în avans? De unde știi tu că trebuie să fii la persoana XY, care va muri?

Pentru că așa e. Aceste lucruri se petrec mai presus de conștiință. Privind lucrurile astfel, putem vorbi de o structură – încerc să mă exprim cât mai clar - de o *matrice,* cum o numești tu, care conține până în cele mai mici elemente planul divin al creației. Astfel că în fiecare celulă a existenței, marele este cuprins în mic. Este răspândită lumină. Nu presimți, nu simți, știi. Atunci când sursele de energie ale corpului sunt nule, îmi fac apariția eu, pentru ca ele să nu-și piardă echilibrul.

Privind astfel, există un plan al creației în sensul cel mai larg al cuvântului. Pentru Întreg există proiectul divin, totuși pentru porțiunea la care te referi tu, putem spune că există o structură, o matrice. Eu știu când a sosit momentul și în ce loc se află un suflet care trebuie desprins de corp. Asta înseamnă că spiritul anunță prin intermediul sufletului că este momentul. Atunci merg la plan. Nu este un automatism, un du-te-vino, ci spiritul anunță sufletul că planul vieții a fost realizat și acțiunea este la sfârșit. Lucrurile sunt stabilite și programate chiar de la intrarea în viață. Prin urmare nu sunt posibile devieri. Poate doar mici abateri, adică, în anumite circumstanțe, se poate ajunge la mici prelungiri ori scurtări. Dar în conținutul întregului vor exista aceleași rezultate. Creația se îndeplinește prin ea însăși.

Pentru creierul omenesc este aproape de neînțeles, pentru că aceasta se află în afara modului de gândire al oamenilor.

Pornește de la ideea că, din perspectivă pământească există o creație divină, care este scrisă dinainte ca într-un raster. Când sosește momentul, eu încep să acționez. Clipa respectivă vine atunci când sunt îndeplinite sarcinile vieții alese pentru reîncarnare.

Când acestea sunt realizate, eu ajut sufletul să iasă din corp cu ajutorul spiritului. Se poate spune că odată cu intrarea în viață este stabilită și ieșirea.

Așa stau lucrurile ca o scară bidimensională. Totuși eu nu lucrez bidimensional. Pentru mine, în procesul de aducere a sufletelor nu este important dacă omul a atins vârsta programată de optzeci de ani, ci, dacă el a îndeplinit ceea ce și-a propus. Se poate întâmpla ca omul să-și susțină încercările și să acumuleze experiențele programate deja la vârsta de șaptezeci și nouă de ani. Asta înseamnă că pot să-l iau mai devreme. De asemenea, dacă au existat mici ocolișuri în viața unui om, e posibil să se ajungă de la cei optzeci de ani programați la optzeci și trei, căci timpul nu a fost suficient. Nu este vorba de linia de la A la B, ci de experiența cuprinsă între A și B. Pe de o parte se află, deci, numărul de ani din programarea anticipată – compară cu starea de funcționare a unei baterii – iar, pe de altă parte, e vorba de efectuarea a ceva pentru care te afli acolo. De aceea nu trebuie să vin întotdeauna când omul respectiv a atins vârsta programată. Pot veni mai devreme sau mai târziu, dar este vorba doar de mici devieri. Eu îmi dau seama când bateria este goală. Nu trebuie să o umplu din nou, ci să aduc sufletul înapoi, pentru ca el însuși să se reîncarce. Și îmi dau seama, de asemenea, dacă în momentul principal al încarnării se dorește îndeplinirea unei sarcini care este deja îndeplinită. Căci dacă „vasul cu apă" este plin, atunci eu voi veni și te voi lua, ca să nu cazi în „vas".

Aici apare adeseori disputa între noi, între sufletul pe care vin să-l iau și mine.

Imaginează-ți de pildă, un cercetător foarte ocupat – unul ca tine *(râde)* – care aleargă dintr-un loc în altul pentru a-și îndeplini sarcinile, și chiar și la o vârstă mai înaintată se agită și acționează. Dacă sarcina sa este îndeplinită, eu vin să-l iau, căci conținutul a fost îndeplinit. Atunci se opune rezistență. În asta constă disputa, sufletul spunând: *„Nu, eu vreau să mai trăiesc!"*

Totuși dacă planul prevede să fie îndeplinită o sarcină, eu vin atunci când ea este îndeplinită, fără să am ceva de obiectat.

Alteori sunt necesare prelungiri ale duratei de viață, are loc îndeplinirea misiunii și abia apoi îmi fac eu apariția.

Ce este prin urmare planul forței creatoare?

Este ceva ușor, căci poate fi rezumat într-o singură frază. Divinul a plecat din sine și acum se află pe drumul de întoarcere. Divinitatea însăși a existat în sine. Prin ceea ce voi numiți pocnetul originar, divinitatea a început să existe din sine.

Dacă un suflet se reîncarnează, este nevoit să o facă linear, și anume din prezent către viitor (de pildă sufletul părăsește un corp în anul 2000 și este renăscut în 2006) sau poate să fie născut spre exemplu, în anul 6000 î. C. ori în timpul lui Isus?

Omul nu poate pricepe astfel de lucruri, întrucât gândește linear. Omul gândește ascendent. Asta înseamnă că succesiunea timpului pământesc este una a cifrelor crescătoare. Creierul omenesc nu prea înțelege cum se poate să se reîncarneze în trecut. La nivel cosmic este posibil. Astfel că există, în sensul larg al cuvântului – deși este greu de explicat – cercuri ale timpului; cercuri care sunt închise în sine. Iar eu vin și te întreb: *„Unde începi tu să mergi în cerc și unde începe cercul?"*

Pentru a descrie infinitul s-ar putea spune că Dumnezeu în sine reprezintă o unitate, o vibrație care se mișcă în sine. De aceea, pentru voi, oamenii, infinitul este reprezentat de cifra opt, și pentru că opt este de genul feminin, atunci să considerăm viața de genul feminin și nu neutru. Privește viața ca pe un opt, ca pe un trenuleț pe șine de la bâlci. Unde începi și unde te oprești? Este fără de sfârșit...

Încarnarea în trenul vieții este precum începutul deplasării cu acest tren, atunci când te duci la casa de bilete. Poți plasa această căsuță la care plătești și de la care pleci cu biletul vieții unde vrei, dacă dorești acest lucru. În acest mod este posibil să pătrunzi în secolele, în mileniile timpului trecut.

La nivel cosmic, acesta este un lucru obișnuit și neîntrerupt. Un „lucru neîntrerupt" în ordinea cosmică reprezintă un aspect ce depășește simțirea umană. Dar pentru că totul, în infinit reprezintă acum sau pentru că totul, acum este infinit,

răspunsul la întrebarea ta ar fi că da, este posibil – totuși nu în conștiința ființei pământene de acum.

Să luăm un exemplu: este posibil ca tu, dacă te încarnezi în timpul lui Isus, să existi efectiv în acea epocă; acolo îți vei avea de îndeplinit sarcina ta. Astfel că nu vei putea lua loc la cină, alături de Isus în forma unui Jan van Helsing, și nu vei putea atinge anul 0 având conștiința unui Jan din anul 2005. E posibil să poposești acolo, pentru a schimba istoria; pentru că aceasta trebuie scrisă din nou, ceea ce presupune o schimbare. Totuși întrebarea ta vizează aspecte cosmice superioare. Această temă este dificilă, fiind tratată chiar în universitățile cosmice, atunci când voi oamenii – să-mi fie cu iertare – abia învățați scrisul.

Privește lucrurile astfel: este într-adevăr posibil, dacă nu chiar simplu de reprezentat. Tu, ca individ, nu vei fi în stare acum, în mod conștient, să faci un salt în ceea ce privește condiția ta. Trebuie întotdeauna întrebată partea divină, niciodată nu se ține seama de latura omenească, datorită egocentrismului pe care-l implică existența. Este ca și cum tu ai produce pocnetul puternic care se iscă la atingerea vitezei sunetului.

În parabola cercului se spune clar că e posibil, întrucât Pământul – și acesta este un simbol- nu este un disc, ci o sferă. Astfel că cercul evenimentele actuale nu este doar un cerc, ci o sferă, fapt pentru care nu există timp în înțeles pământesc văzut din perspectivă cosmică, căci cosmosul nu corespunde bidimensionalității. De aceea este posibilă încarnarea în alte țări îndepărtate și în alte epoci. Este posibil chiar, ca tu, dacă simți în viața actuală că Pământului i-ar face bine cutare sau cutare lucru – de pildă aspecte legate de dezvoltarea tehnică – să te încarnezi de două sau chiar trei ori pe alte planete, pentru a te întoarce apoi cu cunoștințele corespunzătoare. Urmează reîncarnarea pe Pământ, mai precis exact în epoca în care este necesară o astfel de dezvoltare. Se face asta adeseori.

De aceea vor exista întotdeauna politicieni capabili, care înfăptuiesc lucruri la care visează omenirea. Și tot din acest motiv vor exista cercetători și inventatori, care din nimic fac să apară ca prin minune o invenție, căci ei au adus cu sine de pe o planetă îndepărtată știința originară, celula germinatoare.

Totuși, întorcându-se pe Pământ ei nu pot păstra conștiința planetară a astrului îndepărtat. Aceasta are legătură cu

frecvența existenței lor și cu recunoașterea acțiunilor lor. Astfel, cineva care a inventat automobilul nu poate poposi pe Pământ cu tehnica care provine din sistemul solar pleiadic; el ar fi declarat nebun. Dacă ar aduce aici pe Pământ frecvența planetei îndepărtate, aceasta nu ar armoniza cu frecvența Pământului. Creierul uman bidimensional ar înnebuni – în sensul că ar ieși de pe făgașul normal.

Formularea ideilor este bună, dar explicația este dificilă, întrucât creierul nu o dorește. Structura și modul de lucru al creierului omenesc se prezintă în forma actuală pentru că Pământul dorește să rețină materia și starea prezentă.

Din punct de vedere cosmic este posibil și s-a și întâmplat.

Pentru că tot vorbim despre Cosmos, aș dori să trec la următoarea temă. Știm astăzi că există legi cosmice, legi originare, care acționează în întregul Cosmos (cosmos; din limba greacă: ordine). Mă refer aici la legea cauzalității, care în exprimare plastică ar însemna că noi culegem ce am semănat. Poți să descrii în câteva cuvinte aceste legi și această ordine ce stă la baza Creației?

Începi cu ce e mai greu. Lasă-mă să o iau mai de departe.

Când s-a revărsat izvorul divin – spune-i pocnetul originar – a trebuit într-un anume mod să apară legile, nu ca într-un parlament, ci practic de la sine. Asta s-a întâmplat atunci când Dumnezeu s-a revărsat, iar din el curgea această materie fluidă. Din ea provii tu, din ea proveniți voi, din ea s-a născut totul. Și pentru că lumea, cosmosul se află în afara divinului- voi nu puteți funcționa decât sub legitimitate divină. Astfel că aici nu sunt emise legi cosmice, ci conștiința cosmică are această sarcină, doar așa poate ea funcționa, altfel nu ar mai fi divină.

Principiul de bază – asta mi se pare cel mai important – este principiul originar al forței vitale divine. Este principiul interacțiunii. Interacțiune, căci prin aceasta ia naștere o vibrație, din care se obține forța infinitului. Asta înseamnă că toate legile cosmice se supun unui tip de interacțiune. Interacțiune și pentru că aceste legități au consistență și funcționează. Ceea ce conduce la ideea că prin interacțiune ia naștere vibrația, și prin vibrație împlinirea. Astfel putem considera legea privind

acțiunea de a sa și de a lua drept o interacțiune. Este chiar legea forței originare. A da și a lua în sens divin înseamnă a da forța pe care o primești și a primi forța care ți se dă, pentru a fi în starea originară.

Aceasta a fost faza undei divine, starea de liniște originară. Comparabilă cu poziția punctului nul.

Totuși poziția punctului nul nu a fot suficientă Unității, ea a vrut să afle ce se întâmplă dacă nu mai este în acest punct. Și astfel izvorul divin a început să respire, asemenea unei materii care pulsează. Așadar, Divinul trebuie înțeles ca o Unitate care pulsează, care are forța să ofere mai mult decât primește. Asta înseamnă că pocnetul originar s-a petrecut astfel:divinul s-a revărsat și a aruncat din sine părți componente. A fost atât de mult aruncat, încât ești înclinat să spui: *„Divinul este epuizat."* Dar aceasta nu reprezintă decât o suflare, ca și cum ai expira. Toate acțiunile voastre – întinse chiar pe durata a miliarde de ani – servesc divinității, au scopul de a îi da înapoi energia aruncată, și chiar mai mult decât atât: toate experiențele voastre au ca scop, în cazul în care izvorul originar absoarbe din nou totul în sine, inspiră, nu numai să-l întărească și să-l sprijine, ci chiar să-l extindă.

Izvorul divin crește prin asta. Și așa sunt întemeiate legitățile de care vorbeai. Poți să-ți dai seama că aceste legități au fost aruncate de însuși izvorul divin odată cu sine, căci altfel acest sistem nu ar putea exista.

Cea mai importantă lege este cea privind acțiunea de a da și de a lua. Și în ea se încadrează și legea respirației, căci tot ce se găsește în afara divinului primește respirația divină, se află în respirația divină și simte respirația divină și în sine.

Astfel că voi toți v-ați aflat în expirație, în suflarea expirată de Divinitate. Acum, întrucât vă găsiți pe drumul de întoarcere, sunteți practic din nou în inspirație.

Legile la care te referi tu sunt adeseori stabilite de oameni. Este important să analizezi argumentul pro sau contra. Tu ar trebui să stimulezi oamenii să-și descopere legitățile încarnărilor lor. Sunt legitățile acțiunii de a da și de a lua, și sunt legități ale existenței.

Se poate spune prin urmare, că pe baza acestei legi originare s-au întemeiat celelalte legi, cum ar fi legea rezonanței și

a frecvenței, ori legea care spune că ceea ce este mic este la fel cu ceea ce este mare.

Așa este, deși tu gândești în manieră pământească. Întemeiere și bază sunt vorbe. Pe această lege se întemeiază totul, indiferent de ce denumire îi dai tu. Dacă o să compari principalele trăsături ale legilor numite de tine, vei observa că ele își trag rădăcinile din baza acestei origini divine. Nu există altceva.

E de reținut că legea divină este una simplă. E incredibil de simplu structurată. Într-adevăr totul, acest mecanism de a da și a lua se sprijină pe principiul interacțiunii, scopul este acela de a se naște ceva, aceasta fiind împlinirea: a unui eveniment, a unei acțiuni, totul petrecându-se simultan, în același timp, deoarece este unitar.

Izvorul divin emană și totodată asigură întoarcerea afluxului. Într-un mod original, ca o acțiune de pompare.

Tot ce se constituie pe parcurs provin și se dezvoltă din ceea ce există inițail. Nimic altceva nu este.

Și legea reîncarnării se bazează pe aceasta....

Legea reîncarnării poate fi comparată cu o frecvență. E însă și mai bine să fie comparată cu o energie. Asta înseamnă că te reîncarnezi pentru a produce vibrație, pentru ca apoi, cu această energie să poți îndeplini într-un anume mod diverse sarcini. În fond, această lege există pentru a realiza cantitatea de energie.

Reîncarnare înseamnă o *nouă* naștere într-un alt trup, dar nu este decât o repetare, înseamnă ducere și readucere. Așa cum totul a fost aruncat în afară, tot astfel se realizează acum o întoarcere înapoi – asemenea unei oscilații a pendulului. De aceea și reîncarnarea este precum oscilația pendulului – au loc repetări până când este din nou atinsă starea originară.

Consideră asta ca o oglindă. Astfel pot exista – chiar dacă e greu de reprezentat pentru înțelegerea omenească – lumi în oglindă. Din perspectivă cosmică este clar că doar așa pot sta lucrurile. Niciodată nu va exista prin reflexie o lume în sens dublu, totuși energia Pământului nu se mișcă singură prin Univers, ci se reflectă într-un fel de lume-oglindă. Pe această cale ființele cosmice superioare pot să acționeze în această

lume – oglindă, pentru a vedea ce efect apare în lumea pământească. Îți vei da seama de asta urmărind politica anilor anteriori. Atunci se verifica adeseori în lumea-oglindă cât de departe poți ajunge pe Pământ fie în postura de înger cosmic, fie în cea de dictator cu conștiință inferioară – și ce efecte apar în lume. Poți îndrăzni sau nu? Este răsturnată ordinea sau nu?

Și asta reprezintă o acțiune de venire și de ducere, de dare și de luare, o interacțiune, din care ia naștere vibrația. Cu ajutorul energiei este realizat transportul materiei, al omului sau chiar al Pământului, pentru ca ele să fie aduse înapoi în conștiința divină, în Eul divin. Totul se bazează pe acest principiu simplu.

Pot să-mi schimb destinul?

Tu ai ales această încarnare. Sufletul tău a acumulat prin multe încarnări o bogăție: experiență. Această bogăție sufletească este importantă pentru viața care urmează. De aceea ești aici. Tu ai nevoie de cunoașterea din această existență, pentru ca de pildă, într-o viață viitoare să-ți îndeplinești misiunea cerută acolo.

Astfel privite lucrurile, este vorba de o permanentă dezvoltare, conformă cu planul existențial, cu situațiile de viață alese și modelate chiar de tine.

Bineînțeles că poți omite câte ceva din acest plan al vieții, evitând situațiile dificile, confruntările, ferindu-te sau devenind ferm. Atunci omiți ceva. Dacă te aduc în lumea spirituală, îți vei privi viața pe care ai încheiat-o nu pe deplin mulțumit și vei dori să primești una nouă, pentru a face în aceea ceea ce nu ai făcut în aceasta.

Există noțiunea de păcat, așa cum este ea propagată de religiile lumii?

Păcatul este o interpretare falsă. Cuvântul *păcat* este folosit abuziv. Sufletul acționează pe proprie răspundere atunci când întreprinde ceva ori nu face ceva; când înfăptuiește ceva rău, când își provoacă ceva sieși și altora.

În discuția de încheiere pe care sufletul o are cu îngerul său păzitor este analizată fapta – ceea ce a făcut altora –, precum și modul în care se va purta ulterior sufletul.

Totuși ideea că oamenii sunt păcătoși, că există păcatul originar, toate acestea nu sunt decât interpretări cât se poate de omenești și de dogmatice.

Important este faptul că oamenii nu sunt pedepsiți pentru faptele lor de către creatorul originar, ci ei înșiși hotărăsc, după ce și-au analizat împreună cu îngerul păzitor propria viață, cum pot să compenseze ceea ce au făcut vis-à-vis de alți oameni sau chiar de animale. De aceea se poate întâmpla ca ei să dorească să afle într-o viață viitoare, ce durere și ce suferință au pricinuit altora, pentru a putea compensa. Și în același timp mai adaugă ceva la învățătura lor.

Dacă un suflet a ales pentru o viață viitoare un trup cu handicap ori condiția de sărăcie, aceasta nu reprezintă o pedeapsă divină, ci sufletul însuși are puterea deciziei. Oamenilor care dau cu plăcere vina pe alții pentru că sunt prea slabi ori prea leneși pentru a se recunoaște vinovați, acelora nu le va plăcea să audă astfel de explicații. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că așa stau lucrurile.

Acesta este motivul pentru care omenirea s-a împărțit într-o elită spirituală, pe de o parte, și în prostănaci, pe de alta. Aceia care vor să învețe trăiesc un start care îi catapultează, căci ei au energia de progres a Pământului, iar ceilalți se vor prăbuși total în abis.

Discuția de încheiere este discuția cu îngerul păzitor, care are loc după ce sufletul a ajuns în așa-zisul „cer"?

Da. Bineînțeles că poți avea discuții de încheiere și cu un rival – deci cu sufletul unui „adversar" din viața trecută. Dar și în această situație îngerul păzitor este prezent.

Totul este bine ordonat și decurge conform planului?

Totul este dirijat de infinita energie divină. Toate viețile au la bază un model care se întemeiază pe legități, ceea ce are ca urmare, de pildă, faptul că fiecare primește înapoi ce a trimis. Dacă un om l-a înșelat pe un altul, într-o bună zi va fi și el la rândul său înșelat. Dacă, dimpotrivă, dăruiește cu plăcere, va primi și el la rându-i – și de cele mai multe ori mai mult decât a dat.

Aceasta este legea.

Ce rol joacă Pământul aici?

După ce a devenit locuibil, Pământul a fost ales drept planetă a suferinței și a probelor. Au fost aduși pe Pământ locuitori care populau alte planete și au fost lăsați să se stabilească aici. De aceea se găsesc astăzi pe Pământ oameni care arată atât de diferit, căci nou-veniții au fost aduși de pe diferite planete și din diferite epoci. La fel s-a întâmplat și cu o parte din animale. Mulți au fost aduși și mulți s-au dezvoltat aici cu vremea. Ei au constituit baza din care a luat naștere ceea ce cunoaștem noi astăzi. S-au produs încrucișări și s-a ajuns la amestecuri.

Câteva dintre ființele care au realizat acest proiect – popularea Pământului - au rămas pe Pământ cu corpurile lor fizice, altele s-au reîncarnat în noi corpuri, până când procesul de populare a fost încununat de succes.

Și, pentru a încheia subiectul referitor la planul de creație, am putea spune că acesta înseamnă un mare proces de învățare și dezvoltare, o maturizare și o evoluție ascendentă....

Este eternul fenomen al acțiunii de venire și de plecare, al maturizării, al dezvoltării și, de asemenea, al rămânerii pe loc, căci și asta face parte din proces, existând și ființe care nu vor să evolueze.

Creația este un proiect veșnic, infinit și doar în parte explorabil de către oameni. Până la o anumită limită, căci apoi de multe ori intervin, din păcate, interpretările omenești care estompează imaginea.

Ce sfat ne-ai da tu, mai bine zis ce l-ai sfătui pe pământean să facă pentru a trăi mai armonios? Și, în general, ce ne-ai sfătui?

Pur și simplu să existe iubire, numai iubire în toate segmentele vieții – aceasta ar fi dorința mea pentru Pământ.

Ce se întâmplă cu sufletele care nu și-au îndeplinit misiunea vieții, țelul pe care și l-au propus înainte de naștere?

Ele privesc înapoi în viața lor trecută și văd că nu au atins punctul final.

Acum depinde...Vor sufletele să ajungă la capăt în lumea *noastră?*

Este posibil, căci sunt purtate discuții de clarificare ale sufletului cu alte suflete, cu care conflictele și probele nu au fost definitiv soluționate. Poate fi vorba de un membru al familiei sau de un rival în plan profesional, care se mai află probabil pe Pământ. Sau sufletul cere o nouă viață cu aceleași sarcini.

Rămâne la latitudinea sufletelor să ia o decizie.

Ce se întâmplă cu sufletele care și-au îndeplinit misiunea?

Acestea sunt îndrumate către alte sarcini. Ele pot călători împreună cu îngerul păzitor și cu alți însoțitori spirituali prin cele mai diverse sfere ale lumii spirituale, pot să rămână acolo, să învețe, să studieze ori să plece mai departe căutând altceva. Dacă, de pildă, un suflet este interesat de aspecte științifice, atunci el poate poposi o perioadă pe un tărâm al unor astfel de suflete și de ființe spirituale, pentru ca apoi să se reîncarneze pentru a practica această activitate științifică pe Pământ sau pe o altă planetă.

Câteodată aceste suflete sunt trimise pe o planetă care are nevoie de asemenea persoane pentru un anume domeniu – indivizi care să fie emițători de impulsuri luminoase. Poate fi și o încarnare într-un grădinar, iar dacă sufletul își urmează drumul vieții așa cum este el plănuit – ceea ce se întâmplă când el dă curs propriei intuiții – ajunge să cultive o nouă specie de plantă, să descopere o nouă buruiană de leac ori să dezvolte un alt procedeu de cultivare – toate acestea îi stau deschise sufletului.

Am prezentat o astfel de situație, pentru a servi drept exemplu.

Dacă, de pildă, un suflet are în urma sa să spunem, douăsprezece vieți ca soldat sau ca medic, poate după aceasta să se hotărască să devină negustor?

Se poate întâmpla. Sufletul se poate la fel de bine hotărî să devină cerșetor – din liberă voință. Sufletului îi place să spună: *„Doresc, măcar o dată, să cunosc destinul unui cerșetor sau al unui handicapat, al unui surd sau orb ori mut sau toate odată, doresc să am o astfel de experiență."* În acest caz este posibil.

De cele mai multe ori pentru alegerea unor astfel de încarnări dificile este cerut și sfatul sufletelor părinților, căci aceștia, având copii cu handicap, au avut la rândul lor de învățat, și încă chiar mai mult decât handicapații înșiși. Este un serviciu de iubire al sufletului care își asumă handicapul, pentru a învăța ce înseamnă smerenia în viață.

Bineînțeles că se poate și ca un suflet să-i fi cauzat unui om un handicap într-o viață trecută și acum, printr-o nouă încarnare, să hotărască să accepte el însuși acest handicap, pentru a afla cum au decurs lucrurile de cealaltă parte și cum s-a simțit acel om.

Dar sufletul care și-a încheiat misiunea, nu TREBUIE să se mai reîncarneze?

Nu trebuie. Poate însă să o facă, dacă dorește. El însuși este acela care alege. Afară de vreo situație de o importanță aparte, când sufletului îi lipsește din întreaga sa ordine interioară o experiență specială. În acest caz, sufletul trebuie să ia în calcul posibilitatea unei noi încarnări, pentru ca imaginea de ansamblu să fie completă.

Aș dori să aflu ceva mai multe despre subiectul: familie de suflete. După cum am înțeles eu între timp, prin experiența proprie, precum și din munca cu copiii clarvăzători, pe timpul vieții suntem însoțiți nu doar de îngerul păzitor, de cel al transformării și de alți îndrumători spirituali, ci și de foști membri ai familiei noastre – de pildă de bunicul decedat – ceea ce noi numim în cercul nostru cultural „strămoși".

Bineînțeles. Dar nu ai o *singură* familie de suflete, ci multe – poate zeci de mii, în funcție de nivelul pe care se găsesc acestea și de cât de des te-ai încarnat tu. Și în plus, depinde dacă tu îi regăsești, mai bine zis, dacă ai voie să-i găsești ori dorești să-i găsești. Înțelegi?

Să presupunem că ai în spatele tău o mie de vieți, atunci ar fi vorba de o mie de familii în tărâm lumesc (pe Pământ) și de o mie de familii la nivel spiritual. Și depinde, în cazul tuturor acestor suflete, de cât ești de legat prin sentimente de una sau de alta dintre familii și în ce măsură înveți și te formezi pe mai departe din aceste valori familiale. În multe familii te simți acasă.

Acum se poate întâmpla totuși să fii mai legat de unele suflete decât de altele. Să luăm drept exemplu un grup de suflete, în cadrul căruia într-o viață sunt tată, apoi bunică, pe urmă frate, după aceea soră și mă pun în rolurile din acest grup mai mic de suflete.

Acestea sunt probe, examene – schimbarea de sex, schimbarea numărului de membri ai familiei, schimbarea de vârstă, dacă acum ești bunică, bunic sau nepot. Se mai adaugă și rangul. O dată poți fi general, data viitoare poți fi doar soldat....sau invers. Este tot un exemplu. Aceste constelații sunt necesare pentru ca sufletul să cunoască toate unghiurile de vedere posibile, să le interpreteze și să le transfere în procesul de învățare.

Încă o dată mai plastic exprimat: Dacă aș intra în rolurile dintr-un grup mare de strămoși, dintr-o numeroasă familie de suflete, să zicem de treizeci, patruzeci de suflete, și aș încerca toate variantele, atunci aș putea merge mai departe....

Bineînțeles că mergi mai departe, nu există mers înapoi. Tu vei avea totuși alte familii de suflete și alte legături cu sufletele. Dezvoltarea continuă permanent – întotdeauna ai de câștigat și întotdeauna tu stabilești dacă mai vrei sau nu.

Dacă se întâmplă ca o anumită persoană să nu-ți placă deloc – chiar ca suflet (*râde*), mă amuz și eu – și vrei să începi un război cu acest suflet pe tărâm spiritual, atunci tu vei ajunge, de fapt voi veți ajunge în fața unui fel de instanță, unde veți avea discuții de clarificare. Aici sufletele vor discuta rezervat și vor hotărî eventual, să se reîntâlnească în viața viitoare, pentru a trece proba de data aceasta nu ca dușmani, ci ca prieteni.

Să nu compari asta cu un tribunal, ci – câteodată îmi este foarte dificil să găsesc cuvintele potrivite – mai degrabă cu un fel de *înger- arbitru*; un cuvânt pe care l-am preluat din lumea voastră.

Îți desfășori activitatea doar pe Pământ sau și pe alte planete pe care există viață în formă corporală?

Eu sunt însărcinat de Atotputernicie, eu controlez Atotputernicia, ceea ce înseamnă că structura mea străbate spațiul și timpul de toate dimensiunile. Pentru activitatea în sfera

pământească, din această rază divină, din această structură s-a format un corp inferior al sinelui meu în stare de vibrație, dar eu străbat întreaga Atotputernicie. Eu sunt o unitate asemenea unui cordon. În acest mod o parte a sinelui meu acționează pe Pământ și o parte pe oricare altă planetă care este însuflețită, căci ea a luat naștere din Divin. Consideră asta ca pe un șnur, un șnur de cauciuc. Nu este posibil să-mi anulezi structura, dar e posibilă împărțirea ei, ceea ce înseamnă că pe fiecare planetă acționează o parte a sinelui meu. Totuși eu sunt mama întregului – eu sunt o unitate – care se întinde de la cel mai înalt punct al spiritualului până la cel mai adânc punct al palpabilului.

Să nu mă consideri o ființă asemenea ție. Ci ca pe o ființă asemenea soarelui, cu raze care privite în ansamblu nu ard, dar luate separat încălzesc.

Tu ai pomenit că acționezi vindecător în relația dintre suflet și spirit. Ai putea să-mi explici pe scurt, diferența dintre suflet și spirit?

Aici se complică lucrurile, lasă-mă să explic pe larg: sufletul reprezintă legătura dintre spirit și corp. Sufletul este mecanismul care declanșează mișcarea cărnii. Sufletul este domeniul care inundă carnea, o acoperă chiar. Sufletul este unealta Divinului, sufletul este, în desăvârșirea spirituală, asemenea îngerului. Sufletul poate fi inundat de spirit, sufletul este inundat de către Divin, iar corpul de suflet. Prin urmare este posibil ca Divinul să acționeze în corp *prin* corp, căci corpul este în stare să poarte Divinul numai cu ajutorul sufletului. Învelișul corporal este pentru suflet ceea ce este învelișul sufletesc pentru Divin.

Eu, pentru că provin din Divin și mă subordonez lui, mă ocup de partea sufletească. Astfel că, adresându-mă sufletului, care îi reflectă asta corpului, eu sunt în stare să vindec sufletul. Prin contactul cu munca mea și muncind cu mine, tu vei fi în stare să-ți urmezi mai bine vocația ta sufletească.

Încă o dată se observă că procesul de comunicare între noi este restrâns, comparativ cu ceea ce ar fi posibil. Exprimând în procente, tu obții de la mine între unul și trei procente – având în vedere felul existenței mele – și nu mai mult. Prin dăruirea

ființei tale în ființa mea, vei putea, poate, să atingi în această viață până la cinci procente. Dar va fi suficient, căci eu sunt în stare să comunic cu sufletul tău. Dacă vrei să cauți vindecare, atunci începe să vorbești cu mine. Eu îi voi da discret de înțeles sufletului din sinele tău, iar tu vei ști ce este sufletul, căci acesta va trimite semnale corpului tău.

Este vorba de trei niveluri de – corp, suflet, spirit. Sufletul este mijlocitorul între celelalte două. De aceea sarcina mea, în calitate de *înger al trecerii* și al transformării, este să apar atunci când sufletul se desprinde de corp, transmițându-i sufletului mântuirea divină. Dacă un om nu primește asta, mai bine zis dacă un corp nu acceptă mântuirea divină, apare demența, confuzia, căci corpul își pierde orientarea.

Prin pierderea orientării –acesta este un semn că din corp s-a scurs sau tocmai se scurge componenta sufletească ce conține Divinul – apare, ceea ce voi numiți demență. Și asta se întâmplă pentru că mântuirea divină se retrage din corp, întrucât acesta trebuie să plece.

Această mântuire divină, al cărei mijlocitor sunt eu, este condusă din nou către corp dacă omul se deschide către Divin – prin rugăciune, prin renunțare la nihilism (*nihilismul = concepție despre lume care neagă orice sens și scop al existenței; observația autorului).*

E posibil ca demența să fie vindecabilă pentru o scurtă perioadă de timp, dacă omul recunoaște că momentul trecerii este deja stabilit. Este un joc de ansamblu. Îți dai și tu seama că SUFLETUL nu există la modul concret. Este o entitate precum aburul. Imaginează-ți această creație curgând și vibrând. Privește sufletul ca mijlocitor, ca purtător al spiritului divin, cosmic.

Poate fi descris spiritul ca un curent care înviorează și străbate atât sufletul cât și corpul?

Da. Spiritul este curentul; spiritul este forța divină, spiritul este forța originară. Spiritul, Divinul este o creație închisă în sine. Imaginează-ți spiritul ca o formațiune în formă de glob, căci așa este cel mai simplu de reprezentat faptul că spiritul se poartă în sine însuși.

Prin mișcarea în sine ia naștere energia infinitului, care se mișcă permanent. Divinul este asemenea unui vârtej, căci mișcarea divinului în sine reprezintă un cerc, ceva rotund, infinitul. Prin această mișcare este eliberată energie, așa cum se întâmplă în cazul unei călduri foarte puternice, care se întreține singură. Aceasta este simplitatea infinitului.

Întrucât Divinul – cu tot ceea ce este el – reprezintă un sistem închis în sine, nu poți ieși din el singur, ci lăsându-te dus de purtători. Astfel Divinul, când se părăsește pentru a crea, formează o densitate. Pentru că se ajunge la o condensare – asemenea unui nor – în interiorul substanței se face mai întuneric și mai strâmt și poate începe să picure. În acest mod Divinul schimbă – ca să mă exprim în cuvintele tale-starea de agregare. Și pentru că el devine solid, va putea exista și în afara propriului sine. Pe cât de adânc cade, pe atât de greu devine. Însăși forța divină nu este în stare să se plimbe în manieră pământească. De aceea a fost construit corpul sufletului. Divinul invadează sufletul, care își creează corpul, pentru a putea să se miște și să acționeze. Prin tot ceea ce faci, prin acțiunile tale, prin toate experiențele pe care le acumulezi în viața de zi cu zi, transmiți informația în nucleul celular către suflet, care o implantează din nou în Divin. Asta se întâmplă pe de o parte atunci când curgi înapoi în Divin, și, pe de altă parte, atunci când transmiți către îngeri.

Din acest motiv este important să ai pace și mântuire în tot ceea ce faci. Informațiile, experiențele pe care le ai; evenimentele care tulbură totul în tine – de pildă, iubirea, care îți face sângele să clocotească – sunt transformate ca printr-un fel de pâlnie în sfere de conștiință superioare – ajungând, spre exemplu, la îngeri, la arhangheli, care le absorb, dobândesc putere și în punctul cel mai de sus al ființei lor se revarsă înapoi în Divin. Cunoscând acest substrat vei înțelege mai ușor că un arhanghel nu este personificarea unui nume *(ca de pildă, Raphael sau Mihail; observația autorului)*, ci este o forță luminoasă creată, o structură de care tu îți fixezi la un nivel inferior al frecvenței informațiile, o structură care ridică totalitatea îngerilor, astfel încât creștetul îngerului să se întoarcă înapoi în Divinitate. Este o curgere asemenea unui râu. Tu ești izvorul întoarcerii. Și prin acțiunile tale, prin revărsarea ta și a

multor muncitori ai luminii, fluviul se va întoarce; și în acest mod este hrănită marea veșniciei și Divinul.

Tu te afli la mijloc, la mijloc sunt sufletele situate la nivelurile astrale inferioare care sunt urmate de nivelul superior al îngerilor. Nu există un înger care să aibă o denumire nominală. Este o piatră de construcție care curge. De aceea în acest punct apare întrebarea: *„Dacă toate pârâurile aprovizionează râul, când este râul doar râu?"* Sau dacă extindem asupra energiei: *„Când este un înger doar înger?"*

Personificarea a fost făcută de către oameni și cea mai bună descriere a unui înger ar fi, să spunem, că el este *în esență* înger.

De aceea toți oamenii sunt pe cale să devină îngeri, și anume atunci când carnea, materia este eliberată și forța spiritului, forță care se află înăuntrul vostru, nu mai poate să o rețină. Asta înseamnă că prin toate acțiunile voastre descompuneți lent substanțele materiei, nemaiputând astfel să fiți în stare să rețineți carnea.

Pe tărâm pământesc acest proces de desprindere va avea ca efect faptul că omul nu mai poate consuma hrană animală, căci substanța sa luminoasă nu va mai putea reține carnea. Nu este condamnabil dacă omul se hrănește cu animale, cu carne, cu condiția ca aceasta să servească într-adevăr ingerării de alimente – de exemplu, dacă animalul a fost sacrificat pentru a potoli foamea. Aici este vorba de o legătură directă cu sufletul animalului și, prin urmare, de contactul cu mine, căci eu desprind sufletul animalului de corpul acestuia. Dar oamenii din cultura ta nu au nici o idee despre acest contact nemijlocit. De aceea, dacă procesul de luminare va continua, tu nu vei mai putea păstra în tine acea carne care provine din fabrica de ucis. Trece prin tine. Acesta este cel mai important motiv pentru a nu mânca animale. Astfel, oamenii vor observa, mâncând această carne proastă, deci aceea care nu li se pune la dispoziție, ci care a fost crescută necunoscându-i rostul, că în scurt timp nu o vor mai putea mânca, căci ea duce boală. Se va întâmpla așa căci rostul a fost altul; ea nu a fost destinată pentru consum, de aceea hrănirea cu acel animal aduce chin, durere și suferință. Asta primiți voi, odată cu carnea respectivă, durere, chin, suferință – suferința animalelor.

Dragul meu Jan, tu și semenii tăi veți afla și veți simți în curând ce înseamnă excesul antenelor voastre de transmisiune

și al rețelei de frecvențe de pe planeta voastră. Tot ceea ce este pronunțat, toate cuvintele fără sens transmise pătrund în structurile creierului, fiind implantate acolo inconștient prin vibrațiile electromagnetice ale creierului. Aceasta va deveni informație celulară. Informație celulară pentru toți, de aceea omenirea se află într-o stare de dezordine. Dar am cam deviat de la subiect...

Sufletul este purtătorul spiritului, spiritul este efluviu din oceanul desăvârșirii sau o rază de soare care-ți atinge corpul. Ceea ce se află la mijloc este sufletul.

Iartă-mi digresiunea, dar sunt lucruri care sunt prezente în tine și acum ies la iveală – mai mult decât niciodată.

Te iert.... (râd)

Lasă-mă să mai încerc o dată să-ți explic mai bine această împletire a celor trei corpuri:

Corpul este precum matca unui râu. Corpul este precum malurile, precum țărmurile unui râu și, într-adevăr, Dumnezeu știe că există maluri și țărmuri frumoase precum există și corpuri frumoase.

Acum să vedem sufletul: sufletul este ceea ce inundă corpul, așa cum apa umple matca. În mișcarea ei apa spală albia râului, precum sufletul se revarsă și inundă corpul.

Și, așa cum se întâmpla în epoca goanei după aur: bucățile de aur – *nuggets* – sunt în apă asemeni scânteilor divine – asemeni spiritului. Deci sufletul este purtătorul Divinului, al spiritului, care astfel inundă corpul.

Imaginează-ți acum că bucățile de aur prin mișcarea râului sunt adunate la un loc și sunt clătite acolo. Compară acum aceasta cu scânteile divine din suflet și cu experiențele pe care le acumulează sufletul, care se adună la un loc de la o încarnare la alta, până când se formează o grămadă de scântei mici care, adunate, duc la nașterea unei scântei divine mari care luminează. Asta înseamnă că Divinitatea crește prin experiență, prin toată experiența dobândită prin tine.

Acum imaginează-ți corpul, în inerția sa, asemănându-se stării de nemișcare, inundat tot mereu de suflet, până când simte, prin intermediul sufletului, nevoia să fie el însuși râu. Simte necesitatea să nu mai fie matcă, ci râu, și, schimbându-și

în cele din urmă starea din materialitate în suflet, ajunge apoi să simtă nevoia să fie asemenea aurului, care este purtat prin el. În acest mod, din diviziunea corp, suflet și spirit se naște unitatea.

Aceasta este calea, acesta este *destinul* omului la care te refereai într-o întrebare anterioară. Aceasta este, într-un anume mod, *predestinarea*, *calea* și aceasta este *libertatea* în care se mișcă omul - și anume de la starea de mal/corp ajunge în râu, și în cele din urmă devine aur/Dumnezeu.

Din această perspectivă se poate spune că eu sunt acela care ajută la o separare exactă a stărilor de agregare. Sunt, ca să spunem așa, un conducător către înapoi. Competența mea este întoarcerea către starea originară.

De aceea drumul nu este de la spirit către suflet și apoi către corp, ci eu sunt acela care, prin separarea sufletului de corp, deschid drumul corpului să devină spirit, eu acționez până când, în cele din urmă, sufletul este din nou suflet fără corp și îl conduc mai departe, prin dezvoltarea sa, către spirit.

Până când pricepi tu toate aceste lucruri se poate întâmpla ca eu să lucrez în sferele luminii în care nu mai există încarnare. Și asta, pentru a-i ajuta pe cei care se află pe o frecvență luminoasă să meargă mai departe către Divin.

De aceea, privit în aceste dimensiuni, eu nu mai sunt *îngerul morții* așa cum mă numeai tu, căci acolo eu nu mai lucrez cu corpul, ci mă aflu în zonele luminosului, ale luminii, în care lipsește cu desăvârșire frecvența materiei, dar în care totuși densitatea nu este încă atât de ridicată, încât să fie găsită Unitatea divină.

Asta se petrece numai prin procesul de contopire cu Divinul.

Din ce te hrănești?

Nu am nevoie de hrană, căci eu sunt hrănit din energia divină.

Dar întrebarea este, într-un fel, îndreptățită și interesantă. Dacă ieșim din perspectiva cosmică de analiză și intrăm în frecvența pământească, în desprinderea de corp chiar – în ceea ce se petrece –, atunci aș putea spune așa:

Mă hrănesc din tine, din energia ta. Forța ta este hotărâtoare pentru hrana mea. Dacă ești în putere, atunci eu stau

departe de tine. Dacă totuși forța ta de viață slăbește până într-acolo încât ajunge să se stingă, eu iau câmpurile golite ale ființei tale și le umplu. Astfel s-ar putea spune că eu, care sunt *moartea*, sunt în stare să te iau bucată cu bucată sub oblăduirea mea. Dacă mă gândesc mai bine, așa pare să fi luat naștere și cuvântul *bolnav de moarte*, căci arată că eu mi-am început deja munca. Și în cele din urmă mai este și experiența, experiența ta, care mă hrănește. Eu devin puternic din experința ta, din energia ta.

Compară asta cu un om îndrăgostit. El trăiește experiența de a fi îndrăgostit, iar tu vei fi de acord cu mine că un om îndrăgostit are mai multă energie și este mai bine dispus și mai bucuros decât de obicei. Experiența de a fi îndrăgostit eliberează multă energie.

Acum avem însă cazul opus:

Când domeniile de experiență sunt pline, o nouă experiență dorită determină o slăbiciune, pentru că învelișul vieții tale nu mai este în stare să o asimileze. Eu pătrund în această slăbiciune și te iau, iau sufletul, căci prin toate experiențele tale eu am devenit puternic. Acesta este pentru mine, să spunem așa, semnalul: *„Până aici a fost!"*. Este un proces regulat.

Prin opoziție, trebuie privit *îngerul îndurării*. Acesta poate pătrunde în domeniile slăbiciunii și poate aduce ajutor – să te îndepărteze din nou de mine. Acesta nu este totuși un joc al puterilor, ci se află bine stabilit în planul divin al prezentului.

Unde poți fi găsit pe meleagurile pământene – deci nu în substanța ta originară?

Eu sunt pretutindeni. Și pentru că sunt peste tot, sunt și în trup. Eu sunt în carne chiar când aceasta este înjosită. Am fost și în carnea lui Isus, atunci când acesta a fost umilit și am simțit ce a simțit el și am știut ce a gândit el. Astfel că eu sunt în toate părțile materiei, eu sunt chiar în materia – și asta cu siguranță o să vă mire – care este modificată de om, deci care este schimbată genetic.

Eu exist – și asta este de asemenea interesant – chiar în lucrurile care pot fi aducătoare de moarte. Privește, eu pot fi și într-o simplă țigară.

Eu sunt pretutindeni, așa cum Dumnezeu este pretutindeni, și pentru că pot fi și într-o simplă țigară, vei înțelege că fumul nu trebuie neapărat să fie aducător de moarte, căci moartea corespunde frecvenței pe care eu o transmit.

Dacă savurând țigara nu porți nici o slăbiciune – de pildă dacă o savurezi nu dintr-o manie, ci cu ocazia unei sărbători–, atunci eu nu voi pătrunde niciodată mai adânc în tine, exercitându-mi funcțiunea de a-ți lua sufletul.

În acest mod eu pot să-ți transmit permanent în continua noastră comunicare dacă ceea ce faci tu este aducător de moarte ori dacă ceea ce faci servește împlinirii planului vieții tale și dacă, astfel, acesta se realizează.

Aș dori acum să discutăm despre ceva mai simplu. Poți să-mi spui mai multe despre lumea spirituală? Dar mai mult despre tărâmurile în care îngerul păzitor conduce sufletele, care tocmai vin de pe Pământ. Ce percep acestea?

Domeniul tărâmurilor în care se odihnesc sufletele are cel puțin atâtea straturi câte are și Pământul, dacă nu chiar mai multe. La nivelurile sau dimensiunile inferioare încă mai pot fi văzute culori, peisaje, clădiri. Există niveluri ale animalelor și ale plantelor, în care poți să te joci cu animalele – ca de pildă, cu câinele tău mort, care printr-o privire vrea să-ți spună ceva, iar acum poți să-l înțelegi; există tărâmuri ale apelor, în care se află vietăți ce se simt cel mai bine într-un astfel de mediu. Există tărâmuri ale spiritelor naturii, care au rolul de energizare a elementelor – pentru creșterea plantelor; dinamizarea Pământului, pentru ca acesta să fie roditor; însuflețirea apei și forța focului.

Există și niveluri strâns legate de Pământ – care au vibrații energetice inferioare – pe care se află sufletele care nu vor să se desprindă de Pământ, de ultima lor încarnare, ceea ce oamenii numesc *spirite, fantome* sau *posedări.* Nu sunt tărâmuri pământești, dar nu sunt nici prea luminate. Aici se învârt și o mulțime de spirite care se bucură să inducă în eroare oamenii care lucrează de pildă, cu pendulul. Doar puțini oameni pot lucra corect cu astfel de aparate cum ar fi, de exemplu, un pendul.

Unde se odihnește fiecare suflet luat individual, depinde întotdeauna de conștiința și de planul său sufletesc, dacă mai

dorește încarnări – fie ca om de știință, medic, negustor, muzician, artist etc. Există nivelurile artiștilor, ale povestitorilor de basme și ale scriitorilor. Există niveluri cu universități, în care se învață și se predă. Aici sufletele sunt pregătite pentru noi încarnări și are loc schimbul de experiență. Există și niveluri în care sufletele sunt supuse terapiei. Nu în sens pământesc, dar dacă un suflet a avut o moarte șocantă, de pildă, a fost torturat până la moarte, atunci acel suflet – să ne exprimăm cumva pământește – poate avea trăiri negative, cum ar fi temeri sau pur și simplu imagini, care s-au întipărit adânc și care pot bloca dezvoltarea.

Dacă un om a fost într-o viață trecută un criminal sau un soldat și a omorât oameni, atunci se întâmplă de cele mai multe ori să ia cu sine aceste imagini și acestea să-l chinuiască și în lumea spirituală. Este ceea ce adesea este descris a fi *infernul*. Aceste suflete se regăsesc adesea cu altele care, de asemenea, au comis crime și suferă și mai mult, sub impresiile groaznice ale vieții trecute.

Dacă un suflet recunoaște că nu a procedat corect și caută ajutorul ființelor luminate – de pildă, ajutorul îngerului lor păzitor – el poate ajunge pe acele niveluri în care se lucrează cu sufletul.

Totuși multe suflete nu vor să învețe, deși acum suportă urmările acțiunilor lor pământene. Aici intervine și forța întunecată, care încearcă să nu lase să iasă din întuneric astfel de suflete – este vorba mai ales de un întuneric sufletesc, de neiertare, de mânie, de nerecunoaștere a vinovăției. Aici poate domni cearta, dar și monotonia și indiferența, sărăcia spirituală, întrucât sufletele nu doresc să învețe. Rămâne la latitudinea sufletului să se îndrepte prin hotărâre proprie către lumină. Trebuie să-și dorească propria mântuire. Nu este făcut misionar! Acesta este un domeniu „ infernal", ca să folosesc denumirea pământească.

Sufletul se oprește acolo unde se simte cel mai bine. Dacă urcă în sfere superioare, peisajele se împuținează, devin mai estompate, mai eterice, căci interesul se mută treptat de la materie.

Sufletul vede tot mereu o lumină, dar nu poate observa nici o sursă luminoasă, așa cum vede, de pildă, pe Pământ soarele.

Se aude o muzică, dar nu o muzică pământească, ci tonuri originare, pe care omul nu le-ar percepe și nu le-ar denumi ca fiind o muzică, dar se aud tonuri, dacă dorești să asculți așa ceva.

Există și niveluri pe care se găsesc ființe care s-au încarnat pe oricare din bilioanele de alte planete, îmbrăcând după bunul plac, diverse forme de exprimare și învelișuri corporale – câteodată mai eterice, alteori mai puțin eterice. Există și niveluri pe care se află ființe spirituale, care nu se încarnează niciodată, precum și tărâmuri ale îngerilor sau ale ființelor superioare.

Un suflet are voie să viziteze alte niveluri și sfere și să observe cum stau lucrurile acolo – asemenea unei călătorii într-o țară îndepărtată întreprinsă pentru a afla dacă într-o bună zi ai dori să trăiești acolo. Dacă unui suflet îi place într-o anumită dimensiune, atunci se poate interesa ce trebuie să întreprindă pentru dezvoltarea sa astfel încât să ajungă acolo. Și în acest caz, ființele spirituale îi oferă consiliere.

Aș dori încă o dată să adaug că lumea spirituală, diferitele niveluri nu sunt situate în afara Pământului, undeva între Pământ și lună sau poate în stratosfera planetei voastre, nu, ele sunt doar la un pas depărtare de tine – indiferent care nivel ori care dimensiune. Poți face un pas înainte și ești deja în lumea intermediară sau în a cincea, a șasea ori a douăsprezecea dimensiune. Nu distanța este importantă, ci frecvența, este vorba de o vibrație pe care o percepi și în care ai trece, dacă ai putea. Totul se petrece aici în același timp. Sună incredibil sau cel puțin greu de imaginat, dar totuși așa stau lucrurile.

Bisericile sau religiile vorbesc despre un cer și un iad. Sufletul rău și păcătos ajunge în iad. Ce ne poți spune, există un iad?

Nu, așa-numitul iad – nu-mi place să folosesc această exprimare – este purtat de fiecare suflet în interiorul său, căci el și-a creat singur această stare. Să analizăm un om care a comis o crimă. El poate fi pedepsit de către judecătorii pământeni. Dar ar putea și să se dezvinovățească ori vreun avocat viclean ar putea să-l scape de pedeapsa lumească. Însă el a săvârșit acțiunea respectivă. Nu se mai poate sustrage întâmplării. O ia cu sine în lumea spirituală și acolo, așa cum deja am precizat, se va confrunta cu această faptă.

Să mergem cu un pas mai departe: De ce a fost prevăzută această crimă în destinul său, în planul său de viață? A fost important? A omorât pe cineva pentru a salva viața unei alte persoane? A comis crime în război, la ordin? Sau a făcut-o din ură, din plăcere, din lăcomie? Există o multitudine de nuanțe.

Să pornim de la ideea că avem în fața noastră un suflet care a ucis conștient, din ură, iar eu vin să-l iau și îl predau îngerului păzitor.

Acest suflet își analizează acum viața și decide să revadă și să simtă tot ce s-a întâmplat în viața trecută – prin urmare și crima. Această faptă, această crimă petrecută atunci, exercită în prezent un blocaj asupra sufletului, împiedicându-l să progreseze. Momentan nu poate înainta.

Sufletul în cauză este permanent confruntat cu imaginile și cu impresiile care s-au născut din fapta sa; acesta este *infernul,* dacă dorești să folosești acest cuvânt.

Dar să continuăm: acum sufletul trebuie să învețe să devină cu adevărat conștient de delictul său. Adeseori el este confruntat cu omul – cu sufletul omului -care a fost ucis. Au loc discuții de clarificare, la care participă și ființele luminate. Dacă vrea să învețe, sufletul nu este surghiunit. Dacă totuși refuză și nu-i ascultă pe însoțitorii spirituali, rămâne cu imaginile crimei alături de alte suflete de vibrație asemănătoare.

De aceea nu este nimeni judecat. Totul se petrece în interiorul sufletului. Așa-zisul *infern* se ascunde în el, arde în el, imaginile sfâșie sufletul. Este la latitudinea sufletului să recunoască, să ceară iertare și să recompenseze – este legea acțiunii de a lua și a da.

Putem numi așa-zisul infern drept ceea ce tu ai explicat a fi nivelul spiritual cu vibrația cea mai de jos; un nivel pe care se adună criminali, ucigași, violatori, sataniști?

Aproximativ...Tu însuți, având în vedere maturitatea ta sufletească nu ai ajunge acolo și nu ai avea nici un contact cu acest nivel. Dacă totuși ai face-o, te-ai simți trist, pentru că ai întâlni suflete care nu vor să învețe, care nu vor să vadă lumina, deși ea se află direct în fața lor. Vibrația de acolo nu ar putea să-ți

provoace ceva, totuși ai simți o greutate neplăcută – asemenea unei vizite într-o închisoare pământească sau într-un spital, fiind bucuros când ieși din nou afară. Și acolo vibrația poate fi simțită de fiecare.

Aș dori să-ți mai dau un exemplu relevant: diferitele niveluri ale lumii spirituale există în același timp, precum într-un oraș mare există zone care sunt foarte distinse, unde se află case splendide și unde totul este foarte îngrijit. Din grădini se aud acordurile unei muzici clasice minunate, grădinarul taie trandafirii, copiii se joacă cu animalele și domnește armonia. Tu mergi cu luxosul tău automobil nou prin oraș și ajungi în zone care sunt mai degrabă opusul a ceea ce știi tu din casa ta plină de armonie- zone în care femeile își oferă corpurile, unde sunt vândute droguri și unde se consumă alcool peste măsură. Aici există oameni care trăiesc pe stradă, care cerșesc și care nu au un acoperiș deasupra capului.

Ai trece cu mașina pe lângă toate astea, ai băga de seamă, totuși nu ai dori să ai un contact direct cu acești oameni. De ce nu? Pentru că este frecvența întunericului iar tu vii din luminos, din armonie. Aici frecvențele se resping, ele nu mai vibrează la fel.

Ai simți milă față de acești oameni, probabil că te-ar întrista toată sărăcia pe care o vezi și o simți pe fețele acestor oameni, și totuși nu poți să-i ajuți.

Compară asta cu lumea spirituală, unde privești în jur în același mod. Nu vei simți nevoia să te oprești la sufletele care au vibrații întunecate, care poartă iadul în ele însele; exact așa cum nu-ți place să rămâi în zona de oraș mai înainte prezentată.

Există și niveluri pe care se află dictatori și tirani, care nu întotdeauna au fost neapărat răi, deci nu au făcut fapte rele în mod conștient, dar au guvernat într-un stil foarte brutal, pentru că nu cunoșteau o altă cale de a ține la un loc oamenii unei țări. Și aceștia își găsesc aici pe cei care le seamănă. Aceștia nu au fost suflete subdezvoltate – aveau și au, în parte, deja o conștiință superioară – totuși nu au putut rezista puterii. Pe astfel de niveluri pot să învețe împreună numai astfel de suflete. Dar din nou se poate întâmpla ca ei să zăbovească acolo până când ultimul suflet, care pătimea din cauza lor, să-i fi iertat. Și în anumite circumstanțe poate fi un proces lung.

Mai rămâne și a o altă variantă, ca un astfel de suflet, care odinioară fusese un stăpân îngrozitor, să aibă acum misiunea de a domni din nou, dar de această dată să o facă bine sau cel puțin mai bine decât prima dată.

Se poate ajunge la situația ca sufletul, în ciuda bunelor sale intenții, să ajungă din nou să folosească puterea în interes propriu, și astfel se reîntoarce, nu poate trece proba. Sufletul va primi din nou o șansă.... Acesta este jocul vieții, care de multe ori nu poate fi înțeles din perspectivă pământească.

Să mai analizăm un exemplu: să presupunem că avem un conducător de oști, care servește sub un domnitor îngrozitor. Acesta pleacă pe câmpul de bătălie pentru a lupta pentru țara și poporul său. Este un om bun, care-și tratează soldații cum se cuvine și singura sa dorință, în calitate de războinic este să-și apere țara. El nu cunoaște și nu înțelege intrigile politice ale stăpânului său.

Dacă a plecat cu armata să-și apere patria, se poate spune că, în final, a făcut ceva bun, motivul fiind unul corect. În sens larg, am putea spune că a vrut să dea o mână de ajutor.

Și totuși, în timpul războiului a tolerat toate cruzimile. Aici apare polaritatea.

Mai înainte ai spus că tu nu numai că iei sufletele, ci le și aduci, mai bine zis ești prezent atunci când sufletul pătrunde în corpul fizic. Cum să înțeleg asta?

Așa este. Întrucât legea cosmică e compusă din acțiunea de a da și a lua, nu este posibil să existe doar mișcarea. Eu pot exista în infinit numai dacă procesul de luare a sufletelor îndeplinit de mine are și o compensație, și anume o aducere sau o acțiune de oferire. Așa cum eu, cum structura forței mele dezvoltă energia pentru a lua, tot astfel ea necesită, întocmai ca în cazul inspirației și expirației, și o acțiune de înapoiere. Eu ajut la implantarea în suflet a structurii divine, pentru a putea fi scris noul capitol de viață al unui suflet.

Sprijin sufletul să intre în corp, așa cum un bărbat ajută o femeie să îmbrace un palton. În acest mod susțin energia sufletului să formeze copilul, concentrând lumina.

Scânteia de lumină care părăsește Divinul – este concentrată prin mâinile mele, prin forța structurii mele, până când formează materia și se naște un copil.

Așa aduc eu viața, așa iau eu viața. Aceasta este răsuflarea divină, curentul luminos al Divinității, însuflețirea susținută prin munca mea.

Este expirație. Compară aducerea vieții cu expirația divinității, prin care este eliberat și implantat suflul Divin, respirația Unității; acest proces este sprijinit de mine. Întrucât Divinul ieșit din el Însuși este lipsit de efect, El are nevoie de ajutorul forței mele, care prinde formă prin El.

Prin inspirație suflul vieții se extrage din trup. Astfel eu inspir și transmit această forță în curent, în fluviul cosmic al forței divine. Imaginează-ți acest curent. Prin inspirația mea se naște râul, și pentru că râul este curgător eu îl întăresc. Prin inspirația mea se adună forța divină, forță care reprezintă un element ce pulsează, și poate să preia bucată cu bucată toate experiențele tale. Astfel că totul înseamnă a da și a lua, a veni și a pleca, fiind asemeni unei vibrații.

Cum putem noi oamenii să ne imaginăm ființa îngerilor din această perspectivă?

Nu există *îngerul.* Îngerimea este anexată Divinului. Îngerimea, în cea mai înaltă desăvârșire a ei – fie că e vorba și de arhangheli – este aproape de Divin, și totuși în afara acestuia. Dacă ea ar fi fost divină, pur divină, ar fi fost Dumnezeu însuși. Îngerii trebuie văzuți ca habitus, ca ajutori divini, ca emanații ale Divinului, căci ieșit din sine, Acesta nu poate să facă nimic.

Creația divină este o creație închisă în sine și este perfectă în sine. Întotdeauna când Divinul iese din sine se folosește de forța îngerilor, care duce părțile Sale în materializarea exteriorului. Divinul însuși este în sine pur și poate să existe în afara sinelui, condensându-se, devenind mai gros și revărsându-se în îngerime.

Aceste părți sunt în mine, în ceea ce fac eu, ajungând până jos, în condensarea materiei. Astfel că eu sunt perceput, pe de o parte, ca un transformator al Divinului din îngeri și, pe de altă parte, ca un transformator al sufletelor.

(Îngerul transformării, respectiv îngerul morții i se arată mediumului sub forma unei gume de mestecat, pe care o lipești de degetele de la cele două mâini și care se întinde).

Eu mă pot îndrepta în sus sau în jos. Sunt hrănit de îngerii înșiși, de forța divină, căci ceea ce fac eu costă energie; ceea ce fac eu necesită forță. Cealaltă parte a energiei o dobândesc în timpul lucrului cu sufletul, pe care îl iau. De sus sunt hrănit direct, și această forță o redirecționez apoi în jos. Astfel că pot fi considerat dulce ca mierea, căci eu dirijez mai departe această forță.

Sarcina mea nu este numai să vin să iau sufletele, ci și să însoțesc ceea ce este trecător, să însoțesc corpurile voastre în veșnicie – și, de asemenea, să transform aceste corpuri. Acest corp din carne nu este altceva decât un costum, un costum al îngerului, și poate fi considerat ca având origine divină. Corpul nu piere, nu se umple de răni, corpul se descompune și el, pentru a se transforma în părțile componente naturale ale sinelui său. De aceea eu nu însoțesc doar sufletele care pleacă, ci și așa zisul trup mort; ceea ce rămâne. Corpurile, trupurile. Eu însoțesc trupurile și atunci este foarte important pentru mine să fiu adânc în frecvență și în transformare; și anume să le amintesc nucleelor celulare că ele sunt pline de viață, dar că ceea ce poartă este materie. Și corpul este lumină. Și corpul este divin. Astfel că eu însoțesc și corpul înapoi în substanța existenței – înapoi în originar, în energia originară.

Dacă tot ai vorbit acum despre descompunerea corpului fizic, care suferă transformări și în structura sa – prin putrefacție sau prin ardere –, mă întreb dacă felul înmormântării, de pildă incinerarea, deci arderea corpului fizic, poate vătăma în vreun mod sufletul? Există unele relatări ale persoanelor medium în care sufletele povestesc că au fost arse prea devreme, înainte ca sufletul să se fi desprins de trup. Poți să-mi confirmi așa ceva?

Câteodată trebuie să fiu rapid. Dacă unele persoane decedate au spus prin intermediul unui medium că prin incinerare sufletul a avut de suferit, se poate ca în unele cazuri să fi fost așa. Totuși plecarea, moartea, este stabilită în planul sufletului, în planul vieții. Întrucât eu sunt în tot, eu reprezint *starea de acum* în tot, nu pot fi niciodată târziu.

Iar acela care afirmă așa ceva și crede, în nevinovăția sa naivă, că eu nu sunt la el, se înșeală.

Sunt întotdeauna prezent atunci când este nevoie de mine. Sunt întotdeauna la locul potrivit când sosește momentul potrivit. Asemenea unei supape care se deschide automat când este presiune. Nu se poate ca eu să *nu* fiu, este imposibil.

Dacă un om arde în foc, fie în urma unui accident, fie în urma unei explozii cu bombe, e vorba de un proces care poate să se petreacă într-o fracțiune de secundă. Incinerarea, dimpotrivă, este un act de timp, de timp pământesc. Este un act de liniște. Astfel că nu depinde de momentul în care eu sunt la sufletul care părăsește corpul. Acest lucru e exclus, căci eu sunt pretutindeni în starea de prezent.

Arderea însăși este adeseori o chestiune de voință. Asta pot să-l fac pe suflet să înțeleagă în existența prezentă. Dacă nu pricepe despărțirea – de exemplu în cazul unei explozii –, eu pot interveni într-un anume mod, pe care aș dori să-l detaliez pe scurt.

Având în vedere ființa mea, căci eu am luat naștere direct din Dumnezeu, Divinul m-a înzestrat și cu o forță care este asemenea celei divine: mișcarea în cerc a ființei mele, ceea ce-mi permite să fiu pretutindeni într-o stare a prezentului, în afara timpului.

Pe baza acestei forțe, atunci când un suflet nu este pregătit să meargă iar incinerarea trebuie să aibă loc în scurt timp, eu pot să schimb construcția temporală, astfel încât să mai am chiar o săptămână de discuții cu el. Astfel că stă în puterea mea să împiedic ca focul să se răspândească asupra sufletului.

Acum există și situații în care un suflet să se lipească prea tare de carne – de materie. În acest caz se poate întâmpla ca eu, așa cum procedezi cu un copil mic, căruia îi spui de două ori *„Lumânarea arde"*, să nu-l lovesc peste degete, ci să mă mulțumesc doar să-l avertizez. Astfel că eu vorbesc cu blândețe, în liniște. Vorbesc așa cum o faci tu cu fiul tău. Atunci intervine experiența și, ca în cazul copilului cu degetul, se poate întâmpla ca sufletul *„să-și ardă pielea"*.

Totuși, niciodată sufletul nu va ajunge să ardă... Altcumva cu siguranță îngerul păzitor m-ar admonesta serios (*râde*). Sufletul se află în mișcare, sufletul trăiește experiențe. Și de

aici se poate ajunge ca într-adevăr focul „să ardă" în interiorul sufletului; ca într-adevăr conștiința arderii să se reverse în structura sufletească. Totuși eu nu iau chiar în serios asta, căci pot să o compar cu întâmplarea în care copilul își arde degetele.

Din cauza unui astfel de eveniment sufletesc se poate întâmpla ca imaginile să fie așa de adânc întipărite, încât sufletul să le ia cu sine într-o nouă viață. De aceea e posibil ca un om să viseze că este ars – sau în general să-i fie frică de foc – pentru că el a murit într-o viață anterioară mistuit de flăcări.

Dar să ne întoarcem la tipul de înmormântare: oamenii au fost tot mereu incinerați – fie ei indieni, fie vorba de popoarele originare ori de germanici, chiar și aici focul ardea cu vâlvătaie. Dacă așa ar fi, ca sufletul să aibă de suferit, atunci ar trebui ca toți care au fost incinerați să suporte acest fenomen. Dar nu este așa. Poate rămâne amintirea, dar structura sufletului rămâne neatinsă.

Recunosc: eu duc sufletul către lumină, sufletul fiecăruia, chiar și al aceluia al cărui corp a fost sfâșiat. În acest caz eu port nemărginirea, structura divină. Pot să acționez în spiritual, în afara momentului temporal, indiferent de ceea ce vedeți voi în lumea fizică.

De aceea eu declar: ceea ce faceți voi în lumea fizică cu corpul, nu-mi îngreunează munca mea spirituală. Acest lucru se întâmplă însă, în anumite condiții, cu lumea sentimentelor. Dar nu o să mai vorbesc aici despre împovărarea cu groază din cauza *focului*. Mai grav este atunci când sufletul este împovărat de ură, când omul este infestat de ură.

Imaginează-ți un om cu o conștiință superioară, un om care cultivă meditația și rugăciunea, care-și urmează intuiția și vorbește cu sufletul său, care lucrează la sinele său și își ridică permanent propria frecvență. Acești oameni îmi sunt cei mai dragi, căci sunt plini de iubire și nu cunosc teama de mine, alunecând repede din corp. Dar din păcate aceștia nu sunt așa de mulți în comparație cu ceilalți.

Acești ceilalți la care mă refer sunt cei care își iubesc corpul, dar se află totuși în război – în război cu alte popoare, cu alte națiuni ori într-un război dus în viața cotidiană, întreținut prin invidie, gelozie și lăcomie. În cazul unor astfel de suflete substanța sufletească poartă în sine multă suferință. Mai ales

ea suferă atunci când corpul arde; iar pentru materialiști corpul este ceva de care s-au cramponat tot timpul, căci nu au crezut în ceva sufletesc sau divin.

În situația înmormântării în pământ lucrurile stau cu totul altfel, căci sufletul recunoaște că iubitul său corp este dus la groapă în deplinătatea ființei sale și, prin trecerea anilor se descompune în materia din care a fost creat.

Acum o să mă întrebi care tip de înmormântare ar fi mai bun. Nu îți pot răspunde. La această întrebare poate răspunde doar omul însuși. El se poate întreba dacă își iubește corpul așa de mult încât dacă s-ar gândi la incinerare ar putea avea dureri de cap. Atunci ar trebui să prefere înmormântarea în pământ.

Dacă dimpotrivă, dragă suflete, ai ajuns departe în dezvoltarea ta, astfel încât să accepți arderea corpului, căci în fum tu vezi cum corpul se revarsă în Divinitate, atunci lasă-l să fie incinerat.

Ce părere ai tu în acest context despre cultul asiatic al înmormântării, potrivit căruia fiecare articulație trebuie să fie corect aranjată?

Asta este – iartă-mă – o prostie. O prostie – și prin asta răspunsul meu devine provocator, atunci când servește doar actului de înmormântare. Și, dimpotrivă, folositor, dacă țelul servește dezvoltării umane.

Aș dori să explic ce înseamnă să fie folositor și anume, să servească la ceva. Ce folos aduc florile mormântului, dacă pentru a le obține tu pustiești pământul? Ce folos să plângi la mormânt, dacă pe de altă parte, tu ucizi pe pământ?

Niciodată nu va înflori la mormânt o floare spirituală, căci acolo nu este dezvoltare. Dezvoltarea se petrece în inimă; în inima aceluia care pleacă și în inima aceluia care rămâne. Dacă servește acestui lucru, atunci cultul mormântului este posibil să nu mai fie ocult.

Ordonarea oaselor este precum ordonarea părților de frecvență ale vieții trecute. Dacă acela care face acest lucru – cel rămas în urmă – o face pentru a fi el însuși în ordine, atunci este bine. Totuși asta se poate petrece la fel de bine și acasă, în cameră, în inimă.

Aranjarea articulațiilor, a oaselor și chiar a craniilor nu va împinge niciodată mai în față evoluția omenirii sau nu-i va ridica frecvența. Privește mormintele ființelor pământene – asta nu poate niciodată să însemne progres. Eu nu sunt omul cu coasa care rade capetele; eu sunt acela care te ajută să treci de pe o anumită treaptă a dezvoltării către o următoare treaptă superioară.

Aceste gânduri sunt cele care sunt îngropate aici. Eu sunt acela care ajută la înaintarea procesului de dezvoltare. Cultul mormântului arată că aici moartea nu este înțeleasă și nici adevărata semnificație a separării dintre spirit, suflet și materie. Aici totul se concentrează pe punctul culminant al durerii. Și astfel, recunoaște și tu, cultul mormântului nu servește spiritului, nici sufletului și nici corpului. El împiedică procesul de desprindere al celor ce rămân și cauzează cu prilejul fiecărei vizite la mormânt un nou chin și o nouă durere. Dacă dorești așa ceva, fă-o.

Asta servește conducătorilor pământeni ai religiilor și, mai ales, îngerilor durerii – vezi, tu ai ales pentru mine numele de *îngerul morții* - îngerilor durerii ce aparțin puterii întunericului – *demonilor* – care exploatează cultul mormântului.

Ei trăiesc din durerea care este simțită la mormânt; ei se delectează cu asta.

Privește într-acolo și gândește-te câtă durere și cât chin sunt create prin cultul mormântului și de câte ori are loc multiplicarea spiritului – asta înseamnă multiplicarea conținutului creierelor.

Din acest motiv, eu personal îl numesc *un cult arhaic*, este un fel de cult de negație. Totuși este exploatat de către partea întunecată din eteric și, de asemenea, de către partea întunecată a puterii pământești pentru a spori potențialul de teamă și de suferință al celor care se află în jurul unui mormânt.

Privește-o și pe femeia îndoliată, elementul feminin, cel care dă naștere, care dorește să așeze progresul la punctul nul, care vrea să schimbe ceea ce s-a petrecut în ceea ce nu s-a petrecut. Așa ceva nu folosește la nimic.

Recunoaște că femeia îndoliată este născătoarea durerii. Acești oameni le îngreunează situația tuturor, mie, îngerului

păzitor și altor oameni. Mult mai ușor ar fi să verifici pe ce cale o apucă sufletul aceluia care este înmormântat. Încotro se îndreaptă el? Și răspunsul la această întrebare poate fi găsit doar în suflet, nu printr-un cult al mormântului. Sufletul însuși s-ar bucura cu siguranță mai mult dacă cei care rămân în urma sa nu ar purta doliu, ci s-ar gândi la el, așa cum se află el în lumină, în loc să jelească.

Găsesc interesantă ideea ca la fiecare mormânt să existe o carte în care decedatul, anterior momentului morții, să-și scrie cunoașterea și înțelepciunea; cunoștințele pe care dorește să le lase urmașilor. Asta ar avea mai mult sens decât să uzi florile de pe un mormânt ori să sortezi oasele. Astfel oamenii ar fi mai aproape de suflet. Gândește-te la asta.

De aceea ar fi mai bine să descoperi persoana decedată – prin rândurile și prin gândurile scrise de aceasta – în loc s-o *acoperi* cu pământ.

Așa se întâmplă pe alte planete, în alte civilizații, care sunt mult mai evoluate decât a voastră. Nu este ceva ce poate fi învățat de la ele?

Și acest lucru se întâmplă și la nivel cosmic, întrucât sufletul, atunci când trece în imperiul spiritului, umple biblioteca cunoașterii divine cu experiența sa – așa numita *cronică Akasha.*

Astfel se poate întâmpla, cu îngăduința Atotputerniciei, ca tu să ai acces la toată cunoașterea provenind din toate viețile – nu numai la cea a vieții tale –, la cunoașterea provenită de la totalitatea ființelor care există. Transferul de cunoaștere are loc în cazul tuturor ființelor fizice din toate universurile atunci când sufletul se dezvăluie prin părăsirea corpului.

Să începi să înțelegi asta, pentru a te situa permanent într-un proces de cunoaștere, pentru a fi permanent conștient de bucuria existenței tale. Să începi să pricepi, pentru a transforma, pentru a ști.

Care este diferența între un înger păzitor și un îndrumător spiritual?

Îngerul păzitor este un înger care se află întotdeauna în preajma ta, care însoțește permanent sufletul. Îndrumătorii spirituali sunt, de asemenea, suflete care au suferit deja încarnări ca om, dar care însoțesc în mod suplimentar sufletul și

îl sprijină în unele acțiuni. De cele mai multe ori ele apar lângă suflet în anumite perioade ale vieții, atunci când acesta exercită un anumit tip de meserie sau când parcurge o anumită treaptă de dezvoltare.

Să luăm un exemplu: dacă o persoană lucrează în domeniul comercial, ea are lângă sine, de obicei, un suflet, care în diferite vieți a adunat deja multă experiență în acest domeniu și care îi dă „sugestii" privind interesele de afaceri. Dacă ție ți-a plăcut un anumit tip de sport – de pildă zborul – și dorești acum să-l practici în continuare și să obții un permis de zbor, vei avea probabil în preajmă o ființă care într-o viață anterioară a fost pilot și care acum îți va sta alături. Dacă dorești totuși să renunți iarăși, atunci acest îndrumător spiritual se va îndepărta din nou de tine.

Poate că te decizi brusc, chiar dacă în prim plan ai o altă carieră profesională, să mai dobândești o pregătire profesională, și anume pe cea de vindecător – medic ori tămăduitor – atunci vei primi alături de tine un îndrumător spiritual care vine de pe un nivel al lumii spirituale în care se află medicii și care te va însoți și îndruma în tratarea și diagnosticarea pacienților. Tu vei avea brusc o intuiție despre proveniența bolii pacientului și despre cum trebuie ea tratată, fără să fi știut dinainte ceva despre asta, și te vei fi mirat atunci că acea idee a fost corectă. Ea a fost însă insuflată cel mai probabil de către îndrumătorul spiritual corespunzător.

În cazul tău, când ai început, pe lângă formația ta profesională de comerciant, să scrii cărți, bunicul tău te-a însoțit părintește și te-a sprijinit. Tu singur spuneai că dintr-o dată nu ai mai putut să dormi și că aveai idei despre cum trebuie alcătuită o carte, un sumar, fără ca până atunci să te fi ocupat îndeaproape de asta. Era de fapt bunicul tău care te ajuta la scris. Vezi tu, el este un îndrumător spiritual și te conduce pe tine în spirit!

Cine hotărăște care ființă sau care suflet poate îndeplini rolul de îndrumător spiritual?

În multe cazuri îngerul păzitor. Altcumva, pentru cele mai multe suflete s-a hotărât împreună cu ele cine va veni, încă dinainte de încarnare.

Unde este acum îngerul „meu"păzitor?

Este lângă tine, ce-ți închipui?

S-ar fi putut întâmpla ca el să fi fugit între timp...Întreabă-l te rog, dacă nu se simte câteodată deznădăjduit deoarece eu sunt atât de iubitor de aventură?

El râde și spune că nu este niciodată deznădăjduit. Cu tine cel puțin, nu se plictisește niciodată. Te iubește și îți cunoaște planul vieții. Prin urmare știe dinainte ce probă te așteaptă și ce se petrece în tine. Îți vede punctele slabe și încearcă să-ți dea indicații, de cele mai multe ori prin intermediul gândurilor tale. Ești pus la încercare prin punctele tale vulnerabile și prin aceaste probe te maturizezi.

El râde din nou – tu ai un înger păzitor plin de umor – și-mi spune că din când în când trebuie să mai pună puțin lucrurile la punct, căci câteodată te comporți de-a dreptul extravagant. Dar bineînțeles, numai dacă îți dai și tu concursul, căci tu deții libera voință.

El se retrage acum, căci nu dorește să ne întrerupă conversația. Îți va sta permanent la dispoziție prin intermediul acestui medium, în caz că ai avea întrebări. Te salută și spune că te iubește cu toată ființa lui.

Mulțumesc.

Și chiar dacă acum s-a așezat din nou în rândul din spate, mi-ar fi plăcut să aflu dacă el s-a decis de bună voie să mă însoțească ori a fost vorba de un serviciu exercitat ca pedeapsă...?

De ce tocmai eu?

Pentru că el te cunoaște, respectiv vă cunoașteți din multe vieți, de pe o altă planetă. El este cu tine, căci îți cunoaște structura, care este altfel decât cea a pământenilor. El te poate conduce mai bine decât alți îndrumători spirituali. Și el este un aventurier, însă mai mult un om de știință. Mai înainte ai avut un alt înger păzitor, dar în această viață *el* este cu tine. El ți-a văzut planul vieții și a hotărât că și pentru el acesta ar reprezenta o provocare și un prilej de a învăța. Acum râde din nou.

Nu, spune că e o bucurie să te însoțească în această viață. Dar mai adaugă că îi este puțin greu cu cultura ta. Este prea

pământească pentru el. Cosmosul ar fi mai interesant, și el zice că înțelegi ce vrea să spună.

Așa este. Cu asta am să închei și mulțumesc încă o dată.... Acum ar trebui să ne întoarcem serios către discuția noastră și să tratăm un subiect, pe care mulți îl marginalizează cu mare plăcere – partea întunecată a Creației-, imperiul umbrelor.

Partea întunecată a Creației este frecvența de origine inferioară; origine inferioară din perspectivă pământească. Imperiul întunericului, imperiul umbrelor este departe de lumină.

Privește imperiul umbrelor, privește ceea ce întruchipează Lucifer, el este forța care are rolul de a te face conștient de partea întunecată, de a te lămuri în privința acesteia. Această forță – să o numim forța luciferică, căci ea nu este nici persoană și nici individ – reprezintă cea mai mare depărtare posibilă de Divin, Divinul care s-a depărtat de sine însuși. De aceea forța luciferică este de origine divină, dar prin frecvență s-a îndepărtat atât de tare, încât abia mai poate respira. S-a depărtat așa de mult de sursa divină, încât nu mai este capabilă decât foarte greu să o mai simtă. Aici se află originea războaielor voastre, a chinurilor voastre: forța luciferică din fiecare – care există în fiecare om. Lucifer nu trebuie văzut în figura diavolului, ci în sfera sentimentelor, sentimente foarte îndepărtate de ființa divină. De aceea este important să aprinzi lumina în sinele tău, și să alungi forța luciferică, și anume să o cufunzi în lumină.

Fiecare poartă în sine această forță, acest întuneric. Astfel că Lucifer este adeseori oglinda sufletului din ființă, figura demonului. Figurile demonilor oglindesc adesea imaginea interioară.

Diavolul, Satana, așa cum îl prezintă religiile, nu există. Tu ești diavolul atunci când vrei și când permiți acest lucru, când trezești în tine această forță.

Asta înseamnă...

Asta înseamnă că nu ești Diavolul, dacă nu dorești acest lucru. Este vorba de o hotărâre și aici apare polaritatea...

Și aceasta este o parte a jocului Creației...

Este Creația. Este Creația precum mișcarea pendulului în sensul de depărtare. Când Divinul a ieșit din sine, forța luciferică s-a depărtat de Divin. Voi oamenii sunteți acum pe punctul de a reveni.

Astfel că tu, Jan, ești unul care poate să povestească despre asta. Vei scrie multe lucruri în cărți și vei povesti, dar nu pentru a-i face conștienți pe oameni – asta trebuie să o facă ei înșiși – ci pentru a contribui la desprinderea lor. Acesta este punctul de revenire la care vă aflați voi oamenii. Privește lucrurile ca pe un pendul. În acest moment, voi, oamenii vă aflați în punctul de revenire, căci acum elementele se transformă. Voi mergeți într-o altă dimensiune, luminoasă, într-una superioară. (*prin asta se înțelege transformarea din epoca peștilor în cea a vărsătorului; observația autorului).* Pentru că voi vă aflați în acest punct, partea masculină, forța masculină nu va vrea să se urnească. Elementul masculin a stăpânit o mulțime de pământuri. Dacă tu, dragul meu Jan, te întorci înapoi în timp pe pământ, vei observa că acolo s-au produs mari modificări. Elementul masculin, care a trăit și a dominat acolo până acum, nu vrea să accepte acest lucru, nu vrea să recunoască, căci consideră că astfel pierde din putere. Aceasta este o eroare. Elementul masculin nu pierde din putere, ci câștigă, și anume prin aceea că informațiile celulelor sunt detașate, șterse și schimbate. Structurile celulare sunt cele care suferă modificările. Despre asta vei putea tu să povestești.

Întrucât structurile celulare sunt schimbate, ceea ce este șters și detașat va fi încărcat cu informație nouă. Astfel se produce noul; și asta este ceea ce aduce necaz acestei lumi, faptul că mulți se cramponează de vechi și de trecut.

Tocmai ai pomenit de forțele masculine, care încă susțin planeta noastră și se cramponează de ea. Acestor forțe le-am dat un nume în cărțile mele – iluminați, care se percep ei înșiși ca fiind iluminați, despre care însă ceilalți presupun că ar servi mai degrabă întunericului și propriilor lor țeluri. Aceștia acționează de secole în secret, dirijează piețele financiare ale lumii prin intermediul Băncii Centrale a S.U.A. și a Băncii Angliei, instituie guverne sau le lasă să cadă, și sunt cei care au planeta noastră în mână mai mult sau mai puțin.

Ei sunt adevărații stăpâni ai lumii materiale. Aceste structuri secrete trag sforile în culise, țes fire întunecate precum o pânză de păianjen și vor să cucerească astfel lumea. Dar nu merge... *(râde)*

Poți să-mi spui ceva despre ei? Ce rol joacă ei în planul Creației, în jocul pământesc; în ce măsură acțiunea lor este dorită de Dumnezeu ori ei servesc doar lor înșile, respectiv ego-ului și prin asta părții întunecate a Creației?

Totul este din voință divină! Aceste structuri sunt pur materiale, din carne, construite pe acțiunea masculină. De aceea e important să înțelegi ce înseamnă acțiune masculină. Dacă ai putea să-i vezi, i-ai recunoaște după cromozomi.

Acești iluminați – cum îi numești tu, sunt adevărații conducători ai pământului, care duc Pământul din umbră în lumină, chiar dacă nu sunt conștienți de asta. Ai putea crede că aparțin diavolului. Este și nu este așa. Ei sunt divini, așa cum forța luciferică, întunericul este o parte a desfășurării divine.

Pe Pământ însă trebuie să recunoaștem că elementul masculin și-a pierdut farmecul și s-a epuizat și că acum trebuie să apară elementul feminin, elementul care este sărbătorit printr-o abundență de forme. Asta se va petrece până când va apărea saturația și femininul va deveni asemenea masculinului. Când, după milioane de ani, se va întâmplă acest lucru, va începe contopirea, ceea ce înseamnă reîntoarcerea la unitate. Astfel că a fost important să epuizezi toate valențele ființei masculine. Asta a condus în cele din urmă, întunericul către lumină, asta este acțiunea iluminaților.

În acest context aș dori să fac pe scurt o remarcă și anume că este bine că ai ales ambii poli, bărbatul și femeia, în cazul mediumurilor spirituale prin intermediul cărora vorbești cu mine, căci exact așa poate fi găsită calea de mijloc. Energia Pământului descarcă ceva, pentru care elementul feminin joacă un rol important. Asta înseamnă că părțile feminine, care au apărut până acum destul de puțin, vor deveni mai puternice.

Mai poți să-mi mai dai alte detalii despre partea întunecată?

Odată cu desprinderea lui Lucifer – cum îl numiți voi, care s-a rupt din cercul unității, a început dislocarea ideilor divine.

De atunci a început să domine ideea masculinului și nu cea de omenire. Astfel s-a ajuns la egocentrismul acelora care domnesc, care vor să-și mărească puterea. Totuși, privește în jurul tău și vezi ce se întâmplă...Furtuna din Atlantic a desprins ca Atlantida; furtuna din Caraibe a făcut ca sudul – Folorida să se rupă de rest, iar furtuna din partea estică a Globului *(Asia; observația autorului)* reprezintă sfârșitul – nu al rasei umane, ci al rasei masculine, pentru ca, elementul feminin, să-și facă intrarea solemnă. Imaginează-ți egocentrismul ca o câștigare a independenței carnalului, dar acesta poartă în forma corpului omenesc informația Divinului. Printr-o îndepărtare mai mare de nucleul divin carnea fuge din căldură și ajunge în frig. În acest mod a luat naștere egocentrismul, elementul rece; recele care se extinde, asemenea unui ghețar care crește. Numai Dumnezeu îl poate opri. Privește lumea care vibrează, căci lumea este viața. Revărsarea apelor, războaiele reprezintă egocentrism. Acesta este oprit de forța creatoare – acum. De aceea nu numai că Pământul se va răzvrăti, dar nu vor mai exista nici frecvențele actuale.

Începe să înțelegi că va fi împiedicată și dezvoltarea a ceea ce voi numiți computer și a ceea ce se furișează în timpul nopții prin eter. Este prea mult! Frecvențele acțiunilor omenești, egocentrismul cunoașterii omenești, a puterii omenești vor fi împiedicate de frecvențele luminii, căci aceia care sunt în spațiul cosmic și care veghează asupra acestuia, asupra voastră, în curând nu vor mai putea privi în jos. Este o dezordine fără remediu, care acum este anulată. Astfel că îi poți privi pe iluminații din cărțile tale drept egocentrism, drept câștigare a independenței cărnii prin depărtarea de ideile divine. Acum lucrurile vor merge înapoi.

Acesta este și motivul pentru care tu îi vei revedea în curând pe aceia care, de pe navele cosmice, păzesc și supraveghează această planetă. Acum a sosit momentul; momentul în care îți vei da seama că tu însuți ai venit de pe o navă și ai aterizat chiar aici, pe Pământ.

Se poate spune prin urmare că iluminații înșiși sunt o parte din planul Creației, ei având sarcina, și de altfel, nici nu s-ar putea altfel să afirme cât mai mult cu putință elementul masculin.

Da, ei savurează viața din plin – fără să trebuiască să o înțeleagă, fără ca oamenii să trebuiască să înțeleagă asta. Este o necesitate să aduci Pământul înapoi, căci nu toți se află pe același nivel în dezvoltarea lor.

În momentul de față există pe Pământ tendința ca totul să fie dirijat prin computer. există un plan pentru constituirea unui guvern mondial cu denumirea „Noua ordine mondială"; s-a început deja implantarea de microcipuri în oameni, pentru a putea controla și supraveghea totul în lume, ceea ce ne conduce înapoi către iluminați.Cum vezi și cum apreciezi tu această dezvoltare?

Această revărsare va fi stopată, căci puterea lumii nu mai aparține masculinului. Revărsarea a început deja, de aceea de acum încolo vor pleca mulți – chiar și prin evenimente tragice – pentru a fi din nou născuți, fie în Imperiul Cosmic, cu scopul să trimită energie planetei Pământ, fie în lumea pământească, unde se vor naște ca oameni.

Dei acei care pleacă acum se vor întoarce, pentru a lega exteriorul, cosmosul, cu interiorul, Pământul.

Dezvoltarea actuală nu a fost voită de către lumea spirituală. Multe părți ale Pământului vor fi saturate de ceea ce voi numiți cip. Totuși marele proiect ca cineva aflat într-un anume loc din lume să fie disponibil, controlabil și bine supravegheat nu se poate realiza. Tehnica nu va da rezultate.

Însă se lucrează cu zel la asta. Astfel că, de pildă, aparatura instalată acum pe străzile voastre va fi folosită nu numai pentru a încasa taxele de la autovehicolele mari (camioane), ci va fi curând folosită pentru a-i înregistra pe toți cei care se mișcă pe străzi. Chiar de la început a fost plănuit așa. Revoluția Pământului a început. Aceia pe care tu îi numești iluminați depășesc acum orice limită, căci sunt cuprinși de teama că pierd, recunoscând momentul revoluției.

Necesitatea imperioasă a acestei acțiuni va duce la prăbușirea guvernelor și a puterii iluminaților.

Nu trebuie să existe un guvern mondial – nu în acest mod. Va exista un guvern mondial, totuși lumea nu este încă suficient de matură, iar foamea de putere este încă prea mare.

Pun o asemenea întrebare, căci am fost la rându-mi tot mereu întrebat de cititorii mei cum va arăta viitorul, cât de departe își vor transpune țelurile aceste organizații și structuri secrete. Multora le este teamă de acest viitor...

Nimănui nu trebuie să-i fie teamă de ceea ce urmează, întrucât ce ați trăit voi acum și ce ați acumulat ca experiență reprezintă ceva firesc, ceea ce trebuia să se petreacă! Este jocul vieții, o venire și o plecare, o încercare și un examen – este jocul etern al puterii și al faptului de a fi puternic, urmat de o renunțare în favoarea iubirii.

Munții se pot deplasa; mările se pot extinde, vulcanii care scuipă foc, demult stinși, pot redeveni activi; continentele se pot fărâmița în continuare ori pot să se mai apropie unele de altele; insulele care dispăruseră pot reapărea; popoare despre care voi nici nu ați auzit, care au trăit ascunse până acum, pot să apară brusc, la fel ca și resturi de clădiri din civilizații demult uitate. Totul este posibil.

Și astfel jocul presupușilor deținători ai puterii se poate prăbuși brusc. Nu trebuie să uităm sosirea vizitatorilor care vor veni din spațiul cosmic. Atunci nimic nu va rămâne așa cum a fost și cum își imaginaseră unii în visele lor...

Acesta este riscul planetei Pământ. Și totuși pe de altă parte putem spune că nu este nici un risc, căci sufletul fiecărui om, animal ori plantă se află în mâna veșniciei, a forței creatoare care răspândește iubire. Nu vor exista pedepse și nimic din ceea ce e rău nu va dispărea din răzbunare. La fel ca și în cazul cuvântului *păcat*: este fals; nu există nici un păcat și, de asemenea, nici un păcat originar, căci sufletul este răspunzător doar de ceea ce a comis el însuși.

Eu știu că oamenii au această înclinație de a aprecia, a critica și a judeca. Și atunci apar falșii preoți și falșii profeți care au în minte doar un singur lucru: nimicire, răzbunare, represalii, păcat...Și asta nu este în ordine. Fiți cu băgare de seamă!

Tot mereu apar relatări despre evenimente de posedare de către ființe întunecate – și anume o persoană, fie ea tânără ori bătrână, simte o energie străină lipită de sine, care îi influențează acțiunile.

Adeseori se petrec fenomene de posedare. Posedările sunt precum ocupațiile – atât privite în amănunt cât și din perspectivă generală. Ia ca exemplu ocupația unei țări, caz în care cineva este slab, cineva pierde sau iese în pierdere. Privește țara ta, care a pierdut războiul – poate că era chiar stabilit ca războiul să fie pierdut încă de la început. Ia drept exemplu această țară, care a fost ocupată de multe națiuni. Privește Irakul, care acum se află sub ocupație, sau alte țări. Și acestea au fost ocupate – de ce? Pentru că au fost mai slabe decât ocupanții. Consideră asta doar un exemplu. Privind lucrurile din această perspectivă, în lumea pământească corpul este supus posedărilor și asta se întâmplă cu precădere atunci când el este mai slab decât cel care-l posedă. Acesta este un aspect. De aceea mulți dintre cei care au o suferință psihică sunt supuși posedărilor. Mulți dintre cei sensibili, dintre cei care sunt mai slabi decât frecvența Pământului, sunt posedați, căci pământul apasă puternic asupra lor. Un om sensibil de pe Pământ, care poartă o frecvență mai înaltă, care are un costum nervos mai fin, va avea adeseori nervii împovărați de problemele pământești, căci frecvența grea a Pământului apasă pe ei. Acești oameni devin slabi și sunt posedați. Este o stare de normalitate. Ea poate fi recunoscută și echilibrată efectuând o eliberare de energia străină.

Dar atunci începe dezordinea acțiunilor omenești – are loc eliberarea, dar foarte rar și neutralizarea forțelor. Asta înseamnă că părți desprinse din energia negativă zboară de jur împrejur în cosmos, asemenea țânțarilor și muștelor dintr-o cameră. Se lo-vesc din perete în perete și uneori se reîntorc în locul de unde s-au rupt ori încep să se fixeze pe altceva. Oamenii sunt foarte zeloși în procesul de eliberare, dar nu sunt perseverenți. Ei trebuie să contracareze. Este nevoie de neutralizare. Acesta este un aspect.

Să analizăm noțiunea de Lucifer. Am putea spune că scindările forței luciferice – demonii – sunt cele care se pot fixa de un om sensibil. Asta înseamnă că în adâncurile lui Lucifer, în frecvență, se produc fisiuni, care pot să posede un om sănătos, puternic, punând stăpânire exact pe zonele în care acesta prezintă slăbiciuni; acolo unde el permite asta; acolo unde el se lasă atins. Acesta este un alt aspect.

Dacă astfel de posedări, astfel de demoni sunt anihilați, ei merg în lumină. Acesta este un punct important și de aceea se poate spune că posedările sunt absolut necesare, pentru ca prin ele Lucifer să piardă din putere, din mărime, dacă aceste părți din el merg în lumină. Așa cum Pământul începe să plutească spre Divin, Lucifer pierde din forță, căci el eliberează părți din sine, care nu sunt anulate, care zboară prin spațiu și care se lipesc de ființe luminate, de oameni și îi posedă. Acesta este un proces energetic.

Acesta ar fi un al treilea aspect.

Un al patrulea aspect ar fi acela al bolii, care a fost aleasă personal pentru o încarnare, și care presupune o posedare încă de la naștere. Un alt aspect este acela că Lucifer dă, pentru a primi înapoi. Asta înseamnă că vrea să devină mai puternic. Aceasta este lupta. Este lupta în care presupusul rău, vibrația inferioară dorește să dobândească putere, după cum și lumina dorește să câștige putere. Acesta este războiul popoarelor pe Pământ. Acesta este războiul germanilor cu francezii, războiul indienilor cu coloniștii... Așa cum există un anumit fel de concurență la nivel spiritual, tot astfel se trăiește și pe Pământ într-un fel de concurență. Aici Lucifer își întărește puterea – frecvența inferioară –, pe care o dorește a fi mai puternică; și tot aici Dumnezeu opune rezistență.

Partea divină ajută omul să progreseze în dezvoltare. Aceste posedări – pe care le-am numit aspecte- sunt prin urmare variate.

Ar trebui să-ți dai seama că și eu reprezint într-un anume mod un alt tip de posedare. Pentru că tu mă simți, eu te posed. Așa cum te posedă partenera ta, atunci cînd te gândești numai la ea. Asta înseamnă că, întrucât oamenii sunt ființe sensibile, vor simți întotdeauna că este ceva acolo care se lipește de ei.

Întotdeauna există posedări pe care le aveți – inevitabil -, căci toate au legătură între ele.

Aceste scindări ale forței întunecate – ale forței luciferice –, aceste ființe întunecate care îi posedă pe oameni, pot fi denumite și demoni...

Da....

Pot fi denumiți însă și îngeri de încercare, căci o astfel de posedare a unui om nu se petrece întâmplător, ci forța îl pune la încercare pentru a vedea dacă el este suficient de puternic și are suficientă lumină în sine.

Cu intenție și cu scop precis! Pe de o parte omul este pus la încercare: acesta este elementul pământesc. Consider-o mai degrabă o verificare a măsurii în care conținutul energetic al unui corp produce forță; a măsurii în care conținutul respectiv a creat forța sufletească a unei ființe, precum și o verificare, ca în cazul unui halterofil, dacă forța mușchilor este suficientă pentru a ridica greutatea – născându-se din nou întrebarea privind sensul încercării. Care este sensul acțiunii de a ridica greutăți?

Sensul ridicării este acela de a te dovedi suficient de puternic și de tare, printre altele, pentru că, pe baza acestor caracteristici, se schimbă tipul îngerului care te călăuzește, ceea ce înseamnă că întotdeauna când se sfârșește un capitol al vieții, al dezvoltării, al evoluției conștiinței, urmează din perspectivă pământească un examen, așa cum se întâmplă cu studiul unei științe. La nivel cosmic se testează dacă – poți să faci următorii pași singur. Poate omul respectiv să urce mai sus în existența sa, să aibă o nouă conștiință și să o asimileze? Așa decurg *examenele,* cum le spuneți voi, care arată dacă omul s-a maturizat suficient pentru a atinge acest stadiu. Și, în astfel de examene, omul se simte singur. Totuși, el nu este solitar. Sentimentul acesta din timpul unei încercări este puternic, doar pentru că în timpul unui examen „pământesc" ești întotdeauna singur. Asta se întâmplă pentru a arăta ce poți, prin propriile forțe și nu pentru a reflecta cunoștințele vecinului de la care ai copiat. Adică, cuvintele unei limbi pot fi învățate doar de tine însuți. Există doar ceea ce *este* în tine. Prin urmare, recunoaște că scindările lui Lucifer înseamnă că ceva nu este anihilat. Astfel tu, care ești examinat, vei fi întrebat ce te înconjoară pe tine în spațiu, ce vibrează în jurul tău. De aceea ar trebui să predomine încrederea în forța divină, recunoașterea capacității de a anihila ceea ce vibrează în spațiu – fie ele figuri grotești ori demoni. Sarcina este anularea și nu strigătul de teamă care ar spori vibrațiile și ar face spațiul să se cufunde și mai mult în întuneric, până când și-ar face apariția îngerii luminii și ar constata că a fost prea devreme pentru cel ales.

Întotdeauna când vin demonii, umple-i cu lumină, pentru ca ei să se dizolve. Să-i umpli cu lumină nu înseamnă să-i trimiți *în lumină. Drumul către lumină* – îl cunoști? Nici un om nu-l cunoaște, și totuși totul este trimis în lumină...

Începe – și chiar asta faci, căci examenele reprezintă confruntarea cu ceea ce se află în jurul tău – să aduci lumină în ceea ce este întunecat în jurul tău, acolo unde este nevoie. Începe să aduci lumină în jurul tău, și lumina va face să se dizolve răul. De aceea eu pot răspunde în cea mai mare parte afirmativ la întrebarea ta dacă poate fi vorba de o probă.

Dimpotrivă, nu reprezintă un examen, dacă tu însuți îți alegi asta; dacă alegi calea Diavolului, calea poverii, a greului, a vibrației de jos. Dacă gândurile tale se cufundă în întuneric, atunci nu e vorba de un examen, căci alegerea îți aparține.

Asta înseamnă că dacă cineva este mânios, urăște, este agresiv, atunci atrage aceste forțe.

Prin asta le intensifică. Izbucnirea mâniei este o izbucnire de agresiune, este un pol de căldură care este supraîncălzit și, totodată, reprezintă o revendicare a puterii. Dacă cineva dorește să-și sporească puterea în acest mod, va putea să se folosească de forța demonică și anume prin faptul că puterea crește provocându-i teamă unui alt om – prin demoni, prin întunericul nopții. Așa se poate obține asta.

Ai spus că anihilarea acestor forțe demonice nu se petrece prin trimiterea lor în lumină, ci prin încercarea de a elimina situația, respectiv de a trece proba, soluționând conflictele pașnic.

Și tocmai de aceea, pentru că tu însuți ești lumină. Tu vii aici cu rolul de a acționa. Tu nu vei lua întunericul de mână și nu-l vei preda mai departe ci, trecând pe treptele superioare ale conștiinței, în sferele mai înalte ale conștiinței, te vei afla mai degrabă în situația de a plăsmui, de a crea și prin asta să-l dizolvi tu însuți. Vei vrea asta, pentru a recunoaște că ești asemenea Creatorului – și tu poți crea.

Te minunezi când ți se îndeplinesc dorințele. Există cărți despre minuni, forța de a dori și „cum trebuie să dorești", pentru a ți se îndeplini. Acestea reprezintă aspecte ale acțiunii, ale

acțiunii imediate. Căci, mai mult decât vreodată, acum te situezi în conștiința ta într-o stare de prezent, nu vei vrea să lași nimic pentru a se îndeplini în viitor, ci te vei implica în rezolvarea propriilor acțiuni în prezent – imediat!

De aceea e posibil ca tu să urci pe o altă treaptă a conștiinței. Orizontul se lărgește, dar spectrul acțiunilor se îngustează. Nu ți se mai dă nimic după principiul: *„Eu vin și te eliberez!", „Eu trimit întunericul către Divin, care se va ocupa de asta...",* ci totul se va petrece în prezent, în acțiune. Oamenii care urmează drumul spiritual vor înțelege acest lucru și vor începe odată cu intrarea în noua etapă să-și lărgească orizontul. Lărgirea orizontului înseamnă că centrele energetice ale oamenilor, ale culturii umane se deplasează în sus. Ajungeți într-un timp nou, ceea ce înseamnă că vi se ascute conștiința, supraconștiința și clarviziunea. Oamenii își lărgesc orizontul, căci cel de-al treilea ochi care pulsează devine mai puternic. Și pentru că percepi mai mult, vei vedea și mai mult; pentru că vezi, vrei să acționezi; pentru că acționezi, acționezi în prezent, astfel că dizolvarea se va produce în prezent. Asta înseamnă că acțiunea, mișcarea și progresul continuă, totuși este vorba de lucrurile care intră în propriul sine, prin urmare crește conștiința stării prezente.

Mulți oameni au atras energiile străine aflându-se în situații de viață din care nu puteau, sau credeau că nu pot ieși, respectiv, probleme de cuplu sau la locul de muncă, în familie, în echipa de sport, situații pentru care nu erau pregătiți și refuzau să le înfrunte și să ia o decizie. Ei simt mânie, ură, agresivitate și depresie, căci problemele nu sunt rezolvate, ci amânate, atrăgând astfel energiile străine. Din cauza existenței nefericite, aceștia pot declanșa apariția forțelor întunecate, care vin pentru a încerca omul.

Mai întreb odată pentru a fi sigur că am înțeles corect: Dacă persoana este ancorată în prezent și rezolvă prompt problemele de cuplu ori cele cu superiorii de la locul de muncă sau prinde curaj și trimite noi scrisori de intenție în scopul găsirii un nou loc de muncă ori dacă cineva se împacă cu adversarul său – prin iubire – atunci aceste ființe întunecate se îndepărtează de el, căci înseamnă că el a trecut examenul și s-a schimbat în sens pozitiv.

În sens larg, da. Domeniul la care se referă întrebarea ta este foarte vast. Ghinionul – demonul omenirii – reprezintă nenorocirea, nefericirea în sine. Oamenii trebuie să caute fericirea, norocul sinelui – statornicia, stabilitatea. Chiar în acest moment, prin ceea ce se petrece acum pe Pământ, planeta tinde să atingă în frecvență un strat energetic superior. Ceea ce înseamnă că omul însuși însoțește Pământul în acest progres și abia acum începe să se așeze corect pe acest nivel al conștiinței superioare. Astfel că apar pe lume multe persoane cu calități de medium și sensibilitate superioare, care au darul de a vedea, auzi și simți. Totuși ei au îndoieli asupra acestui lucru. Pentru că acum Pământul trece într-un câmp de frecvență superior, și omul trece într-un câmp cu frecvență mai ridicată și trebuie să învețe să stea în picioare. În acest stadiu își poate pierde ușor siguranța, căci nu a învățat încă „să stea pe ambele picioare". Mulți stau pe un singur picior și își întind capul spre cer. În această poziție sunt dezechilibrați și în instabilitate. Prin urmare, este nevoie de multă trudă din partea Cosmosului pentru a-i lămuri: *„Înțelege că tu stai pe Pământ; înțelege că ești pe Pământ pentru a fi pământean."*

Mulți dintre cei care vin, mulți din cei care au venit și se află acum în viață nu au înțeles această capacitate astfel, de aceea Cosmosul strigă, de aceea fiecare înger păzitor strigă: *„Fixează-te pe Pământ!"* Se poate întâmpla ca Pământul să se retragă și ca oamenii, prin cădere – căci nu erau prinși de Pământ – să aterizeze într-o depresiune și, anume, în întuneric, pentru ca apoi să-și ridice deznădăjduiți capetele către lumină, pentru a găsi calea de ieșire. Spunând că scapi de posedare dacă intri în acțiune și rezolvi conflictele prin iubire, ai dreptate.

Totuși iubirea, să o comparăm aici cu iubirea maternă, poate fi și o vehemență fără compromisuri a acțiunii de impunere. Ea trebuie să fie în concordanță cu tot, atunci are loc rezolvarea. Și a renunța la ceva din iubire, nu înseamnă neapărat a găsi o soluție – a rezolva o problemă. Dacă totuși cineva acționează și face ceva, el se află pe făgașul corect. Este drumul ce conduce către împlinire.

Drumurile sunt așa de variate, încât au fost scrise sute de cărți pe această temă. Ca tendință ai dreptate, dar aș extinde cumva formularea.

Încearcă să-ți imaginezi scena ceva mai neutru: privește entitatea care te posedă ca un înger care te supune la probă; tu ai introdus această noțiune ceva mai devreme. Privește-o ca pe un profesor sever, care examinează elevul, pentru a vedea dacă el persistă în situația sa și vrea să se distrugă ori își schimbă modul de comportare și de gândire. Alipirea ființei întunecate vizează în același timp, prin acțiunea sa, și mediul înconjurător al persoanei – locul de muncă sau familia – și abia apoi se vede dacă examinatul se lasă doborât sau nu de probă, de vocea îngerului de încercare, a demonului,. Dacă persoana posedată își schimbă viața și se leapădă de temeri ori de substanțele care-i crează dependență, atunci posedarea dispare într-adevăr, căci sarcina ei – supunerea la probă a omului – a fost îndeplinită, iar omul a luat hotărârea corectă. Asta depinde totuși și de planul vieții.

Dacă cel examinat nu este suficient de puternic, se poate întâmpla ca posedarea aceasta chiar să îi aducă moarte. Înseamnă că nu a trecut examenul.

Să nu uiți însă niciodată că, în același timp, el are lângă sine mai mulți îngeri și refuză să-i asculte. El face alegerea, fiecare deține posibilitatea de alegere.

De aceea omul nu poate spune că nu și-a auzit îngerul păzitor – fiecare om aude vocea îngerului. Cei mai mulți o numesc *„conștiința rea"* și știu foarte bine în situația respectivă că acționează împotriva binelui, fiind urmăriți de vocea ființei care îi posedă, vocea demonului. Omul are întotdeauna, în orice moment, liberă voință și putere de decizie proprie!

Dacă s-a hotărât să se desprindă de comportamentul și de gândirea distructivă, poate primi ajutor și din partea celorlalți oameni. Există oameni care pot îndepărta blestemele și pot curăța casele sau locurile de energiile străine. Însă trebuie să existe prudență față de ceea ce voi numiți exorcism. Exorcismul înseamnă tot constrângere. Și acolo unde constrângerea intră în joc, cedarea se produce mai greu. Când prin exorcizare este înlăturată posedarea de către o persoană străină – dar nu printr-o transformare de sine a persoanei implicate, probabilitatea ca demonul să se întoarcă și să-și facă lucrul mai departe este foarte mare. Numai dacă persoana însăși hotărăște să-și schimbe viața, forța ce o supune la încercare o va părăsi.

Este realizabil doar prin iubire...iar exorcismul nu este iubire.

Vezi!...Și în cazul exorcismului, lucrurile pot să se petreacă foarte brutal și violent. Câteodată forța care îl posedă pe om se retrage și râde, căci în acest mod procedeul de alungare nu funcționează. Cel examinat încearcă să se sustragă încercării, iar asta nu este posibil! Conform legii atracției, forța posedantă revine dacă examinatului îi este încă teamă. Teama atrage întunericul. Înțelegerea și iubirea sunt cele care pot elibera. Pentru asta este nevoie de cunoaștere, pentru a putea să faci față. De aceea scrii tu cărți, pentru a aduce lumina în întuneric.

Să mai privim încă o dată, într-un alt mod: privește ceea ce exercită asupra ta forța întunecată. Nu uita că întotdeauna există o acțiune de a da și una de a lua. Supunându-se încercării, persoana examinată primește ceva în schimb. Compară asta cu un mare războinic, să spunem cu un spadasin: acesta crește prin dușmanii săi. El începe cu dușmani simpli și trece apoi la alții mai puternici. Cu cât devine mai puternic, cu atât mai puternici îi devin și adversarii. Și el crește prin ei și devine mai curajos, luptă mai bine și obține mai multă faimă.

A fost un exemplu în ceea ce privește spiritul războinic. Dar același lucru se întâmplă și în cazul caracterului pașnic. Este ușor să ierți pe cineva care ți-a pricinuit pagube puține și puțină suferință. Cu cât mai dureroasă este experiența, cu atât mai greu este să-l absolvi pe cel ce a provocat-o. Dacă totuși reușești să ierți, chiar și în situații dificile și să mergi mai departe, atunci lumina crește în tine, sămânța divină se dezvoltă în tine, și oriunde mergi te însoțește și lumina din tine, iar oamenii o vor simți!

Aș dori acum să revin la domeniul tău direct de activitate. Ai tu însuți ceva de-a face cu aceste ființe întunecate – cu așa-numiții demoni? Să luăm un exemplu: tu vii să iei un suflet, fie într-un spital, în urma unui accident, fie în urma unei crime, și sufletul este posedat, o posedare care este posibil să-l fi adus în această situație – conform motto-ului: „Înfige sabia și omoară-l..."

Cum procedezi în această situație, dispare acum această posedare? Ce faci tu dacă această ființă întunecată este încă acolo atunci când iei sufletul?

Adeseori este prezentă o astfel de posedare. Există o posedare la cel mai mic nivel, și anume atunci când membrii

familiei stau acolo și plâng. Eu înlătur tristețea care există în muribund, o dau la o parte, pentru ca sufletul să poată merge acasă. Asta înseamnă că eu dizolv cu ajutorul iubirii acest act al posedării unui suflet. Și pentru că o fac cu iubire, posedarea dispare brusc, iar sentimentul pierderii este și mai intens pentru cei ce rămân, la fel și tristețea. Este o problemă de frecvență, de înlăturarea căreia nu mă ocup eu. Eu o pot plasa îndrumătorilor spirituali ai acelora care rămân – îngerilor păzitori corespunzători.

Dacă, după cum ai spus, a fost comisă o crimă sub puterea posedării, căci executantul – să presupunem – a pierdut examenul, atunci demonul este acela care spune: *„Eu am câștigat!"* Demonului îi place că a câștigat, dar omul nu este neapărat cel care pierde. Este greu să dărâmi podul către lumină. Într-o astfel de situație ai nevoie de vocea divină care să te îndrume. Adeseori – și asta este interesant – mi se alătură *îngerul îndurării. Îngerul îndurării* – lumina Divinului, care prin intensitatea sa poate să curgă și prin mine – îl învăluie în momentul apariției mele pe acela pe care intenționez să-l iau. Și acum are loc o discuție în trei. Este unirea celor trei. Este principiul originar de funcționare a ființei divine. Se poate întâmpla ca acela care trebuie să meargă să mai primească o șansă, îndurare pentru o nouă încercare. Aceasta reprezintă un act al părții divine superioare – al iubirii. Dacă nu vine *îngerul îndurării,* dizolv eu posedarea, căci eu sunt „nemilos". Și procedez astfel pentru că aceasta este acțiunea mea – din ordinul Divinului.

Asta înseamnă că dizolvi legătura

Eu rup legătura.

Și demonul? Pleacă înapoi?

Eu desfac legătura, pentru ca sufletul să fie eliberat de povară. Astfel că dau povara – demonul - la o parte, cu mâna mea, care este asemenea unei săbii care separă. Îl dau la o parte pentru a elibera sufletul. Dar să recunoaștem că nici eu nu sunt desăvârșit, căci nu sunt Dumnezeu. Este foarte posibil ca părți ale demonului să fie așa de strâns legate de părțile sufletului și așa de amestecate, încât să fie nevoie de o forță vindecătoare. Asta înseamnă că sufletul, în totalitatea sa, cu excepția părții

aflate în posesia demonului este condusă de mine dincolo, în Imperiul luminos, iar cealaltă parte, pe care nu sunt în stare să o eliberez, rămâne temporar pe Pământ. Astfel că putem considera aceste părți sufletești ca fiind împovărate de elementul material, ca fiind ființă spirituală legată de Pământ, care „șchiopătează" încă pentru o anumită perioadă de timp pe Pământ. Și asta poate fi pentru ființele sensibile de pe planeta voastră o cursă, căci această ființă care „șchiopătează" se află adeseori în căutarea unui om sensibil și activ din punct de vedere spiritual. De aceea se poate ajunge la amestecuri și întrepătrunderi. Într-un astfel de caz este solicitată iubirea și bunătatea însoțitorului protector – a îngerului păzitor, pentru a scăpa de această ființă. Nu înseamnă că eu sunt lipsit de putere într-o astfel de situație, dar există amestecuri atât de fine, pe care nu le pot separa singur. Și am nevoie de un ajutor.

De aceea este posibil să existe – folosind limbajul vostru – *carne a sufletului legată de pământ.* Aici va acționa partea divină pentru a o înlătura. Întrucât timpul pământesc este un timp cu frecvență scurtă, în sens cosmic nu are nici o importanță când se petrece acest lucru – nodul este în orice caz desfăcut, mai devreme sau mai târziu. În lumea pământească această ființă poate rămâne lipită mulți ani, la nivel cosmic este vorba de o scurtă perioadă de timp. Dacă eu într-adevăr nu pot face singur lucrul ăsta, atunci desfacerea este făcută de partea divină. Compară asta cu ajutorul unui mame care-mi stă alături. Eu nu pot și las asta în seama mamei, iar *ea* face asta.

Aceste fragmente de suflet legate de Pământ sunt ceea ce unii oameni numesc spirite sau fantome?

Se poate. Întrucât ființa șchioapătă, nu se poate afla într-o mișcare circulară, drumul descris de mișcarea spiritului nu mai este un cerc ci devine elipsă. Și se poate întâmpla ca ea să se miște ca un titirez, ca un vârtej, ca o vijelie, și prin această învârtire să conducă la fenomene care vă sunt cunoscute ca pocnituri sau ciocănituri. Aceste fragmente sufletești pot fi dizolvate în majoritatea cazurilor de către Divinitate – căci eu le predau Divinului. Astfel că, dacă tu reflectezi asupra caracterului tău divin, poți dizolva aceste fenomene, aceste fragmente de suflet legate de Pământ, cu ajutorul Divinului din tine

– prin Dumnezeul din tine și prin legătura cu Însuși Divinul. Umplându-le cu lumină, poți să le înlături imediat. Se poate întâmpla ca fragmentele de suflet să se afle așa de grele, încât forța ta să nu fie suficientă. Dar cu cât mai puternici deveniți voi oamenii prin evoluția către sfere superioare, cu atât mai mult puteți să desfaceți și să dizolvați.

Cum este, în general, cu spiritele? Mergi de pildă într-un castel și o vezi pe proprietara de odinioară, care a murit acolo. Oamenii cu calități de medium, oamenii senzitivi pot percepe schematic acum persoana, de cele mai multe ori cu îmbrăcămintea de atunci și pot spune altora despre asta.

Care este motivul acestei lipiri de Pământ și ce poate fi făcut pentru a elibera aceste suflete sau pentru a le mântui? Aceste suflete nu vor să asculte – de pildă de îngerul lor păzitor sau nu vor să asculte de tine?

E greu pentru voi să înțelegeți asta. De aceea o să descriu în imagini: crearea sistemului pământesc se află sub semnul divizării în trei: corp, suflet, spirit. Spiritul comunică cu sufletul, asta înseamnă că spiritul umple sufletul. Sufletul umple la rândul său, corpul, carnea. Cu cât mai adânc se fixează sufletul și spiritul în corp, cu atât mai mult se dezvoltă structura corporală. Cu cât mai adânc se află spiritul în suflet, cu atât mai mult va deveni spirit.

De aceea se poate întâmpla ca propriul tău copil, dacă îl încurajezi, să se dezvolte minunat și în anumite domenii să devină independent. Cu alte cuvinte, să îi meargă bine. După cum se poate întâmpla, dacă partea divină este activă în corp și în suflet prin iubire – plină de căldură –, ca în ceea ce face carnea să devină independentă, așa cum sufletul devine independent. Unor astfel de oameni le este *prea* bine.

Într-un asemenea caz, când sufletul este luat de mine, din cauza alipirilor emoționale rămân în urmă anumite dâre de ceață ale sufletului. Imaginează-ți sufletul ca un personaj cu contururi, din care ies aburi și dâre de ceață.

Dacă aduc sufletul acum se poate ca el să fi devenit independent în corp, în anumite părți, și să dorească să se bucure de mediul înconjurător al existenței sale de până acum. De aceea, e posibil ca atunci când eu iau sufletul din corp,

prietenia, legătura, cooperarea dintre suflet și corp să fie atât de strânsă încât ceața sufletului să plutească în continuare deasupra domeniilor vieții de până acum. Și se întâmplă așa, pentru că atunci când iau sufletul aceste așa numite ațe sufletești nu se desprind ci rămân atârnate de carne, de materie și produc sfâșieri. Asta are ca urmare faptul că aspecte ale vieții trecute rămân în conștiința de la locul acțiunii. De aceea, este posibil ca tu să te afli într-o casă veche și, în timp ce stai în bucătărie, să simți că bunica este acolo sau să ai impresia că ai simțit-o. Poate că o auzi chiar ciocănind ori auzi pași la etajul de deasupra, deși casa este goală.

Într-un anume fel, lucrurile se petrec astfel întrucât firele sufletului au fost smulse. Legăturile nu s-au desfăcut curat ci, prin dobândirea independenței de către carne, ele au fost rupte.

În majoritatea cazurilor e ușor să eliberezi astfel de părți ale sufletului. Acestea par să spună: te rog să nu mă trimiți acum în lumină, căci de acolo vin, întrucât ele au fost deja acolo – și s-au desprins. Sunt asemenea colericilor mânioși sau copiilor. Tu trebuie să le dai explicații. Într-o astfel de situație te poți uni cu mine, căci aceasta este și sarcina mea. Explică-le că timpul s-a sfârșit, că s-a încheiat o etapă în dezvoltarea Pământului, că s-a deschis drumul către casă. Pe aceste părți de suflete trebuie să le faci să priceapă că de fapt, legându-se de Pământ, ele întind mâna către lumină. Vorbește cu ele. Iar dacă o faci purtând veșmânt omenesc, atunci o astfel de discuție necesită o spiritualitatea mai înaltă și mai conștientă. Căci ce îți spune ție că atunci când lucrezi cu ele, acestea nu alunecă cumva la gâtul tău încercând să-ți ia aerul ori să te împovărezе? Ceea ce este foarte important în cazul acestei munci este ca ea să fie făcută numai dacă te afli cu ambele picioare pe Pământ și ești absolut sigur că lumina te însoțește – este în tine și cu tine. Adeseori astfel de izgoniri sau desfaceri ale sufletelor legate sunt efectuate de oameni neinstruiți care, în limbaj pământesc, fac vrăji. Pentru că părțile sufletului nu sunt desfăcute corect, ele se agață de oameni. Este foarte important să se vorbească foarte clar cu ele și să li se dea explicațiile corecte.

Ai putea să te întrebi: *„Întrucât ele sunt divine, nu poate Dumnezeu printr-o chemare ca un tunet să ia la sine aceste părți de suflet – aceste părți din el?"* Răspunsul este următorul:

privește-le ca pe niște copii – copii divini – care nu știu prea bine și care acumulează abia acum aceste experiențe. Și asta ține de procesul de învățare.

Dar cum stau lucrurile cu sufletele persoanelor care au decedat acum mai multe secole? De ce nu au fost desprinse?

Sufletul a hotărât să fie așa. Ți-am spus deja că sufletul poate decide ce vrea – lumina sau întunericul, stagnarea sau progresul. Iar dacă sufletul păstrează o puternică legătură cu Pământul, rămânând de pildă într-o clădire, asta înseamnă că el a ales să fie așa. Celelalte posibilități le-am enumerat deja.

Dacă un suflet rămâne legat din propria-i alegere, atunci vin tot mereu la el ființe luminate, îngerul păzitor ori alte asemenea entități, care-i spun : *„Vino cu noi acum!"*

Iar dacă sufletul dă un răspuns negativ, este lăsat în pace iarăși pentru o perioadă.

De cele mai multe ori e vorba de o clădire în care un suflet a trăit ca om o viață întreagă și de care nu vrea să se desprindă. Poate să apară chiar invidie ori mânie pentru că altcineva a dobândit casa.

Este de asemenea posibil ca sufletul să nu vrea să se desprindă de o persoană de pe Pământ ori să nu poată să se elibereze de ea – partener, fiică sau nepot. Astfel copilul poate suferi, căci este vorba din nou de un fel de posedare. Bineînțeles că sufletul bunicului decedat nu vrea să-i pricinuiască rău nepotului și totuși împiedică libera dezvoltare a acestuia. Și în plus, copilul se îmbolnăvește – fizic sau sufletește.

Se poate întâmpla ca un astfel de spirit ori fantomă să fie un suflet care s-a rătăcit? Rătăcit probabil că nu este tocmai termenul potrivit. Poate că un suflet nu-și poate vedea îngerul păzitor ori nu vrea să-l vadă?

Nu vrea și nu este pregătit... Dorește să rămână în locul ales. Este libera voință a sufletului; și există multe locuri în care trăiesc astfel de suflete, dar întotdeauna legate de Pământ.

Este un subiect captivant, eu însuși am avut propriile experiențe în acest sens. Este vorba de locuri vechi – mai ales vechi câmpuri de bătălie, fie ele la Limes ori la Verdun, deci

locuri în care au murit mulți oameni într-o scurtă perioadă de timp, uneori chiar în același timp, așa cum se întâmplă, de pildă, la detonarea unei bombe sau în cazul unei catastrofe naturale. După cum presupun eu, aceste suflete nu au realizat că au părăsit corpurile, deci că au murit. După părerea mea, problema constă în aceea că acolo au ieșit multe suflete din corpuri în același timp, văzând în fața lor alte suflete. De aceea se pare că ele nu mai conștientizează că nu mai sunt în corpuri. Așa este?

E corect. Aceste suflete rătăcesc o bucată de vreme la locul morții; dar nu vor să mă vadă pe mine, *îngerul transformării*, nu vor să-l vadă pe îngerul păzitor, ele neagă faptul că sunt moarte. Și atunci rătăcesc de jur împrejur, luptă mai departe, caută rude, se întorc acasă și se miră că nimeni nu îi poate vedea, căci nu realizează că au murit... Totuși și ele sunt contactate de ființe ale luminii și aduse treptat pe niveluri superioare de vibrație. În caz de necesitate acționează și *îngerul îndurării*.

Scuză-mă că te întrerup, dar tu ai trăit live, împreună cu mine, întâmplarea de acum douăzeci de ani, când am intrat cu mașina într-un copac – cu micul și rapidul meu automobil roșu. Atunci am fost pentru circa zece minute în afara corpului, la aproximativ opt sau zece metri deasupra locului accidentului și am privit toată scena de acolo. Atunci am avut nevoie de câteva clipe până când am realizat că în mașină, jos, se afla corpul meu. Și dacă nu s-ar fi auzit brusc vocea îngerului păzitor, care spunea că trebuie să mă gândesc bine, abia dacă aș fi realizat acest lucru. Atunci mi s-au arătat și episoade din viața mea – de când eram copil – dar și scene din alte vieți trecute....

Este corect. Sufletele – ca în cazul tău – sunt captate după o anumită perioadă de timp; ele sunt abordate și li se dă de înțeles stadiul în care se află. În cazul tău, tu nu ai fost mort, ci doar te-ai aflat în afara corpului, ca un avertisment referitor la faptul că dacă pe viitor nu-ți schimbi viața, poți să-ți alegi un nou corp.

În mod normal, sufletele, după ce se produce reunirea cu familia de suflete, sunt duse să se regenereze, și apoi mai vedem ce vrea sufletul sau ce nu vrea. Și în această situație libera voință este din nou hotărâtoare. Dar încă o dată îți spun: nici un

suflet nu este pierdut, chiar dacă locuiește într-un castel mii de ani...

Îmi amintesc de un loc din Limes, în care și astăzi se mai dau bătălii...Am fost acolo cu persoane clarvăzătoare și toate i-au văzut pe cei decedați.

După cum am spus, îngerii vin și doresc să ducă sufletele, dar dacă acestea vor să lupte, își vor duce luptele lor în imaginar.

Poate un om să facă ceva în acest caz, de pildă să se roage?

Rugăciunea ajută întotdeauna. Cheamă-mă, așa cum ți-am spus mai înainte. Totuși prin asta nu grăbești lucrurile cu nimic.

Pe un câmp de bătălie domnește o altă energie decât în cazul unei domnișoare dintr-un castel, care vibrează de jur împrejurul acestuia. În acțiunile de război domnește întotdeauna energia întunecată și trebuie să fii prudent.

Înlănțuirile de suflete care se produc pe câmpul de bătălie joacă un rol important. Și la fel se întâmplă și atunci când doi oameni se duelează și mor în același timp. Ei sunt de asemenea înlănțuiți unul cu altul.

În astfel de cazuri se fac propuneri pentru separare, pentru ca ambele suflete să-și poată desprinde contururile lor energetice și emoționale. Sunt prezentate diferite programe de delimitare, pentru a putea soluționa conflictul și la nivel spiritual și pentru ca sufletele să poată pleca mai departe.

Tot o înlănțuire apare și în cazul oamenilor care se iubesc, care trăiesc o iubire să o numim *sufocantă*, căci amândoi, deși numesc asta iubire, de fapt se limitează reciproc, astfel încât ajung să nu-și mai urmeze destinul deja stabilit. Ei cred că se iubesc, dar de fapt este vorba de obișnuință, fugă de propria misiune și de o cramponare în prototipuri comportamentale. Și asta este o încătușare, nu războinică, dar care totuși reprezintă o piedică pentru dezvoltarea sufletului.

La fel stau lucrurile și în cazul unei sinucideri colective, după motto-ul *„Dacă mor eu, trebuie să mori și tu..."* Așa ceva s-a petrecut adeseori în istoria omenirii. Fie un tată își nimicește familia, fie o mamă...Vezi tu, el a făcut ceva – el a distrus...

A reacționat violent, devenind nimicitorul unei forme de viață, aceasta reprezentând de asemenea, o încătușare. E o temă foarte interesantă, pe care, dacă dorești o putem aborda altă dată mai detaliat.

În această chestiune este important să nu globalizezi și să nu condamni! Fiecare situație este altfel și fiecare suflet care rămâne pe undeva puternic ancorat are propria-i istorie!

Nu e vorba de împărțirea vinei, ci de găsirea soluțiilor!

Adeseori se fac aprecieri prea repede, de pildă în cazul catastrofelor naturale. Atunci se spune că au murit oameni sărmani și călători nevinovați, totuși ceea ce s-a petrecut în acele locuri printre oameni, ce fel de înlănțuiri carmice există, ce suferințe au fost cauzate acolo, de pildă copiilor *(abuzuri sexuale; observația autorului)*, toate acestea nu sunt puse în legătură cu evenimentul respectiv.

De aceea discuția noastră este așa de importantă, pentru că eu îți arăt și cealaltă față. Mulți dintre cititorii tăi nu văd întregul din ceea ce vrei tu să prezinți și își extrag doar o parte din asta, care să le întărească perspectiva proprie asupra lumii. Mulți dau sentințe când descoperă un nelegiuit, pe care vor să-l înlăture. Prin urmare conversația noastră trebuie să contribuie la înlăturarea unor astfel de condamnări prin nașterea și dezvoltarea unei înțelegeri față de diferitele aspecte ale vieții.

Vor exista oameni care nu vor fi de acord cu ceea ce tu scoți la iveală prin conversațiile noastre, întrucât nu se pot elibera de vechile modele de gândire, care sunt comode. Tu ești cel rău, pentru că încerci să pui sub semnul întrebării vechiul și să oferi noul.

Așa mi se întâmplă și mie. Munca mea nu este înțeleasă, oamenilor le este teamă ori sunt mânioși pe mine, pentru că vin să le iau sufletele - deși așa era stabilit. Ei au încheiat cu mine, să spunem așa, un acord verbal la nivelul sufletului, iar eu îmi respect partea mea din contract, venind la momentul potrivit. Numai că atunci nu fiecare suflet dorește să meargă...Și până la urmă devin mânioși pe mine.

Dar pot trăi foarte bine și așa.... *(râde)*

Prin urmare, privește relaxat lucrurile atunci când ești atacat. Știi că ai spatele acoperit.... *(râde din nou)*

Există oameni buni și oameni răi? Există suflete bune și suflete rele? Te întreb asta pentru că există copii care întrec măsura prin cruzimi cotidiene precum smulgerea aripilor unei muște ori a picioarelor unui paianjen și care simt un sentiment de bucurie atunci când chinuiesc animale, scoțându-le ochii ori rupându-le picioarele. Este vorba în acest caz de o posedare sau de un suflet care își are originea în rău, în întuneric?

Acest lucru este stabilit încă din momentul încarnării. Și se poate întâmpla ca succesiunea încarnărilor să fie supusă unei puternice schimbări de la viață la viață. Ar putea fi vorba de un copil care, în ultima sa viață a fost un canibal ori un chirurg și folosește un corp pentru a cerceta. Ceea ce face copilul corespunde practicii sale chirurgicale din viața trecută. Ar putea fi o sete de cercetare, combinată cu neînțelegerea vieții. Sau, ceea ce la prima vedere pare a fi sânge rece, poate să însemne o incapacitate de înțelegere a durerii. Ar putea fi și o ființă de pe o planetă îndepărtată, care se află pentru prima dată pe Pământ și descoperă toate aceste lucruri noi – asemenea unui cercetător. Și își dă seama că, prin experimentare, corpul simte durere – chiar și cel al animalului.

Întrebarea dacă există oameni buni sau răi depășește conștiința mea. Nu știu. Modul de acțiune poate fi bun sau rău – momentul, nu omul însuși. Este vorba adeseori de momentul în care acționează demonicul. Și, din această perspectivă, putem spune că în creatura mică de care vorbeai mai devreme pot exista trăsături diavolești. Te avertizez însă – și asta este cu siguranță cel mai serios lucru pe care pot să ți-l spun – să nu descrii oamenii mai adânc. Căci a spune că într-un copil acționează întunericul – are ca efect doar reînvierea vechilor temeri umane – urmărirea vrăjitoarelor și vechile anomalii bisericești.

Întreabă-te de ce se încarnează o ființă întunecată! De ce devin manifeste forțele demonice pe Pământ? O fac pentru a deveni oameni și pentru a se dezvolta prin șirul de încarnări. Ele sunt de proveniență întunecată, dar au venit pentru a întâmpina lumina. Așa se explică mai bine situația. Privind din această perspectivă, important este rezultatul – dezvoltarea. Iar dezvoltarea are undeva un început, un punct de start din care se pornește.

Dacă privești din punct de vedere pământesc – căci tu ai analizat lucrurile din perspectiva evoluției unei ființe superioare – poate să ți se pară îngrozitor. Totuși, pentru acela care vine aici poate fi un prim pas în evoluția lui.

Mă interesează dacă îți este cunoscută persoana pe care noi o numim Isus?

Isus este o figură de standard parlamentar, în sensul că dă naștere multor discuții. El a fost un personaj ce a purtat mult din forța christică. Dar, totodată, o figură căreia i-au fost și îi sunt atribuite multe interpretări. Oamenii acestor timpuri și ai acestui loc au traversat vremuri grele și și-au creat martirul lor, pentru a deveni mai mari și mai cunoscuți.

Ceea ce a luat naștere în jurul lui Isus nu a reprezentat acțiunea sa. Ceea ce există astăzi este o creație bisericească, care a fost inventată pentru a extinde puterea. Isus însuși nu a fost așa cum apare el înfățișat de cele mai multe ori. A fost un om care a avut o misiune - să aducă lumina și să creeze o conștiință mai vastă. A fost un om cu puternice calități de medium și înaltă sensibilitate, precum și cu o inteligență ascuțită, dar tot un om, care a avut menirea de a dezvolta ceva. Cu siguranță a fost o ființă luminată superioară și a primit o misiune, dar a venit ca om.

Prin aceste interpretări biserica și-a dobândit și și-a extins puterea, reușind să dezvolte ceva, anume o imagine înșelătoare care să-i facă pe oameni să sufere – martiriu. A recurs la așa ceva pentru a spune oamenilor că suferințele sunt învățături. Asta le-a fost prezentat oamenilor de-a lungul secolelor. Acesta este bastionul conștiinței bisericești. Astfel s-a putut produce asuprirea, iobăgia țăranilor. Și tot în acest mod s-a putut începe construcția de biserici luxoase. Nimeni nu s-a sinchisit pe atunci că pentru ridicarea unui capitoliu au murit sute de oameni. Isus nu a vrut așa ceva. Nu i-ar fi plăcut. În această situație a fost folosit un om.

Totuși ideea de Isus a fost bună, căci ea a reprezentat nașterea creștinului, a forței creștine pe această planetă. Așadar, omul a conștientizat că în afara Divinului acționează forța christică. În afara sa, Divinul nu este capabil să acționeze. Astfel că își trimite forțele: Christul – forțele îngerilor.

De ce a venit el tocmai în această parte a Pământului și tocmai în acest popor?

Aceasta a fost încercarea oamenilor de pe acele meleaguri. Ar fi trebuit să-l iubească. Ei nu au trecut examenul. Nu au vrut să accepte proba și s-au lepădat de el. Și totuși există astăzi câțiva oameni din respectivul popor care cred în ceea ce propovăduia Isus.

Lumina sa nu s-a stins, chiar dacă au trecut două mii de ani. Gândește-te: prin faptul că s-a dorit înlăturarea lui, el a devenit renumit în toată lumea, iar cuvintele sale s-au răspândit pe întreg Pământul – chiar dacă a fost tăgăduit.

Știi, lumina tăgăduită strălucește totuși, chiar dacă se arată abia după trei sute de ani.

Vezi cât de fin este țesută pânza creatorului și cum ține laolaltă universul? Nimic nu se petrece fără un motiv, iar orice întuneric ascunde în sine lumină. Totul are un sens. Și cine vrea să evite un examen, acela va trebui să-l susțină apoi într-un mod mult mai dur.

Sufletul care a fost odinioară Isus se va reîncarna?

Această forță, forța christică se face simțită de ani de zile. Dar ea o să apară nu într-o figură precum Isus, ci în fiecare om. Ea va putea să existe în fiecare om, care este pregătit să poarte în inimă iubire și forță. Vor umbla pe Pământ personaje care sunt capabile să poarte această mântuire mai mult decât altele.

Totuși,un singur personaj, care să se miște pe Pământ în forma lui Isus, a unui așa zis Mesia, nu va mai exista, căci de data aceasta toți sunt vizați.

Vor fi poate conducători religioși, aflați în slujba binelui, care vor aduna oamenii în jurul lor; dar mii și milioane de oameni vor purta ei înșiși în sine forța, căci vor începe să părăsească planeta Pământ în direcția divinității. Așa s-a dorit, ca tot mai mulți oameni să poarte în ei forța christică. Ea va ploua în oameni. Imaginează-ți un nor, un nor de ploaie, forța lui Christos începând să plouă în interiorul oamenilor. Astfel că toți care vor deschide gura vor bea apă; ei vor fi însuflețiți de puterea Christului.

Acesta este un aspect pe care-l poți trăi la nivelurile superioare ale existenței luminate. Primind în tine forța christică și

deschizându-ți inima iubirii, atingi în conștiința ta stadiul în care ochiul Divinului, ochiul lui Dumnezeu, poate privi în cele din urmă prin tine. Forța christică îi dă puterea aceluia care o poartă în sine să aprindă focul divin și să-l lase să ardă și să lumineze, astfel încât Divinul să vadă lumea prin tine.

Tu obții asta prin evoluție, prin progres. Iar această capacitate nu trebuie să o posede un singur om, ci mulți, de aceea această forță începe să se dividă și să intre în aceia care sunt pregătiți.

Este un lung proces al devenirii care a început de multă vreme pe Pământ. Și totul se petrece pentru că Pământul își schimbă nivelul de frecvență.

Noi oamenii vorbim de o schimbare din epoca peștilor în cea a vărsătorului.

Aceasta este interpretarea voastră pământească. Dar vreau să reiau ceea ce am spus. Gândește-te că omul nu este pește, totuși vărsătorul este pe jumătate om, ceea ce înseamnă că autonomia și conștiința se măresc. Asta se petrece acum, în această perioadă, căci acum are loc trecerea în altă epocă. Mulți trebuie să fie stropiți de forța divină. Mulți trebuie să poată trăi având capacitatea unei conștiințe cosmice. Tocmai de aceea voi acționa foarte intens – *ca înger al transformării și al morții* și le voi lua viața multora, pentru ca pământul cu sufletele rămase pe el să fie mai ușor ca niciodată.

Pe aceia care nu pot urma ascensiunea, îi voi ajuta să meargă pe un strat inferior. Totuși, aceia care sunt pământeni și care împărtășesc ascensiunea, aceia vor rămâne pe Pământ. Și pe toți aceia care au dobândit așa de mult în ușurință încât se pot elibera, îi voi ajuta să meargă în imperiul luminos.

Tocmai acestea sunt corpurile pe care eu le voi desprinde atunci și le voi înapoia luminii pentru ca ele să se poată întoarce la originea lor planetară, la punctul de pornire al drumului pe care apucaseră pentru a pătrunde pe planeta Pământ. De aceea este important ca eu să vă iau corpurile și să le fărâmițez mărunt. Ele vor deveni pulbere, pentru ca eu să le înapoiez luminii, căci acolo unde veți merge voi – meditează asupra acestui aspect – nu veți mai putea duce cu voi aceste resturi ale corpului. Veți avea noi corpuri, noi structuri corporale. Acestea

vor fi rețesute mai fin. Niciodată nu veți putea lua cu voi pe un nivel superior al conștiinței structura vechiului corp, motiv pentru care acum și furtunile de pe Pământ cauzează moartea oamenilor. Se întâmplă într-un asemenea mod pentru ca aceste corpuri din vechea structură să nu mai călătorească pe Pământ.

A sosit momentul schimbării timpurilor, ceea ce înseamnă că trebuie să aibă loc și modificarea structurilor corporale. Corpurile sunt din nou țesute. Se pare că știi totuși asta. Nu ai început să scrii din cauza timpului nou și a copiilor noi? Chiar acum este acest moment și tocmai aceasta este în prezent dificultatea, căci oamenii care se bucură de materie nu vor vrea să recunoască asta. Ei vor să-și mențină carnea – materia. Astfel că eu le iau carnea, o fărâmițez și o construiesc într-un alt loc, în care ei se vor afla ulterior. Transpus în cuvinte simple: ei mor pe Pământ și sunt renăscuți pe o altă planetă, pe care au voie să se încarneze sufletele care nu vor să crească, dorind să joace în continuare jocul materiei.

În prezent există hotărârea ca omenirea să fie împărțită în trei. Prima parte cuprinde pe aceia care pleacă – fără să evolueze –, care nu se fixează de noul Pământ, de Pământul transformat, căci acesta are o vibrație superioară, nepotrivită pentru ei. Sufletele acestor oameni vor merge și se vor putea fixa – pe un tărâm de pe o altă planetă, cu vibrație inferioară.

A doua parte va rămâne pe Pământ și va trăi o epocă minunată. Iar a treia parte sunt aceia ca tine, care vor pleca din nou.

Omenirea de pe Pământ va fi împărțită în trei, motiv pentru care mulți vor pleca. Timpul pe care l-ați ales nu este prea vesel din această perspectivă, însă poate fi suportat cu voie bună și cu mult umor. Prin aceasta puteți reuși, căci înseamnă că nu țineți seama de limitare. Așa este bine.

Prin urmare, se poate spune că forța lui Christos ori „forța christică", cum o numești tu, reprezintă forța iubirii din Creatorul originar?

Pe de o parte, da, dar ce ar fi bărbatul fără femeie? Lipsește componenta feminină. Întrucât forța christică se află în afara Divinului, ea nu se situează în adâncurile sale la puritatea

Divinului, ceea ce înseamnă: dacă Dumnezeu este în sine sută la sută claritate, forța christică este în sine divină, dar nu total, căci în acest caz ar fi Dumnezeu însuși.

Forța christică este forța iubirii Divinului ieșit din sine. Și pentru că se află în afară, în afara Divinului, ea are nevoie de polaritate – de elementul feminin. Ceea ce biserica numește *„forța Mariei"* – nu are un nume pentru mine. Forța Mariei este forța inimii, forța christică este iubirea.

Consideră-i pe Isus și pe Maria Magdalena bărbat și femeie. În totalitate se află Christul, el este iubirea, este revărsarea Divinului. Este prima treaptă a ființei divine care poate să existe astfel, căci conține bărbatul și femeia, plusul și minusul, în desăvârșirea cea mai înalt posibilă. Din asta vin toate ființele superioare mergând până la materia solidă.

Astfel văzute lucrurile, concepția ta este corectă în totalitate. Dar să nu uiți niciodată: aceasta este forța din afara Divinului. De aceea forța christică nu trebuie confundată cu Dumnezeu. Căci ea ar fi Dumnezeu dacă ar fi în sine. Dar ea este în afara Divinului; ea reprezintă capacitatea Unității Divine de a se condensa. Forța christică este forță divină condensată care are putere de acțiune – ea poate acționa.

Dacă te atinge o picătură din această substanță – din forța christică – vei dobândi putere de acțiune; forța aceasta va curge prin tine și va lucra prin tine. Christul se va uni cu sufletul, pentru ca prin intermediul corpului să poată deveni activ.

Ai spus mai devreme că există forțe întunecate care se încarnează. De cel puțin două mii de ani există profeția că în timpurile noastre, cele pe care le trăim acum, se va naște pe Pământ așa numitul Antichrist – să-i spunem întruparea Diavolului – care va acționa în mod conștient pe Pământ pentru a crea o dominație mondială sub dictatura lui. Este acesta doar un mit ori corespunde realității?

Este *întâmplarea*. Amintește-ți de legile divine! În simplitatea ființei mele ți-am spus: legea originară a tuturor existențelor este interacțiunea, pentru a obține împlinirea, pentru ca ceva să se îndeplinească – acțiunea de a da și de a lua. Dacă vine lumina – forța christică – și picură în oameni, atunci acolo

va fi prezent și Antichristul. Lucrurile pot însă fi privite diferit, asta înseamnă că tu, părăsind perspectiva noastră, poți spune că. *„Vine Răul!"* și doar unul dintre cei doi poli va domni.

Dacă ar fi Divinul cel care domnește, atunci ar fi o binecuvântare. Dar nu va fi doar Divinul singur, va fi prezent și Ne –Divinul, pentru că voi, pe Pământ trăiți în dualitate – și jos și sus, și negru și alb. Astfel că vă aflați pe Pământ în rezonanța lui Christ și a lui Antichrist. Aceasta este șansa dezvoltării, acesta este mersul evoluției, aceasta este acțiunea de a da și de a lua, căci între cei doi poli intervine interacțiunea – împlinirea.

Astfel că Antichristul este un fapt. Și tot așa și nașterea demonului este fapt. Legea spune că acolo unde este lumină este și umbră. Este o necesitate imperioasă. Și, într-un anume fel reprezintă și marea șansă, motorul dezvoltării. Gândește-te la domeniul electricității, unde plus și minus crează curentul; și la nivel spiritual dezvoltarea se realizează prin interacțiune, se obține prin acțiunea forțelor opuse.

Această ființă este deja încarnată și se pregătește să preia puterea?

Această ființă se află în existență, este încarnată. Există, dar nu trebuie privită ca o ființă individuală. Ea trebuie văzută în structura întregului. Atunci când își va fi îndeplinit sarcina, ea va fi conducător și se va afla în frunte, avantajul pentru omenire fiind însă că ea este o marionetă, de care trag mulți. Noțiunea de marionetă nu înseamnă că nu este capabilă de nimic, ci că structura puterii aflate sub ea este mare și intensă. Nici unul din cei care se află sub ea nu vrea să renunțe; toți vor să dirijeze; toți vor o bucățică din prăjitura puterii. Astfel că marioneta se va afla sus, totuși va fi condusă de multe mâini.

Antichristul nu este singur. Așa cum forța christică nu a fost născută doar în unul, tot astfel și Antichristul nu este născut doar în unul. Altfel nu ar corespunde derulării evoluției care ia naștere prin aceasta.

S-ar ajunge la un eșec al interacțiunii, care nu s-ar mai realiza. Interacțiunea nu ar mai fi motorul progresului. Este asemenea situației dintr-o țară, în care un superior spune ceva ce este însă indus de subalternii săi; similar unui papă pământean care spune ceea ce îi șoptesc la ureche cardinalii.

Aici va fi durerea. Superiorul formulează idei care i-au fost date de supuși, despre lucruri din care nu înțelege nimic.Și lucrurile o pornesc în direcția dată. Acesta va fi permanent pericolul gândirii politice și economice: superiorul, în strălucirea egocentrismului său – și aici e vorba de demonul din trupul lui – gândește că el este conducătorul. Curentele sunt însă cele care îl conduc, după cum tu te afli în conștiința divină, în fluviul forței divine.

Ceea ce ți-am prezentat este cealaltă parte. Consider-o drept opusul Christului. Între ele se nasc interacțiunea, frecarea, scânteile. Tocmai aceste scântei, această frecare declanșează pocnetul, asemănător celui originar, atunci când totul s-a revărsat din Divin. Acum se va produce și aici pocnetul, scânteia se va afla și pe Pământ – va fi un dezastru pe planetă.

Pocnetul va fi la toate nivelurile – în natură, în politică, în economie, în industrie, pe piața forțelor de muncă, în religie și în familie și, mai ales, în fiecare om în parte.

În timpul lui Napoleon a existat un pocnet politic; un altul în vremurile lui Bismarck; în timpul celui pe care voi îl numiți Adolf și până la Bush. Dar ei sunt cu toții, mai bine zis au fost, marionetele acelora care le-au dat bani, care le-au șoptit încet la ureche, din umbră.

Acești bărbați din umbră sunt cei care îi pregătesc drumul Antichristului, care vor să profite de acesta. Totuși ei vor fi surprinși, căci nu cunosc adevăratele adâncuri ale acestuia. Ei doresc această forță, care, comasată devine carne. Dar eu sunt încă de la începuturi familiarizat cu forța luciferică și privesc cu curiozitate cum oamenii se vor confrunta cu această forță.

Cândva i-ai citit fiului tău din cartea ucenicului vrăjitor. Acolo cineva a invocat forțele, dar nu a mai putut fi stăpânul lor. Așa se va întâmpla și cu iluminații. Ei cred că le este cunoscută forța luciferică, dar se înșeală *(râde)*. Dacă ei au impresia că o pot folosi aflându-se în ipostaza de oameni, atunci se amăgesc.Vor fi înșelați.

Din această perspectivă, ceea ce se petrece pe Pământ acum va declanșa un mare pocnet care va duce evoluția mai departe, care își va clăti o parte în înălțimi și cealaltă o va lăsa să se cufunde în deznădejde.

Putem denumi structura, mâinile care-l țin pe Antichrist drept iluminați?

Și aceștia se numără printre susținători. Numai că ilustra societate a iluminaților nu trebuie văzută doar ea însăși în mărimea sa, ci trebuie să ținem cont și de numărul mare al celor care sprijină și a ajutoarelor acestora, care trăiesc în egocentrism, în propriul eu, în autonomizarea cărnii, oferindu-și serviciile cu brațele deschise. Sunt, în cuvintele voastre, viermii și șerpii – pionii secundari.

Iar ei sunt cu adevărat dăunători, căci nu pot fi numărați. În acest fel se poate spune că acționează picăturile de apă, căci ele sunt cele care întrețin curgerea.

Toți aceia care îl așteaptă pe Antichrist, care îi așteaptă puterea, vor fi surprinși, căci el nu le va dărui ceea ce doresc. Și nu le va acorda atenție.

Un singur lucru pot să-ți spun din experiența cu forța luciferică: ea apreciază mai mult un adversar puternic decât pe acela care este supus, care merge în genunchi înaintea ei și cerșește.

Asta îți spun eu ție ca să ții minte.

Există mulți oameni pe Pământ care se opun acțiunii întunericului. Ei reprezintă forțe luminoase venite aici pentru a-i face pe ceilalți să conștientizeze astfel de procese – pe calea scrisului, prin cărți ori în calitate de terapeut, explicând femeii de pe canapea cum stau lucrurile. Procedeul este hotărât de fiecare. Dar scopul este același: să aducă lumină – lent – să elibereze partea luminoasă; să o desprindă din structuri, pentru ca ea să crească și să fie dată mai departe. Chiar asta se petrece în acest moment, din acest motiv epoca prezentă de pe Pământ reprezintă un timp exploziv.

Ți-am pus încă o dată această întrebare, pentru că mai înainte ai spus că puterile din umbră, guvernul din umbră, aristocrația financiară, iluminații servesc în ultimă instanță luminii...

Totul este o dezvoltare a luminii.

Asta înseamnă că ei servesc luminii într-o perspectivă îndepărtată, căci de fapt ei sfidează omenirea.

Privește totul drept lumină și umbră. Omenirii însăși i-a fost dată lumina. Dacă omul stă numai în lumină, se va arde, căci structura sa corporală nu poate îndura lumina. De aceea are nevoie de umbră. Sunt utilizați iluminații, este folosit demonicul, pentru că el corespunde umbrei. Și pentru că ambii poli intră în interacțiune, ia naștere energia care declanșează acest pocnet, conducând astfel la o dezvoltare. În cele din urmă ambele părți vor forma unitatea.

Astfel că afirmația conform căreia și demonicul servește luminii se dovedește a fi în ultimă instanță corectă. Este o perspectivă cosmică. Perspectiva pământeană – iartă-mă – perspectiva ta pământeană este una ceva mai simplistă, căci tu ai ales pentru această viață o gândire pământească și un creier pământesc.Dacă te vei retrage în gândirea cosmică supraconștientă, în meditație sau chiar vei părăsi corpul – eu te voi ajuta cu plăcere să pleci din el *(râde)* – îți vei da seama că așa numitul demonic nu este în cosmos demonic. El poartă aici alte nume, mai drăguțe, mai binevoitoare. Învățăturile voastre religioase, religiozitatea voastră l-au etichetat așa.

Cine spune de fapt că umbra este mai dăunătoare decât lumina? Cu siguranță voi aveți nevoie de lumină pentru înflorire, totuși noaptea este necesară pentru odihnă, pentru ca lumina să se elibereze, pentru ca lumina să se odihnească. Numai prin apropierea mai mare de Divin fazele umbrei devin mai scurte, căci poți suporta și difuza mai multă lumină. De fapt, lumina și umbra își aparțin una alteia.

De aceea rămân mai departe la afirmația că în conștiința cosmică demonul aparține luminii.

Dacă spui că denumirea de „demon"este prea dură, cum numiți voi – sau tu, în mod special - aceste ființe sau această forță?

Demonicul ține de domeniul umbrei. În Imperiul luminat cei doi poli sunt numiți frate și soră. De aici și întrebarea: *„Este vreunul dintre ei, fratele ori sora, mai bun?"* Cum este cu plusul sau minusul – care este bun? Unul este lumina, iar celălalt este ne-lumina. Sunt doar cuvinte; cuvinte care au rostul de a lămuri.

În Imperiul spiritual îți vei da seama prin simțiri. Un pol este luminosul, căldurosul, cel care înflorește, râsul și mirosul – Divinul. Celălalt este mai degrabă neutrul, cel care *încă nu*

miroase așa, *încă nu* înflorește și *încă nu* strălucește așa. Vei putea face diferența doar prin simțire.

În formulări precum *„ cel care încă nu strălucește așa"* se presupune că există un *deja* în procesul de evoluție. De aceea, noi cei din spiritual nu privim lucrurile la modul extrem și negativ cum o faceți voi oamenii, care trăiți în dualitate. Noi considerăm că umbra nu s-a dezvoltat încă așa de mult. Eu privesc foarte calm acest stadiu de evoluție.

Iar acum să-ți spun motivul pentru care demonicul crește: pentru că el *încă nu* luminează așa. Prin modul în care îl numesc, îi dau șansa să fie precum este acum. Dacă l-aș respinge, s-ar recufunda în ură ascunsă, pentru că nu este lumină. Țelul acțiunii mele nu este ca umbra să devină rea și să se simtă jignită. Nu doresc ca ea să spună: *„Bine, nu sunt lumină; oricum, nici nu vroiam să fiu".*

Fluviul divin, structura divină ține întotdeauna mâna deschisă și oferă o șansă. De aceea a fost creat *îngerul îndurării* – energia îndurării –, cu scopul ca frecvența divină să manifeste milă.

Când se spune că Demonicul *nu* înflorește *încă* așa, i se acordă milă și șansă, ceea ce înseamnă că el poate întotdeauna să privească cu capul ridicat și cu privirile ațintite către fața divină, fără să trebuiască să se rușineze. Astfel i se dă șansa dezvoltării.

Încearcă să pricepi asta prin simțiri. Cuvintele sunt greu de găsit.

Ai avut vreodată contact cu această forță, pe care am numit-o în discuția noastră forță luciferică, o cunoști, sunteți...

(mă întrerupe) Da, de multe ori, dar ea nu poate să-mi facă nimic, în afară de faptul că începe să mă franjureze, încât la capetele ființei mele încep să atârne fire. Totuși e bine așa, eu râd atunci când se întâmplă asta. Este ca și cum un copil trage de poalele rochiei. Orice mamă inteligentă permite asta, căci astfel nu este întrerupt niciodată contactul cu Divinul. Adeseori forța luciferică, în neștiință, trage de mine, pentru ca eu să nu-mi mai continui acțiunea. Dar o las să tragă și astfel să pătrundă mai adânc în mine, pentru ca ea să se lumineze, să fie

luminată. Din când în când mă îndepărtez de ea, pentru ca ea să trebuiască să mă urmeze ca să lupte cu mine. Ea vine către mine și eu o trag spre mine – în direcția luminii, a Izvorului Divin.

Aceste lucruri țin de înțelegerea cosmică superioară; și recunosc că din când în când lupt cu plăcere. Dar câteodată devine obositor, așa cum devin uneori și copiii în lumea pământească, căci enervează. Asta obosește din când în când foarte tare.

Însă această forță aparține totalității. Așa cum se întâmplă cu o față de masă în vânt. Dacă suflă vântul – respirația Unității, respirația lui Dumnezeu – atunci această forță luciferică este importantă pentru a împiedica să fie luată de vânt fața de masă, asemenea greutăților care sunt puse pe ea. De aceea aceste greutăți sunt divine și dorite. Întrucât Pământul din punct de vedere energetic se află în elongația cea mai îndepărtată, este necesară și această forță. Ea este asemenea unei plase care este întinsă. Astfel că mișcarea pendulului ajunge până aici în punctul ei cel mai îndepărtat, forța acționează ca o greutate; o greutate în întuneric – asemenea unei plase – , care are rolul de a ține întregul. Lucrul acesta este important.

Numai că noi, întrucât ne aflăm pe drumul de întoarcere către Întregul divin, începem cu toții – fie forța mea, fie forța îngerului – să ne mișcăm în direcția Divinului. Astfel că forța luciferică nu are de ales și ne urmează, căci nu poate exista fără noi, pentru că și această forță poate exista doar în cadrul procesului de inspirație – expirație, în cadrul legii de a da și de a lua.

Compară imagistic cu situația Pământului și a Lunii: când Pământul se apropie de centrul galaxiei sale, de izvor, Luna nu are încotro și trebuie să-l urmeze. Ea este legată de Pământ, așa cum forța întunecată este legată de lumină.

Tot Universul, Întregul, se mișcă acum înapoi în direcția izvorului divin, cu alte cuvinte, Dumnezeu inspiră din nou.

Privită cu ochi pământeni, această forță întunecată pare să fie o fărădelege. Dar în totalitatea Universului, în Universal, ea este necesară, căci aparține procesului de inspirație și expirație.

Astfel că din când în când se dau bătălii aprige, dar eu privesc totul cu calm , căci asta face parte din Întreg.

Se poate întâmpla ca eu să-ți răspund foarte nervos dacă într-o bună zi o să repeți această întrebare. În momentul de față eu sunt calmul întruchipat, căci Pământul a realizat un progres. De aceea îmi spun: *„ Lasă copilul să se perpelească".* Nervii Cosmosului sunt acum mai stabili ca niciodată, căci Pământul se află în elan. Și pentru că Pământul este în avânt, nervii oamenilor vor suferi foarte tare, va fi mai mult ca niciodată necesar ajutorul forței îngerului și, de asemenea, va fi solicitat ca niciodată până acum echilibrul meu. Cu cât mai neliniștit este Pământul, cu atât mai calm trebuie să fiu eu – din cauza capacității mele de a privi ansamblul.

Prin urmare calmul poate fi un semnal de alarmă, un mesager al furtunii: cu cât mai liniștit și mai calm este Cosmosul, cu atât mai neliniștit va deveni Pământul. Căci Cosmosul a adus forță, pentru a însoți furtunile Pământului. Și furtunile s-au pornit. Astfel că epoca voastră este o epocă bine aleasă. Ea, socotită fiind din Evul Mediu și până astăzi, este o epocă extenuantă.

Și eu voi avea în următorii ani mai multe de făcut pe Pământ decât până acum, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Știu....

Întrucât mă însoțești de multă vreme, cunoști că în primăvara anului 2003 am avut o întâlnire personală și directă, mai bine zis o confruntare, cu această forță luciferică sau întunecată. Această forță s-a arătat acum trei luni și m-a pregătit pentru sosirea ei. Având în vedere fenomenele care s-au petrecut odată cu apariția ei, presupun că nu a fost vorba doar de „un mic slujitor" al acestei forțe, ci, ținând seama de calitatea dialogului, am avut de-a face cu un potențial mai mare.

Timp de un sfert de an am purtat o conversație cu această forță privind rolul ei în planul Creației, conversație pe care eu am întrerupt-o totuși după ce am simțit că deja este prea mult pentru mine și am observat că a acționat asupra substanței mele (pomișorul din fața casei mele a pierit, cifra de afaceri s-a înjumătățit în această perioadă, becurile s-au spart unul câte unul și multe altele). Cum privești tu asta – a fost un examen?

A fost un pas în procesul de învățare, pe care l-ai făcut în acest plan pământesc. Amintește-ți de dorința ta de a cunoaște

totul. Să pomenim de cel de-al cincilea an de viață al tău. Îți amintești? Când aveai cinci ani îți doreai foarte tare să cunoști, să știi totul. Amintește-ți. De câte ori l-ai scos din sărite pe tatăl tău pentru că voiai să descoperi cât mai multe. Și asta te-a dus în țări îndepărtate, pentru a afla totul, pentru a înțelege totul. Prin urmare nu mai bombăni nemulțumit când totul îți este accesibil. Totul devine posibil atunci când te afli în propriul tău punct central. Faptul că ai făcut cunoștință cu forța diavolului a fost important pentru tine, ca să-ți dai seama că există umbra pentru că există soarele. Tu nu vei putea sta totdeauna în soare. Trebuie să stai și în umbră, pentru a o putea înțelege și pe aceasta. Este important să cunoști fiecare element. Privește prin urmare această întâmplare drept un examen.

Când erai tânăr îți propusesei ca atunci când dai o informație despre un anume subiect să poți apela la propriile experiențe. Asta poți face și în cazul lui Luci, cum îl numești tu... *(râde).*

Să te afli în tot, reprezintă un pas de învățare pentru tine. Și pentru că vrei să ajuți oamenii și nu să le aduci pieirea, întreruperea discuțiilor a fost oportună. Nu acesta este drumul tău. Tu ai mai făcut asta odată, în Evul Mediu, pe când erai un maestru vrăjitor. Atunci era necesar să poți obține acest contact. De acum încolo însă, dacă el revine, poți să-l refuzi cu argumente.

Poți să-i spui: *„Te cunosc", „te respect și te recunosc ca parte a Creației, totuși acum mă concentrez pe propriul meu drum."*

Mai înainte nu puteai să-i spui asta. De aceea confruntarea cu această forță a fost atât de importantă.

Este o parte a drumului dezvoltării omenești să te confrunți direct cu această forță cel puțin o dată, să o cunoști, să o simți și să nu te temi, așa cum mulți oameni înaintea ta care se găseau pe cărarea luminoasă au trăit această confruntare cu întunericul. Privește înapoi în istoria Pământului. Tu nu ai fost nici cel dintâi care a fost încercat și supus examenului și, desigur, nici ultimul.

Însușește-ți din experiențe ceea ce poți. Înconjoară cunoașterea pe care ai dobândit-o cu lumina ta și vor ieși la iveală roade frumoase. În acel moment se poate spune că ai promovat examenul.

În fiecare om există o parte din această forță, căci omul este parte a polarității. Și cu cât urci în evoluția ta, cu atât mai grele vor deveni examenele. Iar pentru examene serioase sunt abilitați și îngeri corespunzători.

Acesta este jocul polarității: această energie care reprezintă opusul luminii trebuie să existe pentru ca jocul să poată fi jucat. Doar astfel se împlinește planul eternului Divin – propria răspundere, libera voință".

Privește asta ca pe o tablă de șah – într-o parte sunt zonele albe, în alta cele negre. Este un joc, în sens figurat, numai că diferă instrumentul cu care sunt așezate figurinele: la jocul de șah cu mâna, iar în cazul sufletului, cu intuiția, cu valorile pe care acesta le-a dobândit. Acum se va vedea cum acționează sufletul.

Teoretic ai putea să muți numai pe zonele negre și să rămâi acolo. Zonele albe te atrag, dar tu decizi să rămâi pe cele negre. Te hotărăști să urmezi calea neagră. Însă zonele albe îți spun: *„Vino, vino la noi!"* În acest moment intervine propria răspundere. Dacă rămâi pe zonele tale și nu te miști, jocul nu mai poate fi jucat, căci evoluția se poate produce doar prin decizii și mutare (interacțiune). Stagnarea înseamnă moarte, schimbarea înseamnă viață.

În acest context, este prin urmare lipsit de sens să încerci să înlături întunericul, pentru că el nu poate fi înlăturat, pentru că nu poate pleca, așa cum întunericul din spațiul cosmic nu dispare atunci când aprind eu lumina aici. Totuși, în mediul meu eu pot fi o luminiță și pot să-mi luminez mediul înconjurător....

Nu se poate lupta împotriva naturii, împotriva unei forțe cosmice. Ea există, așa cum există și noaptea.

Poți plănui multe războaie împotriva părții întunecate – nu vei câștiga niciodată, căci un război are doar învinși. Iubirea reprezintă victoria!

Viața este atât de fin țesută, încât întunericul nu poate fi despărțit de lumină – formează o unitate.

Nu ai voie să desparți, căci dacă o faci – de pildă, dacă spui despre o parte că este condamnabilă, întunecată, rea sau

demonică iar cealaltă este luminoasă, sublimă, divină și frumoasă – separi viața. Ceea ce pentru tine astăzi apare drept plăcut și sublim, pentru un alt om, care are o altă concepție religioasă, o altă origine sau un alt venit, poate să fie prost și rău.

Amintește-ți de conversația ta cu Luci, cum l-ai numit tu. Ce te-a învățat el? Nu a spus el: *„Nu spune niciodată niciodată!"* El ți-a explicat: *„Când un om spune NICIODATĂ pentru ceva anume, înseamnă că a adoptat un punct de vedere. El a hotărât: așa este corect, iar celaltă variantă este în mod logic, falsă. Prin asta el m-a chemat în viața lui, căci sarcina mea este să-l conving de contrariu."*

Dacă spui de pildă: „Eu nu voi fi NICIODATĂ coruptibil sau nu voi ucide NICIODATĂ", atunci forța luciferică îți va zice: „Pune pariu că voi găsi eu o cale prin care să te determin să procedezi exact cum tu nu ai fi vrut să o faci NICIODATĂ? Și pot trece ani, tu nu te vei mai gândi la ceea ce ai spus – iar atunci eu voi pune stăpânire pe tine, căci eu am timp, nesfârșit de mult timp..."

În acest mod își îndeplinește el ceea ce este în cele din urmă sarcina sa – să-i arate omului, respectiv sufletului unde îi sunt părțile sale de umbră. Aceasta este sarcina purtătorului de lumină, a lui Lucifer: să arunce lumină acolo unde se află umbrele tale. El te aduce la stadiul de conștientizare a umbrelor tale, a slăbiciunilor tale, a temerilor tale, a patimilor tale. El îl constrânge pe om să vadă toate acestea.

Ce poate face un om, atunci când simte această forță care-l supune la probă?

El trebuie să-și verifice punctele de vedere. De vreme ce viața are două părți și omul a ales o parte ca fiind cea corectă, cea bună, el îl obligă pe Lucifer să vină în viața sa, pentru a-i arăta părțile de umbră – în limbajul vostru, reversul medaliei.

Privește un om care nu are bani. El îi acuză pe bogați, pe cei care au averi, dar nu dă atenție hărniciei, perseverenței, învățării sau și chiar experiențe pe care un om le are în spate până când ajunge să aibă succes în viață. El condamnă.

Prin asta constrânge forța luciferică să se apropie de el, iar ea îl ajută pe cât se poate să obțină succes și mulți bani. Experiența arată că mulți oameni care ajung să aibă bani, deși

înainte îi condamnaseră pe cei bogați, sunt mai zgârciți decât aceia pe care îi condamnau odinioară. De cele mai multe ori nu sunt conștienți de acest lucru, căci a trecut mult timp de când își exprimaseră ideile preconcepute.

Acum Lucifer îi ia din nou averea și-l constrânge pe om la meditație. Dacă el este cinstit și recunoaște că nu a fost mai bun decât cei pe care-i condamnase odinioară, schimbându-și gândirea și comportamentul în consecință, atunci succesul poate să revină, căci înseamnă că el a trecut examenul. Dacă nu reușește, el își cauzează alte posedări de către fragmente întunecate, care-l țin în continuare sclav și îi fac rău, până când va renunța la încăpățânare și va deveni supus. În cele mai multe cazuri oamenii se orientează către lumină și își amintesc de Dumnezeu abia când devin sclavii lui Lucifer.

Forța întunecată are drept ultimă consecință constrângerea oamenilor de a privi spre lumină – prin suferință și durere. Așa servește partea întunecată Creației, luminii!

Nu ți s-a întâmplat ție însuți de mai multe ori în viață să spui: *„Nu o să fac niciodată cutare sau cutare lucru"* și, apoi, după ani de zile să te surprinzi că ai făcut exact acel lucru și ai considerat asta ca fiind bine? Aceasta este opera *lui*. El îl pune la încercare pe fiecare om.

Dacă un individ și-a stabilit un punct de vedere, el constrânge categoric partea întunecată să vină în viața sa – o cheamă. Aceasta este legea polarității. Dacă o persoană rămâne neutră, spunând: *„În anumite condiții pot să-mi imaginez că aș face cutare sau cutare lucru"*, nu mai există nici o problemă, căci omul nu este partinic și recunoaște forțele.

Nu ți-ai spus când erai tânăr: *„ Nu voi ucide niciodată!"*

Amintește-ți acum ziua în care s-a născut fiul tău, când l-ai ținut în brațe pentru prima oară, gândind: *„Datoria mea ca tată este să ocrotesc această mică ființă. Aș fi gata chiar să omor, dacă cineva ar pune mâna pe fiul meu."*

Îți amintești? Atunci mă aflam lângă tine.

Da, așa e!

Vezi tu, asta este. Asta este polaritatea.

Nu spune niciodată *„niciodată"*. Spune de exemplu: *„În acest moment nu doresc să ucid, totuși, dacă o cere situația –*

fie pentru a-mi apăra copilul; fie pentru a-mi apăra țara ori pentru că i s-a făcut o nedreptate cuiva, atunci aș fi, eventual, pregătit să o fac totuși..."

Aceasta este o poziție, care este neutră – care nu te angajează direct. Și acesta este jocul vieții.

Verifică acum când ai mai spus sau doar ai gândit că nu ai face *niciodată* un lucru anume. Fiecare trebuie să se întrebe. Și privește în viața ta, dacă tu între timp ai și făcut acel lucru! Apoi gândește-te în ce chestiuni ți-ai mai format puncte de vedere până în prezent, puncte de vedere care, prin părăsirea neutralității, impun pe viitor apariția unui examen în viața ta.

Din acest unghi de vedere, forța luciferică efectuează un bun serviciu. Te aduce către smerenie, neutralitate și te îndepărtează de prejudecăți. Te prelucrează vreme îndelungată și te pune la încercare de nenumărate ori, până când înveți să accepți și alte păreri, să recunoști și punctul de vedere al adversarului, a ceea ce se află vis-à-vis, ți, poate cândva, să accepți aceste lucruri și să devii mai tolerant.

În acest sens forța luciferică îndeplinește un serviciu de iubire – chiar dacă uneori într-un mod îngrozitor, putând duce chiar până la moartea fizică, în cazul în care omul respectiv nu evoluează în direcția iubirii și a luminii și nu încetează în a-și forma puncte de vedere care nu se bazează pe propriile experiențe.

Este un joc interesant, trebuie să recunoști...!

Firește. Dar nu provoacă plăcere. Tot ceea ce am trăit deja, nu doresc nimănui. Și mă bucur că am lăsat în urmă tot ce mi s-a întâmplat.

După părerea mea, omul însuși este acela care cheamă această forță în viața sa, nu atât prin voce, cât prin acțiuni inconștiente și printr-o gândire „nechibzuită".

Aici s-ar putea să ai dreptate. Dar fii atent să nu dai o valoare prea generală, căci tocmai atunci intră în joc această forță. Depinde de fiecare suflet în parte, de încarnările sale anterioare, de planul său de viață actual și de stadiul la care se află în momentul de față conștiința sa.

În timpul comunicării mele cu această forță, comunicare ce a durat un sfert de an, nu m-am simțit totuși niciodată amenințat.

Ei bine, el nu a venit să te sfâșie, ci să facă un schimb cu tine. Ți-a spus mai mult decât celor mai mulți oameni de dinaintea ta. A fost vorba însă și de o altă premisă decât în cazul antecesorilor. Unora le este frică de el și vor să-l înlăture, ceilalți vor ceva de la el – faimă, putere sau bani.

În cazul tău pot să-ți spun că lucrurile au stat un pic altfel. Tu ești curajos, asta apreciază el la tine și, mai ales, ai meditat profund asupra chestiunilor pe care ți le-a spus. L-ai ascultat într-un mod în care nu a mai făcut-o nimeni – și anume, neutru, fără să-l condamni.

Cum deja am spus: aceia care „intră în contact" cu această forță, nu o fac fără un interes expres. Ei vor ceva, așteaptă ceva prin asta.

Însă acest lucru nu prezintă nici un fel de interes pentru forța luciferică. Mulți care întreprind ceva destructiv în numele ei nu au idee de adevărata activitate a forței, de serviciul ei, chiar dacă total neînțeles, pe care-l face pentru sursa de energie veșnică a tuturor ființelor. S-ar putea spune că reprezintă contrariul a ceea ce s-a născocit despre ea. Este ca și cum un demon îndeplinește asupra ta un serviciu plin de iubire, numai că ea te chinuie vreme îndelungată, până când în cele din urmă te dezvolți și cauți lumina.

Pe cât de interesantă poate fi o astfel de întâlnire, pe atât de distrugătoare este ea, căci contactul cu partea întunecată a Creației îți absoarbe energia vieții.

Vezi, ai avut contact cu ființele luminate, care te-au învățat multe – și o vor face și în continuare – apoi ai avut contact și cu Întunericul, care ti-a permis să-ți continui maturizarea. Acum mă ai pe mine – Neutrul. Eu îi iau pe toți – sfinți și criminali. Eu sunt însăși lumina, totuși ating și întunericul. Vei profita de asta. Observă-te în următorii ani ai vieții tale și vei vedea ce influență exercit asupra ta. Vei recunoaște cine sunt eu, cel care te însoțește, după roade.

Mulțumesc! Să schimbăm însă din nou subiectul.

Noi avem pe Pământ diferite popoare cu trăsături diferite și diferite culori ale pielii. Ai spus deja că asta are legătură cu influența vizitatorilor extrapământeni. Poți să detaliezi, te rog?

Odinioară exista pe Pământ o dezvoltare proprie primitivă, de aceea au mai venit și alții – din alte grupuri planetare. Populația Pământului a fost îmbogățită în timpul eonilor de diferite popoare de origine cosmică. Partea spirituală a permis ca diferiți vizitatori planetari să-și dezvolte colonii aici. Totuși puțini dintre aceștia au rămas. Unele colonii sau imperii au fost distruse de catastrofe naturale, unii vizitatori au plecat mai departe către alte planete, iar alții au rămas pe Pământ. Unii s-au menținut în forma lor originară sau și-au păstrat cel puțin esența, ceea ce se potrivește cu faptul că există rasa albă, roșie sau galbenă. De-a lungul timpului s-a ajuns din nou la amestecuri și la – aici este ceva mai complicat – la intervenții în structura corpului, ceea ce voi numiți astăzi experimente genetice. Acest lucru a cauzat, de asemenea, schimbări în înfățișarea diferitelor popoare.

Originea indivizilor este cu siguranță interesantă pentru voi, dar pentru mine ea nu reprezintă un element care să dea naștere la diferențe. Pe mine mă interesează tema vieții, eu văd faptele, gândurile și sentimentele sufletului și îmi dau seama de maturitatea și de puterea acestuia. O proveniență specială nu are pentru mine vreo însemnătate.

Pământul este o planetă supusă încercării, fiind vorba de fapt de examenul oamenilor de aici, pentru ca aceștia să trăiască în respect unul alături de celălalt și, în același timp, să însuflețească împreună lumea.

Diferitele popoare cu diverse culori ale pielii și diferite origini planetare se deosebesc foarte tare unele de altele și prin frecvență, astfel încât separarea lor pare să fie un act necesar și util. Între ele însă, trebuie cultivată prietenia.

Cât de dificile sunt relațiile cu un alt popor, poți vedea în toate părțile lumii de la începuturi și până în ziua de azi. Tot mereu au luat naștere războaie, căci diferitele popoare au alte moduri de gândire sau derulări ale sentimentelor, precum și alte sisteme de credință și de valori.

În ultimii șaptezeci de ani nu numai că au fost observate obiecte zburătoare necunoscute, dar în multe cazuri chiar au avut loc contacte cu vizitatori extrapământeni. Cum vor sta lucrurile în viitor? Se vor înmulți astfel de fenomene? Va exista un contact deschis?

Dacă se face ordine în încurcătura de frecvențe care există pe planetă, atunci se va întâmpla acest lucru. Vor avea loc aterizări pe Pământ. Vor veni înapoi oameni care au învățat pe alte planete, și care fuseseră odinioară luați de pe Pământ. Dar vor păși pe această planetă și ființe care au fost îndelung pregătite pentru acest moment și vor putea trăi aici.

Ei ne văd asemănători?

Da! Asta este o problemă de încarnare, de constelație și depinde de alcătuirea structurii lor celulare. Ei vor semăna cu tine, vor fi poate mai mari, dar ca înfățișare nu vor prezenta diferențe. Țelul nu este de a speria oamenii.

Se tot spune că există vizitatori de pe alte planete care, față de noi, de pământeni, nu sunt tocmai bine intenționați, mai bine zis nu se sinchisesc de noi și vin aici doar din interes propriu, pentru exploatarea de materii prime ori pentru încărcătura genetică. De aceea se pare că există chiar rivalități între diferiții extrapământeni. Așa este, și dacă da, are aceasta vreo importanță pentru noi?

Asta nu are importanță. Sunt mai multe popoare planetare, dar există o ordine cosmică și o lege, prin care se stabilește cine trebuie să meargă și pe care planetă. Ei sunt mult mai avansați în frecvență, în dimensiune. Astfel își vor face apariția personaje care se vor ocupa de bunul mers al lucrurilor; ori figuri care vor dori să cârmuiască; vor veni și aceia a căror dorință va fi să întruchipeze bunătatea. Fiecare își va urmări țelul, dar în prealabil, vor fi existat consilieri și discuții ca într-un consiliu secret, stabilindu-se cine ce are de făcut. Vor avea loc divizări și diversele zone ale Pământului vor fi administrate de grupuri diferite. Tendința este să existe pe Pământ o administrație.

Prin urmare un american trebuie tratat cu totul altfel decât un japonez. Respectivele grupuri extrapământene vor poposi în

locurile în care au cea mai mare afinitate ca specie cu populația – căci odinioară au existat pe Pământ multe grupuri care și-au lăsat urmași.

Ideea pe care trebuie să o reții este că vor veni diverși vizitatori care vor vrea să administreze. Și întrucât există mai multe continente, ei vor fi structurați în felurite chipuri. Numai credința, numai cunoașterea oamenilor care trebuie ajutați vor hotărî cine poposește și în ce loc.

Există afirmații ale persoanelor care, să spunem așa, au renunțat la a mai furniza ajutor iluminaților – eu știu asta dintr-o discuție cu cineva care încă este membru - și care se referă la faptul că aceștia au contact cu extrapământenii și fac schimburi de tehnologie.

Clar că DA!

...Și că se practică în secret călătoria în spațiu, altfel decât în maniera cunoscută, adică prin tehnica de propulsare cu reacție,...

(mă întrerupe) Există contacte și legături cu exteriorul, care trebuie cultivate.

Pot fi apreciate aceste contacte drept constructive?

Nu sunt dorite de Consiliu. Ar putea fi comparate cu înaintarea într-un ținut a vânătorilor de animale pentru blană. Prin aceasta nu se ajunge la o urbanizare a Pământului.

Se provoacă durere, nu se obține urbanizare.

Să schimbăm din nou tema.

Se vorbește pe Pământ despre oameni care fie au redus procesul de îmbătrânire, fie l-au stopat, cum ar fi fost de exemplu contele de Saint Germain, care nu a îmbătrânit timp de 250 de ani, existând dovezi în acest sens. Poți să-mi spui ceva despre asta?

Sună ca într-un basm, și totuși așa s-a întâmplat, căci el a acționat asupra structurii celulare. Personajul pe care tu îl numești conte nu a fost niciodată conte pământean – s-a dat drept așa ceva. Cum s-a tot scris, el a venit de pe planete îndepărtate, pentru a trăi pe Pământ. Misiunea sa era, pe de o

parte, să studieze omenirea și comportamentul ei și, pe de altă parte, să lase în urma sa pe Pământ cunoașterea și tehnica, folosite și în ziua de azi. El a fost întemeietorul multor invenții.

Chiar dacă venea de pe o altă planetă, îmbătrânirea a fost totuși un proces firesc pentru el, căci și pe planeta de origine se petrecea acest fenomen. Timp de o sută șaizeci, o sută optzeci de ani nu s-a știut despre posibilitatea stopării îmbătrînirii, căci el a purtat în sine o astfel de știință prin informația celulară a planetei sale, pentru a demonstra că este posibil acest lucru, cât și în ideea de a o transpune pe Pământ,. Îmbătrânirea se petrece dincolo de dimensiunea pământească. Ea depinde de informația și structura celulară. De-a lungul mileniilor oamenii tot îmbătrânesc, vorbesc tot timpul de îmbătrânire, de bătrânețe, de vârstă... Gândește-te, pentru ca un copil să vină pe Pământ, are nevoie de nouă luni. Și, odată ajuns, intră în contact cu oameni mai în vârstă și cu oameni bătrâni. Astfel, chiar și pentru copil omul matur reprezintă un om bătrân. Permanent omul ar dori ceva nou, ar dori să fie nou. Îmbătrânirea – schimbarea, noul reprezintă informația celulară în practica omenirii.

Încă din copilărie mă însoțește acest conte de Saint Germain. Odinioară primeam scrisori dictate unui medium, astăzi pot să pun întrebări la nivel spiritual. Ce spui de asta?

El îți este ca un bunic. El acum te însoțește în conștiință și te îndrumă în știință, căci tu ești pe Pământ; procedează așa din simpatie și bunăvoință. Dar la origine mâinile voastre sunt împreunate. El are cunoașterea pe care o porți tu. Iar tu ai astăzi în tine știința pe care o purta el. Structurile voastre celulare sunt asemănătoare, sunteți din același neam. El nu se află permanent lângă tine, asemenea îngerului tău păzitor, totuși te îndrumă pe tărâmul spiritual, așa cum o fac multe alte ființe de lângă tine. Dacă îl chemi, este lângă tine.

Această ființă apare lângă mulți oameni din întreaga lume și îi inspiră. Are contact cu mulți oameni.

Există afirmații și relatări ale unor pretinși martori oculari referitoare la faptul că – mai ales în SUA - se fac experimente privind călătoriile în timp. Poți să-mi spui ceva despre asta?

Și tu poți călători în timp, dacă-ți depășești conștiința pământească și creierul. Să faci asta mecanic, este încă prea

devreme. Dezvoltarea maximă a microcosmului permite deja depășirea timpului prin rotația frecvenței. La scară redusă acest lucru este posibil în prezent. Omului însă nu i-a reușit până acum în totalitate. Lucrul acesta se va înrădăcina în curând în conștiința ta și în conștiința multor cercetători. Factorul timp poate fi suprimat, și anume, mai întâi în spirit, ceea ce înseamnă să poți să te întorci în evenimente, să le anulezi ca să nu se mai petreacă. Acest lucru este posibil, pentru că totul în acum este simultan. Suprimarea se efectuează totuși mai întâi în spirit, dar nu încă și în realitate cu ajutorul navelor. Frecvența lumii deocamdată nu a fost formată pentru a permite așa ceva. Există relatări despre așa-numitul experiment Philadelphia, în care o navă a devenit invizibilă, ca și cum ar fi pierit pe loc, iar doi membri ai echipajului au fost trimiși în timp. După acest eveniment s-a continuat urmărirea fenomenului cum era și firesc – în așa-numitul proiect Montauk – realizându-se într-adevăr călătoria prin timp.

Ceea ce s-a întâmplat cu nava a fost însă un accident și nu a fost provocat de bunăvoie. Se poate ca persoanele și obiectele să dispară, dacă depășesc un anumit punct magnetic al Pământului, aterizând astfel într-un alt timp.

Dar în mod voit, cu nave – și mai ales cu corpul fizic – nu este posibil. Se fac experimente pe Pământ, așa e. Dar cei care le fac au reușit doar să călătorească în diferite epoci pentru a culege date de acolo, pe care apoi le-au prezentat în filme și în materiale scrise – chiar dacă aceste date au fost culese direct, prin proprie vedere. Încercările de a manipula ceva într-un alt timp pentru ca prin asta să schimbi prezentul nu au reușită – nu au efect asupra timpului prezent. Nu sub această formă este călătoria în timp – așa cum va fi ea odată posibilă – într-un viitor îndepărtat. Atunci se va putea realiza o intervenție, o manipulare, o schimbare a evenimentelor. Încercările actuale de pe Pământ nu permit așa ceva. Oamenii care le întreprind călătoresc, să spunem așa, prin memoria Pământului, prin depozitul de date al Pământului și văd chiar și evenimentele. Dar, după cum am spus, nu le pot schimba.

O deplasare înapoi, da, o schimbare, nu – nu aceasta este călătoria în timp la care mă refer *eu*.

Dar individul poate să călătorească înapoi în conștiință, pentru a schimba ceva ce acționează asupra momentului prezent.

Acesta ar trebui să fie și țelul tău. Căci dacă tu te schimbi, conform legii se va schimba și mediul tău înconjurător, familia ta, munca ta, se vor schimba adversarii tăi și toate celelalte care intră în contact cu tine. Meditează asupra acestor aspecte!

Înainte de epoca pe care noi o cunoaștem sub numele de epoca sumeriană, au existat și alte culturi superioare, fie ele Atlantis, Lemuria, Mu sau Hyperborea. Poți să ne povestești ceva despre istoria Pământului nostru? Poți schița în câteva trăsături o imagine de ansamblu asupra a ceea ce s-a întâmplat înainte de epoca sumeriană?

Pământul a fost însuflețit de mai multe ori. Înainte de omenirea pe care tu o cunoști astăzi – începând cu epoca sumerienilor – au mai existat încă șapte. Cifra șapte nu are de-a face cu cele șapte zile în care, conform scrierilor voastre, ar fi luat naștere Pământul, ci șapte înseamnă că Pământul a fost creat în substanța sa de bază dintr-o altă densitate energetică. Ceea ce vreau să spun este că de la populare au existat șapte „omeniri", totuși nu în toate erau astfel de corpuri ca ale voastre – așa de consistente. Să-ți explic: o sumă de populații din Univers, ființe ajunse la un nivel superior al existenței lor, a început nu să imite izvorul divin ci, cu ajutorul Divinului însuși, să ia parte la procesul de Creație. Astfel că acum mulți ani și multe epoci, conform numărătorii pământești, a fost creat în spirit Pământul, la dimensiuni mici. Ei și-au pus întrebarea pe atunci dacă să-l păstreze, întrucât era o creație din spirit – o imagine eterică. La începuturi au trăit aici spirite, ființe, frecvențe ale conștiinței sufletești, care nu aveau consistența materială a celor de azi.

Este o întrebare interesantă, căci există un destin cosmic – destin nu în sensul pământesc, pentru că aici noțiunea are încărcătură negativă. Când aceste ființe sufletești au văzut că opera lor era bună, au început să meargă mai departe cu istoria Creației – cu castelul eteric. Asta înseamnă că au cedat; au început să experimenteze în ce măsură pot produce substanță consistentă. Și astfel i s-a dat Pământului, treaptă cu treaptă, o densitate a luminii, până când acesta a ajuns în cele din urmă în stadiul de astăzi.

Ca să mă exprim simplu: în acest mod au început să ia naștere primele populații ale Pământului. Protectorii superiori ai planetei Pământ au creat astfel un strat material mai dens din așa numitul castel eteric – dintr-o planetă eterică cu densitate energetică superioară. Au realizat acest lucru prin încarnări ale diferitelor ființe, pentru a însufleți planeta. Dar s-a ajuns la un punct în care respectivele entități nu mai puteau să anime Pământul, căci densitatea stratului Pământ devenise așa de ridicată, încât ființele fine nu mai puteau să umble, în cele din urmă formându-se o crustă a Pământului.

În fizica voastră se afirmă că Pământul s-a format din aburi energetici dispuși în spirală. Din perspectivă pământească poate că acesta a fost începutul, totuși a existat cu multă vreme înainte un Pământ eteric, un Pământ energetic, ideea de Pământ, și abia mult mai târziu, prin comprimarea elementelor de materie consistentă a devenit Pământul pe care-l cunoașteți voi astăzi.

Încă o dată: a existat mai întâi Pământul din materia fină și a fost însuflețit de inteligențe din materie fină. Când el a devenit solid, când a luat naștere crusta, aceste ființe au plecat, sosind altele, căci crusta putea fi locuită decât de ființe cu vibrații corespunzătoare. Acesta a fost momentul, când în Univers a răsunat strigătul de ajutor, vestea că aici este ceva nou, ceva ce trebuie însuflețit.

Lasă-mă să-ți detaliez mai departe: Pământul a fost odinioară materie fină și s-a transformat în materie solidă. Acum se află în progres, frecvența sa devine superioară și Pământul tinde să redevină materie fină – cu vibrații mai ridicate. Asta se întâmplă și cu celelalte planete. Dacă o planetă trece într-o vibrație superioară, atunci odată cu ea trec într-o frecvență mai ridicată doar ființele care își continuă și ele dezvoltarea – drumul către spiritual. Ființele care nu realizează progresul vor muri – ți-am explicat deja. Exact așa stau lucrurile acum și pe Pământ. În prezent există acolo o elită a puterii, care este la curent cu această ridicare a frecvenței și cu progresul planetei, dar care însă nu dorește să evolueze. Acești deținători ai puterii investesc mulți bani în proiecte care se ocupă de plecările în spațiu, pentru a putea, eventual, să părăsească Pământul. De ce? Căci nu vor să moară.

Așa s-a întâmplat odinioară și cu unele ființe sosite pe Pământ, care își părăsiseră diferitele planete mamă nedorind să moară acolo. Dar bagă de seamă că erau ființe care *nu* vroiau să-și continue dezvoltarea. Nu înseamnă că erau neapărat rele, dar aveau orientare unilaterală către materie.

Să ne întoarcem însă pe planeta ta: A fost așadar creat un loc pentru aceia care nu mai puteau trăi pe planetele lor (este ceea ce se petrece acum cu Pământul). Aceste ființe din alte timpuri și din alte spații au fost aduse pe treapta inferioară a Pământului. Și asta s-a petrecut strat cu strat.

Astfel că înainte de perioada Atlantidei au existat mai multe epoci care nu s-au încadrat în matricea pământeană, fiind epoci de conștiință superioară.

Pământul a fost condus cu scop precis până în cea de-a șaptea eră a omenirii, cea actuală, și asta au făcut-o ființele care au supravegheat încă de la început proiectul. Un popor de pe Pământ le numește pe aceste entități *„Grădinarii Pământului"*. Ele conduc și acum Pământul de la materia solidă spre frecvența superioară, înapoi în lumină.

Așa se poate explica întrebarea referitoare la varietatea rasială. Rasele au pătruns pe Pământ din diverse regiuni astrale. Și s-au acomodat aici unele cu altele. Pământul nu a fost creat numai de Dumnezeu, ci a luat naștere în urma unui proces fizic care a fost dirijat și însuflețit de către ființe luminoase superioare. Pământul nu a fost prin urmare creat doar de Dumnezeu singur, așa cum cred unii oameni marcați de influența religioasă, conform motto-ului: *„Acum tu ești aici..."*, ci a fost creat de conștiința luminată a gândirii spirituale. Printr-un fel de răcire, printr-o intensă comprimare a tuturor curenților a fost creat focul, elementele însele, până când în cele din urmă a luat naștere crusta și, în final, ființele materiale au învățat mersul.

Au existat, deci, multe vieți pe Pământ. După aprecierile mele, omul ar trebui să poată demonstra existența ultimelor trei epoci ale omenirii – dovezi în acest sens fiind, de pildă, piramidele din Atlanter. Ființele superioare anterioare vouă pot fi recunoscute mergând până la șapte epoci înapoi.

Astăzi mai trăiesc câțiva oameni dintre cei care odinioară aparțineau acestor prime epoci ale omenirii și care cunoșteau

spațiul cosmic. Din acest motiv, ei nu trebuie să se mire că poartă în sine amintiri de acolo și că sunt de părere că zborul în spațiul cosmic este astăzi necesar.

Unii își amintesc chiar de planetele pe care le-au părăsit odinioară și nutresc un sentiment de tristețe și de dor când privesc cerul.

Vor continua să existe pe Pământ astfel de ființe care se gândesc la plecarea în spațiul cosmic, întrucât pentru ele este atât de firesc ca omul să se miște prin tot, după cum în ziua de azi pentru voi pare firesc să mergi pe sub apă cu un submarin.

În acest context aș dori să fac, de asemenea, și observația că astăzi mai există pe Pământ o civilizație, care nu corespunde chipului omenesc, dar care trăiește într-un corp fizic și care poate depune mărturie despre existența conștiințelor trecute. Numai că nu a sosit încă momentul contactului ei cu opinia publică. Legătura este împiedicată de guvernele lumii. Iar ele știu de ce se împotrivesc. Sunteți mințiți de sute de ani.

Cei care scormonesc Pământul nu sunt oameni, sunt frecvențe ale ființei conștiente, care pot depune mărturie și o vor face atunci când Pământul va fi suficient de matur pentru asta.

Această civilizație ascunsă ar fi fost în stare să prezică sinistrele, devastatoarele catastrofe ale trecutului care au lovit Pământul, chiar să le evite prin unirea forțelor lor spirituale, prin unirea cu frații lor spirituali cu conștiință cosmică superioară. Dar nu s-a întâmplat așa. Planeta nu a fost suficient de matură pentru asta. Ar fi putut împiedica și inundațiile care au lovit părți ale Pământului (*Asia; observația autorului)*; ei ar putea împiedica și catastrofele care vor veni. Totuși nu fac asta, pentru că omenirea nu este pregătită să învețe.

De reținut este că au existat deja multe omeniri, dintre care primele nu erau compuse în forma lor inițială dintr-o materie așa de consistentă, cum este omul de astăzi. Principiul pro și contra stabilește clar că nu poți crea o planetă numai ca ea să existe. Fiecare planetă este creată pentru a fi populată, fie de spirit, fie de materie. Și astfel, prin plăsmuirea Pământului s-a urmărit de fapt crearea de conștiință, pentru a-i arăta acestei planete ca într-o oglindă ce este capabilă să facă .

Există multe planete care nu au în prezent forme de viață fizică așa ca pe Pământ, dar care sunt totuși locuite – într-o frecvență superioară.

Viața unei planete se poate oglindi în multe istorii, pentru că istoria unei planete este asemănătoare istoriei omului. Odată trăită, este acolo. În Cosmos, indiferent cum numiți voi asta. Astfel că poate fi prinsă drept informație în zona cu gratii a magnetismului ori conținută aici ca o copie prin cianotipie; poate fi în ioni sau fotoni.

Dacă o informație a fost transmisă o dată, ea este pentru totdeauna prezentă, căci asta este ceea ce hrănește Universul Divin; asemenea unui submarin cu forță atomică, care se alimentează singur cu energia de care are nevoie pentru continuarea mișcării.

Pământul este un organism. Și există pe Pământ conștiință care – să nu te sperii – nu are prea multe în comun cu înfățișarea omului. Dacă vei continua să-ți perfecționezi propria persoană, atunci aceste ființe vor lua contact cu tine.

Pământul este în realitate un organ. Privește, el este măsurabil, Infinitul nu. Astfel că vei putea să-i povestești celui mai mic animal celular, care se află pe unghia degetului tău, o istorioară despre faptul că în tine există apă. Apa din tine este saliva gurii tale, totuși acest animal nu va putea să înțeleagă niciodată acest lucru, căci în dimensiunile mici ale conștiinței sale spirituale nu poate înțelege asta. Tot așa, Pământul este asemenea unei creaturi biologice, numai că nu are picioare. Compară Pământul cu o minge, care este călcată. Poate că așa a fost inventat fotbalul, de către îngeri *(râde)*

Vezi, chiar și eu am umor....

Afirmația că Pământul este asemeni unei mingi de fotbal și că îngerii au inventat, prin asta, jocul, pare să sune ca o glumă. Totuși așa stau lucrurile în realitate, Pământul este asemenea unei mingi. Nu v-a atras atenția acest lucru? Au această formă din cauza vitezei – a legilor aerodinamicii. De aceea este foarte posibil ca prin compoziția sa, energia cosmică să fie capabilă să accelereze Pământul așa de tare, încât acesta să alunece într-un alt cerc temporal al conștiinței cosmice. Și astfel se prea poate ca în faza menționată, Venus să vă apară brusc locuită, deși voi acum nu vedeți acolo viață. Prin faptul că vă veți mișcați în noua epocă temporală și pentru că vi se va lărgi orizontul în această direcție, veți putea observa formele de viață.

Multe planete pe care le puteți vedea prin telescoapele voastre nu par a fi locuite la prima vedere. Dar, la o privire cosmică, ele sunt populate, pentru că aici totul este în stare prezentă. Aceasta are legătură cu frecvența și cu densitatea vederii.

Privește cum a fost creat inițial Pământul: o ființă umană nu poate să vadă Pământul la începutul formării sale pentru că se află în afara densității energetice. Dacă treceți în zona următoarei dimensiuni superioare, atunci veți glisa într-o bună zi în cea de-a șasea dimensiune, la care nu mai există deplasare – este o densitate energetică. Să presupunem că voi mergeți în cea de-a șasea dimensiune și, în acest caz, veți vedea lumina din cea de-a treia dimensiune. Însă, cei din a treia dimensiune nu vă vor putea spiona. Voi v-ați stabilit prea sus în frecvență pentru a mai putea fi văzuți. Aceasta este în prezent problema oamenilor, mai bine zis motivul pentru care nu pot vedea viață pe celelalte planete.

În momentul de față multe planete nu pot fi locuite în sensul pământesc al expresiei. Există unele care numai la suprafață nu prezintă viață, dar sub crustă sunt populate deja. Trebuie ținut seama de acest aspect.

În cazul în care conștiința oamenilor este matură, ea va permite constatarea că o asemenea planetă este însuflețită, și anume prin aceea că șina timpului este deplasată din loc aici. Cosmosul în originea sa, în elementele sale, a atins un nivel atât de înalt, încât între planete poate exista comunicare. Iar ea va funcționa dacă pământenii înșiși în frecvența lor cooperează unii cu alții. Întrucât aceștia nu sunt capabili de comunicare de la un spațiu locuit la altul, nu o vor face nici în interiorul Întregului.

Existența marilor războinici a confirmat acest aspect – de la Gingis Han la Napoleon și, ulterior, de la un Churchill până la un Bush. Și tot de aceea – scuză-mă – există pe Pământ și iluminații.

Aceștia se află aici, ce-i drept nu în totalitatea existențelor lor, pentru a verifica maturitatea omului și impulsul acestuia către libertatea spirituală.

De aceea scindarea păturilor umane, despărțirea omenirii în cele trei părți amintite vor conduce la existența pe Pământ în epoca federalismului a unor oameni care vor avea o frecvență asemănătoare și pot auzi tonul originar. Atunci se va realiza comunicarea. Căci atunci când toți aud tonul originar, sunetul

Divinului răsună pe Pământ, iar vocea lui Dumnezeu dobândește un sens. În momentul de față vocea lui Dumnezeu nu poate vibra pe Pământ, ea se pierde. Timpul și dezvoltarea, principiul pro și contra nu funcționează. Pentru ce să strig, dacă nu sunt auzit? Recunoaște, acesta este motivul.

Tu vei fi pus în situația de a privi dincolo de zonele temporale. Dar asta nu este ceva total necunoscut. Această cunoaștere o posedă cei mai înalți demnitari ai planetei voastre, căci cercetătorii din jurul lor, aceia care lucrează cu reactorul nuclear și cu vibrația elementelor, deja au aflat că factorul timp poate fi suprimat cu ajutorul mijloacelor fizice.

Ce înseamnă asta? Arată că este posibil să comunici cu alte astre, ceea ce se și realizează – nu în mod oficial, ci în secret. Guvernanții, de cele mai multe ori nu știu nimic despre asta, iar aceia care știu nu transmit asta poporului, nu vor să-l neliniștească.

Totuși, aceia care au creat odinioară Pământul sunt acum prezenți pentru a face o schimbare. Mai înainte, când spuneam că există o civilizație care este capabilă să stăpânească elementele și, de pildă, să lase apele să vină și să plece, să lase Pământul să se cutremure, te-ai întrebat în gând cum de aceștia nu intervin.

Îți spun eu: pentru că acum este momentul ca mulți să plece de pe Pământ. Asta poate suna dur, totuși eu sunt moartea, ți-am explicat ce fac eu, de ce fac asta și că nu există nici un motiv pentru ca sufletului să-i fie teamă. Astfel că un proces de curățare pe Pământ este un lucru bun – atât pentru cei care rămân aici, cât și pentru cei care pleacă. Pentru ambele cazuri este bun – ARE LOC pur și simplu.

Și se petrece pentru că Pământul trebuie curățat în vederea sosirii unor noi suflete și ființe. Dacă un pahar e plin cu un lichid, atunci nu mai poate să fie turnat un altul. Mai înainte trebuie luat lichidul și apoi adăugat unul nou, proaspăt.

Așa se întâmplă și pe Pământ. Eu curăț Pământul de ceea ce este vechi și aduc noul – care are o vibrație superioară. De aceea crește și suita de slujitori ai luminii. Aceștia nu au venit pentru a fertiliza Pământul, pentru a-l însufleți cu copii și cu cuvinte spirituale, ci pentru a crea echilibru, astfel încât Pământul să se poată menține într-un elan mai accentuat. Ei sunt

pe Pământ puncte de ancorare sau pilonii unei dimensiuni superioare.

Este important ca noile suflete să înceapă să învețe să alerge pe Pământ, să prindă rădăcini aici.

Are Pământul o funcție specială în Cosmos? Tu mi-ai spus anterior că pe alte planete nu prea există popoare diferite, așa ca la noi, ci ele sunt locuite în mod normal numai de un singur popor, durata de viață a acestor ființe fiind mai mare. Are asta vreo însemnătate specială pentru Pământ, există un proiect special?

În sens larg, Pământul reprezintă un obiect de cercetare, un fel de planetă pentru probe. Astfel privit, el se supune principiului originar al diviziunii celulare, situație existentă la acest moment pe Pământ.

Am putea acum să o luăm de la începuturi. În sens cosmic, Pământul i-a fost dăruit Divinului odinioară, pentru a arăta ce este posibil – ce dezastru poate să se nască, ce dezordine. Și asta i-a fost arătat Divinului, precum cele cinci degete de la mâna omenească. Și apoi i s-a spus Divinului de către toți îngerii luminoși dintre cer și Pământ: *„Tu, Dumnezeule, fii atent! Prin forța ființei Tale tu poți împreuna aceste cinci degete într-o mână, într-un pumn; și Tu, Dumnezeule, poți încorpora din nou acest Pământ în tine, în liniște și pace."*

Aceasta este explicația cosmică. Rezultatul a fost apariția multitudinii de rase, Pământul a fost împovărat de varietatea rasială. Iartă-mi aceste cuvinte, ele nu se află în registrul politic al existenței voastre, totuși rasele acestui pământ nu pot forma un întreg astfel. De aceea, tot mereu vor exista certuri dacă maimuța îl reprezintă pe om sau dacă omul se identifică prin maimuță. Acesta este un exemplu pentru dezordinea de pe Pământ.

După cum ți-am explicat, odinioară, când a fost populat Pământul, a răsunat prin Univers strigătul că există o planetă pe care este posibilă viața, și astfel s-a ajuns la situația ca oameni, ființe și entități sufletești să fie trimise în direcția Pământului. Astfel Pământul a fost căutat de locuitorii de pe alte planete asemenea unui cămin; nu vizitat, ci căutat drept cămin. Asta a adus după sine și faptul că au venit aici nu numai cei mai buni dintre cei buni. Așa cum nu au venit numai cei răi.

Ei au aterizat pe Pământ și l-au populat, de aceea a luat naștere acest amestec, care acum evoluează lent către desfacere în bucăți. Și pentru că lucrurile stau astfel, în acțiunile politice din existența pământeană va răsuna tot mereu chemarea la separare.

Cu siguranță, eforturile și pretențiile acelora care năzuiesc către o reunire a diferitelor popoare sunt bine intenționate, totuși vor da greș. Vor eșua așa cum nu poți amesteca apa și uleiul. Apa și uleiul sunt ambele lichide; arată asemănător, dar nu se îmbină, pentru că nu pot forma un tot. Se vor separa permanent.

La fel se întâmplă și cu diferitele popoare omenești – ele nu alcătuiesc un tot și nici nu vor forma vreodată. Eu cunosc viitorul planetei și știu că oamenii nu vor învăța; se va ajunge din nou la război, la multe războaie între diferitele rase ale Pământului, până când vor înțelege că ele nu pot forma un întreg.

În țara voastră veți avea mai întâi război în orașe, cu aceia care nu provin din țara voastră. Așa va începe. Și va căpăta dimensiuni mari. Iar atunci îmi voi face sârguincios munca. Gândește-te la asta.

(o scurtă pauză) M-ai întrebat dacă simt ceva atunci când vin să iau sufletele. De cele mai multe ori nu încerc nici un sentiment, cum se întâmplă în cazul oamenilor care mor în astfel de războaie și confruntări, căci ei nu vor să audă. Ei nu vor să vadă, nu vor să-și asculte îngerul păzitor, care de multe ori e nevoit să strige. Și cine nu vrea să audă, acela trebuie să simtă. Așa îmi fac eu treaba și mă gândesc: *„Poate că o să înțelegi data viitoare..."*

Ți se pare că e dur? Eu văd altfel lucrurile. Cam așa. Sufletele vin și pleacă, învață ori nu învață. Astăzi ele mor în pat, mâine pe câmpul de bătălie, apoi în mașină ori cu un cuțit în spate.

Aceasta este derularea fără de sfârșit. Gândește-te la un medic, care execută prima sa operație. Este nervos, în joc intră sentimentele. Dar dacă el are în spatele său două sute ori o mie de operații – crezi tu că mai simte ceva? Este neutru, știe că munca trebuie făcută. Dacă nu o face el, o va executa un alt doctor. Astfel că în acest aspect îmi seamănă. Dacă eu nu-mi fac slujba, o va face un altul. Dar eu nu mă abat de la sarcina mea.

Pământul este un obiect supus probei, așa este. Dezvoltarea va arăta că rasele vor trăi separat. Ele vor trăi în prietenie unele cu celelalte, dar până atunci mai este o cale lungă, spinoasă, cu multe războaie.

Voi ați ajuns acum cu Pământul într-un punct în care frecvențele, și prin ele și popoarele, sunt separate. Este vorba de ceea ce tocmai spuneai: neghina este separată de grâu. Pornește de la ideea că tulburările din lume există pentru a aduce moartea – (râde) aceasta este treaba mea, de aceea nu voi șoma vreodată.

Asta poate fi spus în glumă, căci în realitate este vorba de faptul că este creat mai mult spațiu pentru suflete noi. Părăsirea vieții fizice reprezintă în lumea pământească o tragedie, o experiență dureroasă și totuși dacă le-aș explica, în calitate de înger al morții – cum mă numești tu - despre ce este vorba, cine și-ar lăsa viața sa, odată ce se află deja aici?

Asta bineînțeles că ridică întrebarea: De ce s-a încarnat un om? Acela care pleacă s-a încarnat pe de o parte pentru a-i da Pământului forță, pentru a-i da conștiință, și, pe de altă parte, pentru a-și folosi anii de existență ca să accelereze procesul său de dezvoltare.

Întrebarea care se pune este: *„Poți dintr-un mediu pământesc să te încarnezi pe alte planete?"* Răspunsul este: *„da"*. Asta se poate întâmpla. Totuși sensul încarnării este să parcurgi toate sarcinile și să le îndeplinești. Acela care se supune legii încarnării, asta înseamnă succesiunii de încarnări, va folosi aproape orice ocazie pentru a se încarna. Sufletului îi este egal dacă e vorba de douăzeci ori de treizeci de ani. Fiecare dintre cei care intră în succesiune pentru a începe o nouă viață folosește ocazia unei încarnări. Este ca și cum ai dori un loc la soare. O vei face căci este sarcina ta; ți-a fost dat să o faci, ai acceptat asta, ai spus *„ da"*.

Mulți din imperiul spiritual vor pleca și nu vor mai veni pe Pământ. Iar aceia care sunt pe Pământ, vor fi despărțiți, pentru că, pe de o parte, nu au îndeplinit tot ce era de făcut pe Pământ și, pe de altă parte, pentru că ei vor beneficia de posibilitatea unei noi încarnări.

(o scurtă pauză) Aceasta este sarcina Pământului. Dar acum ar trebui să mă gândesc că m-am depărtat de la întrebare.

Proba Pământului se referă la structura multistratificată, urmărindu-se ca straturile –popoarele – să-și găsească loc aici pentru propria lor dezvoltare. Acum a sosit momentul.

Pământul este și un cadou pentru mulți care participă la progres și care în trecut au corespuns unei frecvențe inferioare pentru ca acum să savureze un stadiu superior al existenței cosmice. Pentru aceștia Pământul poate fi o răsplată. Ei vor rămâne pe Pământ datorită anturajului. Alții, care doar au ajutat la ridicarea energiei, vor pleca din nou.

În sens larg, Pământul este un cadou al Divinului către Sine Însuși, pentru a vedea ce poate; pentru a-și da seama ce este, dar, în fapt, cadoul reprezintă o lumină falsă care începe acum să se risipească prin reapropierea de Divin.

Iar tu, Jan, pentru că ai întrebat asta, nu te vei mai lăsa pradă lumii pământești, pentru că pământescul avansează în conștiința cosmică, asta înseamnă că merge către liniște, pace. Astfel că Divinul a ancorat elementele în sine – așa cum a făcut-o și Pământul. În divin sunt fixate liniștea, pacea, forța, vindecarea, așa cum în pământesc se află focul, apa, aerul și pământul.

Această legitate dă Pământului aripi să se apropie mai mult de Divin. Tu, care pui aceste întrebări, peste o mie de ani nu va mai trebui să le formulezi cu referire la Pământ, căci acesta va fi fost avansat într-o conștiință superioară, pe cea mai înaltă treaptă a acestei conștiințe. Totuși, dragul meu Jan, atunci când fruntea ta va privi în mocirla morală a ceea ce se află în urma Pământului, de fiecare dată când vei privi înapoi peste o sută, o mie de ani, vei pune din nou această întrebare. Căci acolo se vor afla aceia care părăsesc acum Pământul pentru că nu mai pot suporta frecvența acestuia – o frecvență prea ridicată. Având în vedere acest aspect a fost aleasă cu grijă o planetă din spațiul cosmic, care să-i preia pe cei care nu mai sunt pe Pământ. Și pentru aceia, atunci când se va repeta acțiunea de astăzi de pe Pământ, întrebarea va deveni din nou importantă: *„Pentru ce a fost creată această planetă?"*

Ea a fost creată – compară cu manifestările sportive conform principiului panem et circenses – poporul are nevoie de pâine și circ – ca un fel de ultim tramvai. Și anume, pentru a crea loc acelora cărora li s-a tăiat respirația și pentru a oferi loc acelora care au nevoie de liniște și de odihnă pentru a merge mai departe.

Cei de acolo nu pot întotdeauna să rădă, căci nu mai au aer. Tot așa și pe Pământ, în toți anii existenței sale, râsul este mai degrabă o raritate. Aceste lucruri trebuie să-și găsească acum sfârșitul.

Foarte frumos! Mai înainte spuneai că aici există încă civilizații, respectiv ființe, care stau ascunse de făpturile din prezentul nostru. Prin asta faci aluzie la așa-numitele ființe-reptile sau oamenii-șopârlă ? Dacă da, ce rol au ei aici pe Pământ?

Eu nu fac aluzii. Eu trimit către faptul că pe Pământ nu există numai oameni. Tu întrebi de cei cu *„capete de reptilă"*. Asta-i bună! Cine o să te creadă? Nimeni.

Totuși o să-ți răspund. Depinde de privirea și de conștiința celui care privește. Acel prin care vorbesc eu acum *(mediumul; observația autorului)*, a văzut deja oameni care nu măsurau mai puțin de 2, 50 metri. Bineînțeles că nu-l crede nimeni.

Ce spui că ai văzut este exact ceea ce ai văzut. Iar acel lucru a fost observat de ființele care au frecvența necesară pentru asta. Poate să arate pentru tine ca o reptilă, dar are și capacitatea să își schimbe înfățișarea. Poate arăta ca un om, dar numai acela care vede îi zărește adevărata față.

În realitate, Pământul este însuflețit de diverse specii, nu numai de cele cu capete de reptilă. El nu este locuit, el este animat de ființe care pătrund puternic în frecvența pământească a conștiinței. În cazul amintit este vorba despre ființe care sălășluiesc adânc în Pământ. Acolo se odihnesc ele. Sunt acele entități care, potrivit spuselor tale, *„stau în spațiul găunos"*. Sunt alcătuiri cosmice. Eu nu le-aș da acelor creaturi numele de *om*. Respirația este altceva, presupune plămâni și formă exterioară. Dar astăzi nu vreau să-ți spun mai mult despre asta – vei auzi noi amănunte într-un alt moment, când vom vorbi despre altceva.

Totuși există și individualități care nu au degete și aproape că nu au nici mâini. Există și individualități fără picioare. Ele seamănă cu un castravete, totuși au o substanță mai luminoasă. Acestea sunt într-o anumită măsură părticele care accelerează atmosfera, aerul. Ele se află în crusta Pământului, în stratul solid al Pământului și dirijează oxigenul din afara stratului Pământului către adâncimile interioare, pentru ca Pământul să

fie străbătut de respirația Divinului. Există astfel de ființe, căci voi trebuie să înțelegeți că atmosfera Pământului este otrăvită prin tot ceea ce faceți voi oamenii. Astfel că vor exista întotdeauna grădinari și pădurari cu conștiință cosmică, invizibili pentru oameni, căci învelișul corpului lor este adaptat muncii. Clarvăzătorul poate să le vadă pe aceste ființe în anumite circumstanțe. Ele sunt alcătuite din substanță divină, și în cazul lor nu numai factorul timp are valoare, ci și factorul spațiu. Ele sunt capabile să opereze cu timpul și cu spațiul. În acest mod există o existență și o plecare, în simultaneitatea lucrurilor. Este sincronism. Pentru că astfel de lucruri provoacă oamenilor teamă, legitățile spațiului și timpului au valoare în simultaneitate.

Oamenii de știință ai Pământului vor trebui să-și pună astfel de întrebări în curând, mai precis atunci când se va ridica frecvența Pământului. Se vor întreba ce se mai găsește în stratul Pământului. Își vor da seama că Pământul are o origine luminoasă și că este o ființă organică. Vor vedea că elementele sunt însuflețite; că există ființe care dirijează elementele și le stăpânesc – ceea ce voi numiți spirite ale naturii și ființe elementare. Va fi descoperită o nouă tehnologie și deodată vor apărea pe monitoare ființe mici, care vă vor face semne.

Va fi fascinant.

Mi-ar place acum să aflu ceva despre tine și despre viitorul tău.

Dacă îmi permiți te-aș întreba ceva mai intim: care este țelul tău personal? Vei fi întotdeauna mijlocitor al forței divine sau vei preda această activitate unei alte forțe divine, pentru că tu însuți poate dorești să progresezi și să fii mai aproape de forța divină?

Eu sunt, așa cum se întâmplă și cu îngerii, o forță curgătoare, adică ceea ce tu auzi astăzi, în timpul vostru, vei auzi și peste alți zece ani. Dar ce vei auzi în curând, în următorii ani, va fi – în cuvintele voastre – de o calitate mai bună, pentru că eu însumi mă aflu în progres, odată cu Pământul, cu sistemul solar, cu galaxia și cu întregul Univers, întrucât Divinul inspiră. Astfel că, permanent, elementele ființei mele sunt predate Divinității, căci și eu adun experiențe, nu prin frecvența

arhanghelilor, ci pe calea dreaptă, directă. Prin faptul că adun informații și energie și le predau mai departe către Divin, eu mă golesc. Aceste zone goale sunt apoi reumplute de părțile divine.

Imaginează-ți cum pot fi eu de ajutor de miliarde de ori, asemenea unui medic care îngrijește o rană. Asta nu merge la infinit, pentru că eu sunt acoperit de suferință și durere. De aceea sunt revigorate aceste zone, pentru ca eu să nu sufăr, căci eu sunt plin de pace, fericire și natură divină. Aceste zone goale sunt din nou umplute cu lumină, inundate de lumină. Sunt o forță care curge, comparabilă cu un cerc ori cu o sferă – un sistem care se rotește. Mă aflu mereu în proces de înnoire pentru că mă aflu în mișcare, pentru că sunt în mișcarea Divinului.

De aceea, în cuvinte simple aș putea să spun că sunt înlocuit, dar nu este așa. Asta trebuie înțeles într-un sens cosmic superior, asemenea unui bazin cu apă în care se înviorează animalele, care este permanent împrospătat de un izvor. Astfel că eu nu sunt de fapt înlocuit; eu mă aflu permanent în proces de înnoire. Faptul corespunde într-un anume fel unui schimb curgător – unei acțiuni de dare și de luare. În înțelegere cosmică mă supun înnoirii, așa cum tu te supui înnoirii. Tu îți schimbi învelișul corporal, totuși în esență rămâi constant.

Încă o dată pentru informare: când vii să iei sufletul, îl predai îngerului păzitor? Și în ce formă vă armonizați acțiunile unul cu celălalt?

El nu este singur. Eu îmi armonizez acțiunile cu el. Când este adus sufletul, nu particip doar eu. Astfel că permit celor care în viață au fost bunic sau mamă ori alte rude ale sufletului să ia parte la eveniment. Eu sunt cel care hotărăște acest lucru, Dumnezeu mi-a dat mie această forță. Eu stabilesc când se pleacă, în conformitate cu legile cosmice, cu planul sufletului. Eu sunt paznicul, eu sunt cel ce ia decizia. Eu hotărăsc *când* se pleacă, *cum* se pleacă, dar în conformitate cu planul sufletului. Eu nu stabilesc niciodată *că* se pleacă. Asta aduce cu sine fiecare conform hotărârii luate la nivel cosmic.

De aceea eu îmi coordonez acțiunile cu îngerul sufletelor, îngerul păzitor.

Sunt posibile prelungiri, dacă ele sunt prevăzute în plan. Și scurtările sunt posibile. Dar și aceste aspecte trebuie să fie conținute în planul sufletului.

Încă o dată aș dori să verific, pe scurt, dacă am înțeles corect faptul că tu predai îngerului păzitor sufletul pe care l-ai scos din corp, iar sufletul intră apoi într-un somn de regenerare pentru a se odihni înainte de încarnare.

Niciodată nu există somn în plan divin. Eu sunt un transformator, un acumulator, ceea ce înseamnă că eu aprind lumina. Plecarea sufletului din corp poate fi comparată cu aprinderea luminii. Eu nu predau sufletul, eu îl ofer mai departe. Nu există o competență fixată în norme scrise, este un râu. Este o legitate cosmică atunci când sufletul părăsește corpul ca eu să-l țin, pentru ca să nu cadă și să se spargă – în sens cosmic. Eu țin, să spunem așa, informația celulelor, pentru ca aceasta să rămână la un loc și să înceapă ulterior să se despartă treptat, într-o stare de prezent, pentru ca respectivul corp să nu se rupă în bucăți în câteva secunde fiind părăsit de suflet, de forța vieții. Acolo mai sunt și lacrimile membrilor familiei, ale oamenilor, care produc ruperea în bucăți – de ei nu mă ocup. Asta nu este sarcina mea.

Pe de o parte eu țin corpul. Imaginează-ți că îl țin cu o mână. Pentru că sufletul – după ce am rupt legătura lui cu corpul – șnurul de argint – se eliberează din corp și urcă, nu voi putea să-l predau, pentru că nu se află în mâinile mele. Eu îl ofer mai departe, dându-i un ușor impuls. Astfel, îngerul luminii, pe care voi îl numiți *îngerul păzitor*, se va ocupa de suflet. El îl va curăța, îl va spăla, și îi va indica locul care-i face bine. Ești de părere poate că acum sufletul doarme, dar de fapt intră în faza regenerării, a liniștii, a odihnei, a visării cu ochii deschiși.

Un element divin nu va dormi niciodată. Vorbirea este cea care ne separă, nu faptul. Ne despart lumile vorbirii. Obosit de acțiunile sale, sufletul poate să se odihnească, să viseze cu ochii deschiși, ca și cum și-ar pierde privirea în depărtare. Aici sufletul își reflectă conștiința. Poate fi vorba de o privire în ultima sa viață, dar întotdeauna cu trimitere către evenimentele viitoare. Sufletul va lăsa ceea ce este vechi, de aceea este necesară liniștea, pentru a transforma vechiul în starea de

prezent, pentru ca prin aceasta, prin stadiul de actual, să afle ce se găsește mai departe, pentru a-și da seama de discrepanța dintre lumină, dintre frecvența divină și frecvența stării prezente; și pentru ca, apoi, prin discuții cu îndrumătorul sufletului și cu îngerul păzitor, să plănuiască existența viitoare.

Îngerul păzitor face asta împreună cu îndrumătorul sufletului, o forță care se află deasupra acestuia. Ea este asemenea unei mame, care știe ce este cel mai bine pentru copilul ei și-l ajută să meargă mai departe. Acest îndrumător al sufletului avertizează, de asemenea, și atunci când încărcătura viitorului, a acțiunilor următoare este mult prea mare.

De aceea nu va fi surprinzător pentru tine să afli că, atunci când încărcătura este prea grea pentru tine, îndrumătorul mă poate ruga să pregătesc sfârșitul vieții.

Asta poate însemna din punct de vedere strict pământesc sinucidere. Dar aici este Cosmosul, nu Pământul. Acestea sunt cele mai înalte legi cosmice, care sunt greu înțelese de om, pentru că ele capătă sens doar în context, în legătură cu celelalte vieți ale sufletului respectiv. Astfel că îndrumătorul sufletului are voie să mă atingă, asta înseamnă să mă pună în vibrație, în acțiune, pentru ca eu să pregătesc sfârșitul îndeletnicirii omului respectiv. În acest caz eu nu ofer sufletul îngerului păzitor, ci direct îndrumătorului pentru ca el să discute cu sufletul modul în care va proceda mai departe.

Câteodată ajut cu plăcere la această acțiune de înlăturare a suferinței pământești, pentru ca încărcătura să fie împărțită. Acești oameni, aceste suflete au adesea nevoie de liniște, de o odihnă mai lungă, pentru ca sufletului să-i fie clar ce este în stare să suporte pe viitor.

Asta înseamnă că moartea prin liberă alegere, sinuciderea, care este condamnată de mulți oameni, considerându-se că omul se sustrage sarcinii sale, că renunță și nu mai vrea să-și ducă la bun sfârșit drumul vieții, nu este întotdeauna la fel. Există, prin urmare, excepții?

Moartea prin liberă alegere este o temă cu multe substraturi. Tocmai am pomenit despre cosmos. Dacă „pachetul" este prea greu iar omul nu este în stare să-l ducă, cosmosul îl poate ajuta să-l lase, pentru ca încărcătura să fie împărțită mai multor

vieți. Dacă vom continua să comunicăm, vei putea să înveți mult mai multe lucruri despre asta. Doar atât îți spun acum: vei înțelege prin mine că „Dumnezeu" , izvorul tuturor lucrurilor noastre, nu este niciodată un Dumnezeu care pedepsește, pentru că el este în sine logic, armonios, și rotund. Acela care a plecat prin sinucidere, pe care eu l-am ajutat – iar prin ajutorul pe care-l dau sunt prezent în cazul fiecărei morți – acela nu va arde și nu va fierbe definitiv în Infern; povara lui este împărțită – nu este scutit de ea, ci sarcinile sunt etapizate. Astfel că dintr-o viață se face o a doua, o a treia poate chiar o a patra. Asta îl aruncă înapoi în lumea pământească, unde i-a fost simțită lipsa, pentru că în lumea pământească există timp; la nivel cosmic, timpul nu are nici un rol. Chiar dacă trăiești zece sau o mie de vieți; nu timpul este acela care contează.

Ai pomenit și de „îngerul îngăduinței". Aș dori să aflu mai multe despre el. Cine este, ce funcție are și cum te raportezi la el?

Dacă vorbești de *îngerul îngăduinței* se schimbă situația. Când îl pomenești, se schimbă frecvența. Se schimbă chiar aerul pe care-l respiri, dacă respiri conștient. *Îngerul îngăduinței* a fost ales de curentul divin cel mai înalt pentru a funcționa într-un fel de Divinitate, în cea mai înaltă Divinitate. În el s-a unit tot ce este în Dumnezeu, el străpunge tot ce este de străpuns. Asta înseamnă că, dacă, să presupunem pentru tine activitatea mea este irevocabilă, el poate să schimbe asta. El poate să riposteze cu aceeași tărie, chiar să mă contreze. Niciodată nu va spune: *„Tu, înger al transformării, nu ai dreptate."* El va veni și va spune binevoitor: *„Pe acesta îl desprindem prin voia Domnului".*

Atunci se petrece schimbarea. Căci atunci când acționează *îngerul îngăduinței* se împlinește voința divină. El se află în reflexie directă din lumina divină. Astfel că poate să înconjoare forța christică, ceea ce înseamnă că nu curge direct prin forța christică, ci este legată de ea, se află în legătură directă cu Divinul însuși.

În acest fel – s-ar putea să râzi – a fost odinioară creată poziția papei. În cuvintele voastre se numește papă. Papă, în sens

restrâns înseamnă că demnitarul papal este reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ. *Îngerul îngăduinței* este în sens larg, reprezentarea lui Dumnezeu pretutindeni. Astfel, în exprimare plastică s-ar putea spune că *îngerul îngăduinței* este reprezentarea papală a tuturor ființelor; îndeplinește în Univers funcția unui papă.

Îngerul îngăduinței este încorporarea Divinului și nu poate fi comparat în forța sa de acțiune, în conștiință, în structură, cu mine. Dimpotrivă, eu însumi sunt brut și nerafinat.

Îngerul îngăduinței este asemenea razei divine însăși. Dacă facem o comparație între noi doi, având în vedere razele luminoase, atunci eu aș corespunde unei lămpi de buzunar, în timp ce raza luminoasă a îngerului îngăduinței ar fi asemănătoare cu o rază laser. Atunci când vine el, eu mă dau la o parte, închei ceea ce fac, dar nu cu mânie ascunsă, căci el este – văzut din perspectivă pământească – frumusețea și iubirea însele; mă bucur să renunț; mă bucură să ofer; este ca și cum ai fi proaspăt îndrăgostit. Pentru *îngerul îngăduinței* ai face totul când ai ocazia.

El reprezintă și o instanță – asemenea poliției de pe Pământ – care supraveghează ca în tot să domnească ordinea divină – din perspectivă cosmică și nu pământească.

Tot mereu este pusă întrebarea: *„Unde este Dumnezeu?"* Dumnezeu este întotdeauna omniprezent, chiar prin *îngerul îngăduinței,* mai ales atunci când acesta este trimis pentru a clarifica situațiile.

Îl poți chema pe acest înger chiar în elementele mai înalte ale conștiinței tale. Acest înger poate fi găsit atât la nivelurile fine, cât și la cele inferioare ale existenței pământești. Adeseori pe Pământ revine în discuție întrebarea: *„Unde este Dumnezeu la toate aceste războaie?"* Ei pun această întrebare pentru că nu sunt în stare să-l primească pe *îngerul îngăduinței.*

Dar pentru că mergeți odată cu Pământul într-o substanță superioară, îl veți putea primi. Atunci veți ști că EI este direct din Divin și că sarcina sa este mila divină; de asemenea el are într-un anume mod și funcția de protecție și de control a întregului, pentru ca totul să fie divin.

Există și suflete de copil, suflete tinere – de exemplu suflete care încă nu s-au încarnat?

În această comparație ar trebui să luăm în considerație numai Pământul. Dacă iei Pământul în existența sa, atunci există suflete care au fost aici de multe ori, care cunosc foarte bine lumea pământească. Din perspectivă pământească, pentru că există timp, există și suflete bătrâne. Dar în sens universal – de pildă în galaxie – există multe suflete cu experiență, care adeseori au sărit de la o dimensiune la alta; în traducere, ar suna cam așa: care se orientează.

Din perspectivă cosmică, din perspectivă divină, nu există suflete tinere și suflete bătrâne, căci totul a izvorât simultan din Dumnezeu – s-a aflat în revărsarea divină. Aici totul este identic, se află într-un prezent permanent.

În afara energiei divine se poate, firește, vorbi despre suflete „bătrâne", dacă prin asta se înțelege experiență și maturitate. Cu cât un suflet este mai experimentat, mai conștient și se adaptează mai bine în sistemul care se rotește, cu atât mai devreme va începe să fie rotund; rotund, pentru că aparține infinitului, pentru că se întoarce cândva în Divin. Astfel, părți ale sufletului pot fi schimbate, însemnând că o conștiință veche, o experiență veche se întoarce în izvorul divin, iar acest spațiu face loc pentru noi experiențe. Sau altfel spus: experiența veche, ceea ce a fost trăit, pătrunde în izvorul divin, pentru a hrăni Divinitatea, căci acest nou care pătrunde în Dumnezeu începe să producă frecare, să genereze căldură, începe să întărească eternitatea. Astfel văzut, sufletul poate să se topească, să devină mai mic, până când nu mai rămâne din el decât nucleul divin, puritatea. Sufletul se îndreaptă spre momentul contopirii.

Aceasta este însă o temă vastă, la care abia dacă poți să răspunzi în plan pământesc. Aici este nevoie de cunoașterea dimensiunilor superioare, cunoaștere pe care voi nu o aveți. Din cauza aceasta lucrurile nu pot fi explicate logic. Pentru că în lumea materiei fine nu există timp, gândirea dual se blochează întotdeauna.

Analizează lucrurile în frecvența ființei. Din punct de vedere pământean se poate spune că există suflete bătrâne, cu experiență, dar nucleul lor provine din Divin, ceea ce înseamnă că ele poartă în sine același lucru.

În literatura spirituală există noțiunea de „eu mai înalt" care, comprimată într-o propoziție, se referă la partea cea mai înaltă a unui suflet, care se poate scinda în diferite fragmente, în diverse suflete-părți – asemeni ție – și care conține toate informațiile acestor fragmente, un fel de suflet-mamă. Este corect?

Eul mai înalt poate doar să fie simțit. În cel care vorbește (*în medium; observația autorului),* la momentul discuției noastre este deschisă partea dreaptă a capului. Acum el este străbătut de *eul mai înalt.* Acesta curge prin cap, direct în inima sa, pentru a fi luminat de soarele spiritual. Aici este vorba de împărțirea în trei, numită în cultura ta *Treime* sau *Sfânta Treime.* În reunirea întregului, acesta este nucleul divin.

Astfel că *eul mai înalt* poate fi înțeles ca o umplutură divină, ca o putere divină, ca parte a Divinului. Este exact Divinul, fluviul divin; în acest mod poate fi cel mai bine înțeles *eul mai înalt.*

Ți-aș putea răspunde afirmativ, cu indulgență, dar nu cu creierul ori cu rațiunea. Lucrurile trebuie aranjate dincolo de rațiune. Oamenii vor fi în stare să priceapă aceste lucruri abia atunci când vor fi trecut într-o frecvență mai ridicată a actualei conștiințe pământești. *Eul mai înalt* va putea fi clar înțeles în aspectul divin, în frecvența divinității. Consideră *eul mai înalt* drept canal al frecvenței divine. Sunt posibile diferite emisii, diferite încărcări ale sufletului. Altfel spus: este posibil ca diferite părți ale *eului mai înalt* să se încarneze în același timp. Dar asta este foarte complicat.

Având în vedere că nu ai fost niciodată încarnat ca om – în comparație cu îngerul păzitor – m-ar interesa dacă ai dori poate, vreodată, să te încarnezi ca om, ca mine, de exemplu?

(râde) Așa ca tine, cu siguranță nu...

Nu, zonele ființei mele care pot căpăta înfățișare se află deja în păturile materiei, atunci când eu mă manifest. Totuși în nucleul meu doresc să fiu doar Divinitate. Eu accept aceste zone ca experiență, ceea ce înseamnă că se produc scindări la nivelul structurii mele corporale. Ar fi un aspect interesant. Tu ai o minte luminată...

Gândește-te dacă nu cumva vreun înger, care în totalitatea sa ar dori să fie doar Divinitate, nu a dorit vreodată să poată

simți iarba Pământului cu capătul cel mai îndepărtat al vesmântului său și gândește-te, pe viitor, dacă băiatul ori fata, care la vârsta de șapte ori opt ani își lasă viața, nu a fost poate cel mai îndepărtat capăt al structurii sufletești a unui înger, care voia să adulmece măcar o dată aerul pământului....

Asta se poate întâmpla în jocul existenței cosmice....

Foarte interesant...

Tu poți simți aceste lucruri, dar nu le vei afla niciodată. Începe să practici o comunicare intensă cu mine, atunci când ești liniștit, iar eu îți voi implanta aceste aspecte; a fost motivul pentru care te-am vizitat cu mult timp în urmă; era necesar pentru mine să mă târăsc în tine, în structura ta, în rețeaua ta de coordonate, pentru a afla căile tale nervoase. Dacă ești deschis pentru asta – deci pentru mine – mă voi revărsa în structura creierului tău pentru a-ți da aceste gânduri, care vor stârni în tine milioane de întrebări. Dar pentru asta trebuie să-ți activez creierul, astfel încât să nu manifești tulburări în gândire – să devii nebun, retras, să te distanțezi de acțiunea prezentă.

Ceea ce te așteaptă este un domeniu imens.

Ceea ce găsesc eu fascinant în activitatea ta este în special faptul că tu vii să iei TOATE sufletele, criminalii dar și sfinții, iluminații, ajutoarele de călău, copiii de care s-a abuzat, bunicile, toți...

Au existat vreodată forțe care au vrut să te împiedice în activitatea ta? Altfel spus: ai dușmani, de pildă forțe întunecate? Sau există o înțelegere la nivel cosmic?

Totul se subordonează legității cosmice. Se întâmplă mereu ca eu să întâmpin piedici în acțiunea mea; să fiu, așa cum ai spus tu, împiedicat de către forțe mai întunecate. Se poate întâmpla. De pildă, când lacrimile celor care-l înconjoară pe muribund sunt foarte intense. Adeseori se spune: *„Te rog, nu!"* Cât de des mi se întâmplă mie să stau în fața ușii fără să pot lăsa să se reverse lumina acțiunii mele în întunericul evenimentelor de acolo! În acest caz, forțele întunecate sunt susținute de lacrimile acelora care stau în jurul patului persoanei ce va părăsi lumea. De parcă ar fi o asediere.

Imaginează-ți cum muribundul stă în pat și este împresurat de cei care nu vor să-l lase să plece. Aparent oamenii sunt cei care plâng, dar în realitate este vorba de carnea care plânge. De materia, care nu a înțeles că și ea este tot lumină.

Astfel privită, forța întunecată este deseori necunoașterea, frecvența joasă a neînțelegerii, iar în sens larg, frecvența inferioară a cărnii, devenită într-un anume mod independentă prin egocentrism, prin dinamică proprie, forță ce dorește reținerea cărnii muribundului. În acest fel, cel care pleacă se smulge din mâinile mele pentru un scurt moment, iar eu trebuie să am răbdare până când trec din nou la acțiune. Dar este vorba doar de câteva momente conform socotelii pământești a timpului.

Ele țin de jocul imperiului spiritual. Mie nu-mi provoacă durere, întrucât am înțeles – așa a conceput Cosmosul – că acest joc duce mai departe carnea prin faptul că ea devine lumină. Și din acest motiv, după ce pleacă spiritul, nu las corpul-carne să se descompună. Nu o fac, pentru a le da de înțeles structurilor cărnii că și aceasta a fost însuflețită și a fost creată de forța luminoasă. Materia trebuie tot mereu făcută să înțeleagă că și ea este lumină. Carnea trebuie făcută să priceapă că joacă doar rolul cărnii și că, la rându-i, și materia provine din Divin - numai că într-o formă mai densă. Este lumină comprimată, care joacă rolul materiei.

Astfel că la întrebarea oamenilor: „ *Oricine poate fi fericit?*", *„Oricine poate fi milionar?"* – ori transpusă la nivel cosmic: *„Oricine poate fi înger sau suflet?* – răspunsul este *„Nu!"*, căci elementul divin trebuie să fie și materie. Materia este în compoziția elementelor divine, dar nu are mișcarea, libertatea de mișcare pe care o are sufletul. Astfel privită, materia este subordonată spiritualului și sufletescului. Asta nu place materiei atunci când dezvoltă conștiință și de aceea se apără și se agață cu plăcere de sine însăși.

Prin urmare, alăturarea părților identice – carne de carne îngreunează desprinderea muribundului.

Este indispensabilă moartea, moartea fizică? Întreb asta, pentru că există relatări ale unor oameni, care pe baza unor tehnici speciale meditative sau așa ceva, pot să încetinească

procesul de îmbătrânire sau chiar să-l anuleze total. Și în opera mea anterioară „Jos mâinile de pe această carte!" am făcut o descriere a unor astfel de oameni, care trăiesc în Himalaya și care au rămas într-o stare numită „Samâdhi" – și asta de mii de ani, se presupune că din epoca Atlantidei. Cum este posibil și care este sensul?

Este vorba de un fel de somn aparent. Iar acest somn aparent poate să fie trăit de un suflet dacă s-a dezvoltat suficient de mult. Corpul nu mai are atunci nevoie de mâncare și băutură. Sufletul trăiește în această stare din hrana spirituală. Acești oameni extrag din lumea spirituală o esență a luminii și predau această energie pozitivă, dincolo de temnița de bună voie aleasă, către lume, pentru a o stimula.

Acest lucru este posibil prin informația celulară. Celulele sunt reprogramate. Dacă celulele nu primesc indicația să se descompună, atunci ele vor continua să existe. Totuși mediul înconjurător erodează acest corp – în grotele în care acestea se odihnesc – și astfel este foarte posibil ca materia să fie distrusă din exterior către interior. De aceea, astfel de ființe sunt de cele mai multe ori îngrijite de ceilalți, care se preocupă ca respectivele corpuri aflate în odihnă să nu fie pângărite ori atacate de animale.

În biologia cosmică este posibil să existe viață veșnică în corp; dar în lumea pământească asta reprezintă o dificultate, fie chiar și numai din cauza otrăvii prezente în existența umană – de pildă otrava din mediul înconjurător – care acționează asupra corpului.

De aceea nu se poate realiza o prelungire a vieții în același timp cu derularea acțiunilor cotidiene, căci asta ar necesita enorm de multă energie.

În această situație intervine din nou principiul interacțiunii – acțiunea de a da și de a lua.

Pentru că mișcarea împinge corpul înainte, el simte că are nevoie de liniștea din spatele său. Și dacă nu o are, se uzează. Când el se află în stare de repaos, când este la polul de odihnă, nu mai este însă posibil să intervină uzura.

Sensul Întregului este prins în structura sufletească a acelora care poartă corpul respectiv cu scopul de a arăta că este

posibil mai mult, că omul este capabil de mai mult decât să îmbătrânească și să moară la optzeci de ani. Așa cum spuneam, omul este de natură divină și asta a uitat el. Totul este posibil, dacă el crede în asta.

Aceia care practică încetinirea procesului de îmbătrânire și care doresc să fie capabili de mai mult sunt în cele mai multe cazuri cei care cred în Divin. Dar să nu consideri asta o realizare; este mai degrabă o jerfă, căci în partea cosmică a existenței tale, vei purta dorința de a fi în Cosmos; nu vei avea niciodată dorința să poposești vreme îndelungată pe Pământ.

Prin urmare acești maeștri sunt rari, de asemenea și meșteșugul și harul lor, întrucât foarte puțini dintre cei ce merg pe drumul luminii își doresc așa ceva.

Compară Pământul cu un atelier. Poate fi munca oricât de frumoasă, după ce ai făcut-o, tot îți dorești să te odihnești, căci ea te-a solicitat. Astfel, existând munca a fost creată și odihna. La nivel cosmic, încarnarea și reîncarnarea sunt soluția pentru întoarcerea la origine, pentru a ajunge din nou la liniște și la forță. Perioada șederii în lumea spirituală este o perioadă de odihnă. Timpul de ședere pe Pământ reprezintă timpul de lucru.

De aceea munca acestor maeștri își găsește motivația în faptul că ei indică celorlalți oameni calea, arătându-le că există mai mult și că este posibil mai mult, stimulându-i să fie mai mult.

Dar mai există încă o variantă: adeseori se fac experimente cu legile cosmice pe Pământ, se fac aplicații și transformări.

Poate te vei mira, dar în Imperiul ceresc există secții de lucru, în care îndrumători spirituali, avatari ai luminii, încearcă să facă experimente asupra corpului uman. De aceea experimentele cu oamenii de pe Pământ au fost importante – oricât de îngrozitor poate să-ți pară asta – pentru a cunoaște structura celulară; pentru a cunoaște în ce măsură Creația divină a pătruns de fapt în carne. S-a depărtat carnea foarte tare de planul Creației Divine ori materia a început să poarte inteligența divină? Pot maeștrii luminii și îngerii păzitori să dirijeze carnea?

Pe Pământ au existat execuții capitale îngrozitoare, prilej cu care oamenii au fost cercetați pentru a se afla cât de departe a ajuns omul și carnea; la nivel cosmic aceasta reprezintă –iartă-mă – o necesitate. Pentru asta s-au oferit mulți și s-au declarat pregătiți să se facă experimentele asupra lor. Lor li s-a mulțumit,

dar li s-a spus în același timp că, în fazele cele mai profunde ale durerii, numai carnea strigă, căci sufletul s-a îndepărtat, pentru a nu resimți durerea sufletească precum un chin. Și așa cum s-a făcut asta pe Pământ – nu numai de către oameni, ci și de inteligențe ale altor planete, care au venit și au efectuat experiențe cu ființele existente aici – tot astfel s-a întâmplat și la nivel cosmic. Aici s-a verificat și s-a cercetat cât de departe, în dezvoltarea sa, a ajuns carnea. Este necesar ca tocmai în stadiul de intrare a Pământului într-o frecvență mai înaltă să se verifice cât de departe a ajuns omenirea. Această analiză a început deja din anii trecuți.

De aceea au venit pe Pământ încă de mult timp maeștri ai luminii, pentru a testa cât se menține un corp și pentru a verifica în ce măsură a progresat Pământul, căci omenirea devine din ce în ce mai bătrână.

Pe planetele pe care le-ai vizitat odinioară este normal ca ființele să treacă de o sută de ani. Oamenii de pe Pământ ating, dimpotrivă, o medie de vârstă de optzeci de ani – opt pentru infinit și cifra divină a vieții, zero pentru principiul originar al tuturor existențelor. Acum Pământul pătrunde mai departe și de aceea este important să se verifice cum funcționează, din această cauză oamenii au fost împărțiți în cei care pleacă, cei care rămân și partea care va progresa , căci nu toți își mai pot găsi loc pe platforma Pământului.

Verificarea reprezintă tot o sarcină a acelora care țin spiritul în corp pentru prelungirea vieții.

Foarte interesant! Se presupune, de asemenea, că aceste ființe, conform spuselor unor martori oculari, au în parte o înfățișare amfibiană – cu membrană interdigitală și cu branhii - de altfel în epoca Atlantidei a existat o rasă care putea trăi și sub apă – și că aceste corpuri se păstrează până astăzi cu un anumit scop, ca într-un fel de bazin genetic, pentru a conserva genele; un fel de arhivă genetică, care acum – în timpul progresului Pământului – va fi din nou de folos.

Este firesc. Este vorba de totalitate. Cunoașterea din timpurile vechi este conținută în infomațiile celulare. Astfel văzute lucrurile, poate fi necesar ca omul cu branhii să dea mai departe experiențele sale către izvorul divin, iar acesta să le

divulge din nou cercetătorilor din timpurile actuale. Are loc un schimb de cunoaștere, o distribuire a ei. Dar puterea nu va fi exercitată cu ajutorul oamenilor cu branhii.

În cartea mea despre copiii clarvăzători, eu descriam acești copii, care actualmente sunt numiți „copii-indigo", povesteau că ei se află pentru prima dată pe Pământ, cu scopul de a institui aici o anume, să-i spunem, „cunoaștere interstelară", prin care pe de o parte să sprijine schimbările de pe Pământ și, pe de altă parte, să contribuie la accelerarea acestora.

Eu îți spun, Jan: *„Fii prudent!"*, căci pe cei adevărați îi recunoști nu după capacitățile lor, ci numai după faptele lor! Multe spirite înalte care au vizitat lumea s-au abătut din drum când au obținut putere și faimă. Se va vedea cât de multe suflete din cele proaspăt sosite își îndeplinesc într-adevăr sarcinile...

Oamenii găsesc întotdeauna cu plăcere interpretări, chiar și la această temă. Știi și tu că dintre copiii pe care i-ai vizitat, unul sau altul a luat între timp narcotice și a alunecat puternic în materie, nefiind clar încă dacă își mai păstrează capacitățile ori mai rău, cu ce scop le va folosi...! Fii prudent!

În general ai dreptate, acum vin nenumărate suflete de pe alte planete, fie să participe la ceea ce se petrece aici, căci schimbările ce se pregătesc pentru această planetă sunt foarte rare, mai bine zis nu se întâlnesc prea des, fie ele vor acționa aici, își vor lăsa lumina să strălucească, urmându-și intuiția.

Sosirea acestor suflete are loc în serii și se petrece în acele epoci ale planetei în care aceasta are nevoie de ele. Pentru că acum Pământul se dezvoltă în interiorul unui nivel de conștiință mai înalt, vin multe suflete de pe alte planete, care dau o mână de ajutor, aducând cu ele o nouă cunoaștere și un alt mod de comportament. Entitățile vor fi pentru omenire și un fel de avertizori.

Totuși, pentru aceste suflete sosirea aici reprezintă o mare încercare, căci clarviziunea dublată de cunoaștere este o povară.

Ce crezi tu despre religiile pământene și despre modul în care îl prezintă pe Dumnezeu și pe om în cadrul Creației? Care este părerea ta personală?

Eu nu sunt o persoană, eu sunt în curgere, eu sunt într-o structură, de aceea eu nu pot să văd personal. Și exact asta este ceea ce le lipsește religiilor în exercitarea lor – ele nu sunt în curgere. Ele pun oamenilor un capac. Prin urmare, întrebarea privind *religiile* este dificilă, căci presupune o globalizare a sensurilor, respectiv a vocii, a expresiei.

Religiile însele nu sunt libere și nu lasă nici oamenilor libertate. De aceea, un lăcaș bisericesc este în esență, un lăcaș bun, căci servește Divinului și amintește de Creator. Dar dacă vine cineva care se ridică și vorbește din amvon, aceasta este o *supra*-ridicare. Ea nu se potrivește, căci este părăsită simultaneitatea existenței. Nu mai este totul la fel, nu mai este Unitate. Consideră dezvoltarea bisericească din vremurile timpurii și până astăzi ca un potențial al puterii, ca o dezvoltare a puterii pentru progresul propriilor interese. Întotdeauna a fost așa. Originile însele au fost corecte și importante. Revărsarea a făcut-o omul.

De aceea fiecare ar trebui să se găsească pe sine, să vorbească în grup și să se regăsească pe sine dincolo de acesta. Cele mai multe religii au abolit *găsirea de sine,* pentru că au înțeles că dacă omul se găsește, părăsește cercul grupului. Prin această abolire a fost suprimată curgerea – curgerea divină. I-a fost întrerupt cursul, cu scopul de a reține omul. A fost vorba de sete de putere și de bani. De aceea religiile vor trebui să dispară, dacă oamenii sunt în curgere.

Oamenii cu caracteristicile tale nu vor putea niciodată să fie prietenii acelora care se întâlnesc în grupuri și îndeplinesc acțiuni ordonate, căci pretențiile tale și chemarea ta este de a stimula oamenii către un comportament ce presupune asumarea propriei responsabilități.

Asta înseamnă că oamenii ca tine, căci tu ți-ai desfășurat activitatea și în evul mediu, erau exilați și chiar arși. În acest mod ți-ai găsit moartea și tu. Oamenii de felul tău erau numiți vrăjitori și demoni. Și asta se continuă până în timpurile noastre – poate că astăzi chiar mai mult decât niciodată, căci totul decurge în taină.

Nu au fost restricționate cărțile tale pentru că au existat temeri că oamenii încep să reflecteze și să verifice ceea ce vă este predat în școli, ceea ce vă spun guvernanții?

Prin influența timpurilor noi, prin împărțirea omenirii, acest lucru va fi stopat.

Poate că vor mai trece încă generații până atunci, căci morile Întregului – ale forței divine- macină lent. Timpul pământesc este un timp care se trăiește repede. La nivel cosmic, întrucât nu există structură temporală, existența se derulează în faze. Ei i se opune timpul Pământului. Dar Pământul a pornit deja pe drumul cel bun.

Pentru că religiilor le lipsește curgerea – aceasta fiind esențială – ele se vor sufoca. Se vor transforma în mlaștină, asemenea unui lac ce nu mai este hrănit de izvor. Izvorul, adică Divinul, poate hrăni doar ceea ce este în curgere. Trebuie să existe o derulare și asta nu se întâmplă – izolat da, dar nu în ansamblu.

Deci se poate spune că este în rațiunea forței divine să nu ai NICI o religie.

Adevărul este următorul: religiile sunt făcute de om. În rațiunea divină este bine – acceptând provocarea cuvintelor tale – să nu ai o religie, să fii liber de religie; dar în același timp să fii în adevăr, în curgerea divină, în curgerea luminoasă și să accepți ceea ce *este*; să nu accepți ce *ar putea* fi.

Aceste structuri închistate sunt pe cale de dizolvare. Niciodată nu vei avea nevoie de un veșmânt pentru a te ruga; nu vei avea niciodată nevoie de învățătură pentru a te mântui, deci nu vei avea nevoie de o structură. De aceea multe configurații se vor schimba. Nu vei mai avea nevoie de simboluri, căci simbolurile schimbă, separă. Vei vrea să te afli în claritate și puritate.

Nu este nevoie de o religie, căci ea împodobește adevărul cu cuvinte omenești. Fără religie se produce autonomizarea omului, a conștiinței. Așa începe conștiința să-și găsească autonomia și să se situeze în adevăr. Împodobirea prin multe cuvinte nu este necesară.

Tocmai ai vorbit despre creștinism în evul mediu și ai pomenit de faptul că am fost executat pe atunci. Acum știu cum au stat lucrurile cu încarnarea mea din perioada respectivă. Poți să-mi mai spui ceva despre asta?

Chiar de pe atunci erai un eretic – și ți s-a întâmplat de mai multe ori. Adeseori ți-au fost legate greutăți (în jurul gleznelor),

pentru că se voia împiedicarea ta din mers, din progres. Ai fost ars de multe ori ...(*râde)*

Întotdeauna căldura ți-a fost prieten. (*râde în continuare)*

Gândește-te la nechibzuința ta, nebunule. În acea încarnare te-au ars. Ai vrut să te jertfești pentru Dumnezeu – într-un mod necugetat. Acest lucru nu ți se va mai întâmpla, căci de data aceasta tu vei putea să le explici oamenilor că este o nebunie să se încarneze ca să se jertfească pentru Dumnezeu. A fost o prostie, înțelegi...Ai fost ars de mai multe ori, ai fost torturat de mai multe ori, ai fost lungit de mai multe ori. Asta nu ți-a adus nimic, în afară de chin. Dar așa învață Divinul cum este să fii chinuit. Astfel află El cum este când arde soarele, când arde focul. Ai luat mult asupra ta, prin urmare de data aceasta cunoașterea este condusă către tine intens, pentru ca progresul tău în Imperiul Luminos de unde provii să se petreacă repede. Viața ta actuală trebuie să decurgă mai repede și mai bine ca niciodată.

Într-adevăr așa s-a întâmplat, tu ai fost ars. Nu ți-ai dat seama până acum că în această viață porți aproape același nume ca atunci? Este legea frecvenței. Tu ai ales aceleași lucruri, dorind să fii la fel, dar te mai avertizez o dată, să nu devii iarăși victimă! Începe să cunoști și să fii eficient.

Ai purtat veșmântul păcătosului, dar nu ai arătat asta niciodată, tu ai murit ca un erou, ai fost privit cu respect. Ai fost un păcătos pentru biserică, deoarece nu te-ai supus conducerii; de aceea ai fost calificat drept păcătos. Și exact aceasta este greșeala bisericii, pentru care existența ei este pusă sub semnul întrebării.

Într-adevăr ai fost ars. Consideră asta ca fiind adevărat și să fie pentru tine o lumină de avertizare! Eu te previn – nu te jertfi, ci există în conștiință!

Ai dori să-mi spui ceva personal, ceva despre dezvoltarea mea?

Dezvoltarea ta merge într-o direcție bună, pentru că lucrurile se maturizează. Ți-ar prinde bine să mai stai pe Pământ, să te odihnești, să fii liniștit. Eu mai văd în viața ta un copil, care te va lega și mai mult de materie. Este bine pentru tine. Are scopul de a te face mai statornic. Pe viitor vei fi mai centrat. Dezvoltarea ta este minunată, iar destinul tău – pozitiv de altfel

– este reprezentat de centrare, ceea ce înseamnă că-ți sunt activate diferite structuri ale creierului. Aceasta va fi partea bună pe care o vei cunoaște. Mai multe zone ale creierului vor fi activate. În aceasta constă centrarea – centrala fiind reprezentată de cap. Vor deveni active zone din capul tău care în cazul celorlalți oameni sunt inactive. Vor crește capacitățile. Mai ales cele de observare, învățare și gândire. Vei primi în cap informații ca și cum ar fi o fotografie – inclusiv de la mine – asta înseamnă că-ți va fi extrem de ușor să scrii, căci înmagazinezi paginile și le compui în minte. Iar mâna va scrie mai repede. Noaptea nu va fi mai scurtă, ci mai lungă. Totul servește privirii de ansamblu; să poți vedea lucruri și să nu scapi nimic.

Statul te are încă în vizor, dar curând se va face liniște.

Accidentul cu mașina ta sport – atunci când ți-am apărut eu – a servit la orientarea creierului tău, la activarea lui. Ai fi putut să alegi și o altă variantă pentru asta. Dar la începutul încarnării ți-ai spus că dacă tot trebuie să-ți fie reorientat creierul și să fie activate anumite zone, atunci e mai bine ca procedura să se petreacă repede. De aceea ai ales această cale, căci tu ești rapid. Nu ai putut să te miști o săptămână întreagă – timp în care eu am lucrat la coloana ta vertebrală și la creier. Cu prilejul accidentului ți-au fost înlocuite cu fragmente mai înalte și unele părți ale sufletului tău.

Acum însă, va apărea încetineala, căci ai devenit mai rapid în gândire. Astfel că va trebui să călătorești mai puțin; în același număr de călătorii poți rezolva mai multe, întrucât structura creierului începe să se extindă. Tu nu vei activa și nu vei folosi creierul omenesc în totalitate, dar vei avansa în multe părți. Vei afla în această viață cum poți să te adresezi supraconștiinței și cum vei fi în stare să porți o comunicare între spirit și materie. Este vorba de faptul că vei recunoaște că ai venit pe Pământ într-un corp pământesc și vei putea vorbi cu celulele corpului tău.

Așa cum știința și medicina pot lua din sânge informații despre întregul om, tot astfel vei lua și tu din celule informații despre Univers – căci totul se află conținut la scară redusă întocmai ca și la scară mare. Acesta va fi viitorul, iar tu îți vei da seama că și celulele sunt inteligente. În acest mod simțirea va fi mai puternic conturată.

Este un avantaj pentru tine faptul că ai umor; iar eu te ascult cu plăcere râzând. Deși câteodată ți-a dispărut râsul... *(râde)*

Ai venit pe această planetă pentru a ridica probleme. Ai venit pentru a crea înțelegere, pentru a aduce omului vindecare și pace printr-o mai bună pricepere a lumii.

Ai venit și pentru că poți lupta. A lupta înseamnă a putea explica părerea cosmosului și concepțiile conștiinței divine. Aceasta este în sens propriu sarcina venirii tale pe Pământ.

Și apoi tu ești unul care a vizitat Pământul de multe ori – în fațetele diferitelor existențe. Aproape nimeni nu cunoaște stratul pământesc mai bine ca tine, pentru că tu poți simți Pământul, cunoașterea ta nu este marcată de studiul din universități, care are efect de falsificare, ci tu simți frecvența oamenilor, poți să presimți și să simți pe baza multiplelor experiențe trăite.

Tu ești un cosmopolit, ceea ce înseamnă că frecvențele Cosmosului vibrează în tine. Nu vei putea suferi nedreptatea lumii, politica acestei lumi va fi prea îngustă pentru tine, viziunea ta va fi așa de mare, încât o vei dezvolta dincolo de concepția despre lume a oamenilor. Acestea sunt motivele existenței tale de acum și de aici.

Conștiința ta crește și tot așa și capacitatea materializării. Acum poți începe să materializezi. Gândește-te la mine și vei recunoaște dorul divin. Îți vei da seama că spiritul tău, rațiunea și conștiința sunt mai clare ca niciodată.

Este bine să îți fie auzit râsul, totuși sarcina ta este să asculți cu atenție cuvintele spuse într-un context ori rostite pur și simplu, pentru ca apoi să fii capabil să le transpui. Recunoaște că te afli pe Pământ (*râde*) pentru a transpune ceva acolo, nu pentru a te așeza acolo; *a transpune*, în sensul de a duce de aici către zona de acolo. Tu ai rolul de a transpune acolo cosmicul.

De aceea înțelege că, așa cum eu iau sufletul din corp, tu trebuie să transpui aceste frecvențe cosmopolite, această cunoaștere despre toate. Ceea ce eu transpun *din* Pământ, tu transpui *în* Pământ. Acesta este un aspect și, în plus, este vorba și de interacțiune. Între noi apare procesul de frecare, ce conduce către împlinire. Eu iau și tu aduci. Eu iau sufletul, iar tu îl umpli.

Astfel priviți, noi suntem în sens larg adversari de joc, dar vezi tu, tocmai de aceea suntem aproape. Eu iau și tu dai. Dacă ne dăm mâna pe talerul balanței – aici eu iau și acolo tu dai – noi suntem asemenea, formăm o unitate. Și astfel ne supunem amândoi legității divine prin ceea ce facem.

Te sfătuiesc: Lasă oamenii așa cum sunt – iluminații, proștii, luminații. Planurile lor de viață sunt deja scrise – eu îi iau pe

toți, când sosește momentul. Tu nu ești responsabil pentru nimeni altcineva, decât pentru tine și familia ta, pentru mediul tău înconjurător. Concentrează-te pe viața ta – numai pe a ta. Nu există nici o lume care trebuie salvată și nici oameni. Lasă-i așa cum sunt, ei pot decide singuri – ei *trebuie* să decidă singuri.

Tot mereu amintești de progresul planetei și de ridicarea frecvenței. Cum arată sub acest aspect viitorul omenirii – în următorii, să spunem, treizeci de ani? Vei fi foarte activ, mai activ decât până acum?

Se petrec inundații, cutremure, catastrofe îngrozitoare, pentru că omenirea va fi împărțită în trei categorii.

Te rog să nu-mi ceri cifre, pot să-ți spun doar că o treime rămâne, o treime pleacă și una urcă. Nu e vorba de stabilirea exactă a unei cote, 33 de procente, ci sunt trei aspecte care se vor produce în cazul oamenilor de pe Pământ.

Asta vorbind la modul general. Dacă particularizăm, putem spune că o treime bună dintre oameni va rămâne. Aceia care vor urca - deci care realizează progresul – vor fi mai puțini decât cei care coboară. Aceia care coboară, merg într-o dimensiune a existenței lor prezente. Asta înseamnă că nu se vor putea menține pe Pământ, căci Pământul a urcat într-o frecvență mai înaltă – ei însă au rămas pe loc. Asta nu e rău. Este ca și cum o podea este frecată cu ceară și aluneci - prin urmare pleci într-o altă cameră. Omul nou, cel care are o frecvență mai înaltă se poate ține pe podeaua ceruită, însă celălalt alunecă. Rangul este același, asta înseamnă că poți în continuare să te adresezi Divinului, pentru că la nivel cosmic nu există pedeapsă. Este vorba de o mutare. Aceste suflete care nu vor rămâne merg într-un alt sistem solar.

Debutul procesului a avut loc acum multă vreme. Încă de la începutul secolului trecut, în țara ta. Aici a avut loc o puternică fază de testare a ceea ce se petrece pe Pământ. Din punct de vedere spiritual a fost o epocă a descoperitorilor, asemenea vânătorilor de animale cu blană, care dau peste un nou ținut – o eră importantă. Privește-o însă dincolo de concepțiile voastre politice. Ea acționează acum mai mult ca niciodată, căci este perioada în care au fost legate firele, ce se vor reuni în curând.

Se vor abate furtuni peste Pământ, și nu vor fi cauzate doar

de aer și vânt, vor fi și furtuni ale electricității – o electricitate care se încarcă în frecvență. Astfel că vor apărea pe Pământ – asemenea unor boli – lucruri necunoscute. Vor apărea și boli – precum a fost SIDA – necunoscute lumii, care vor secera oamenii. Tot din acest motiv, se vor întâmpla încă și mai multe. Animalele vor da ceea ce au primit, astfel că voi nu veți mai putea savura gustul cărnii, căci vi se va face rău, vă veți îmbolnăvi, întrucât hrana dezvoltă în sine un embrion. Vor exista mai multe infirmități fizice, mai multă suferință fizică; și tendința de a-ți lua gândul de la viață se va accentua, căci se acutizează și depresiile, mulți spunând: *„Eu nu mai rezist!"*

Vulcanii vor erupe, apa va depăși malurile, turnurile vor crăpa, avioanele se vor prăbuși...Tehnica va fi aceea care va doborî omul. Este un drum în haos. Mulți vor plânge, mulți vor suferi, și asta numai pentru că ei nu văd dezvoltarea. Timpul de acum – timpul Christului și al Antichristului – reprezintă însă pentru alții un timp bun, căci acum ei se află în proces de cunoaștere. Aceia care nu parcurg acest proces, trăiesc un timp plin de suferință, căci sufletul nu i-a explicat suficient cărnii despre încătușarea ei. De aceea sarcina sufletului este să-i comunice corpului, cărnii, materiei, și să o facă să priceapă că sufletul, corpul și spiritul formează o unitate; că și corpul, precum sufletul este asemeni Divinului – numai că într-o altă frecvență. Unghia de la deget este tot atât de divină cât și ochiul, iar tu ești tot atât de divin precum îngerul care te păzește – numai că într-o altă structură.

Sufletele nu au putut încă să-i explice aceste lucruri suficient de bine cărnii pe care o însoțesc. Dar asta se va petrece pas cu pas pentru cei care vor merge într-o altă lume.

Pământul se va ridica în frecvența sa, ceea ce înseamnă că vibrația Pământului, a zonei pământești se va schimba – va deveni mai fină. Părțile de o materialitate mai mare sunt acum supuse luminii. Ceea ce înseamnă că în mod simbolic, soarele strălucește mai puternic deoarece Pământul urcă. Din această cauză ghețarii se vor topi, vă va lipsi zăpada, iar apele vor trece peste maluri. Și, intervenind topirea, soarele va străluci mai puternic ca niciodată pe Pământ, ceea ce metaforic vorbind este logic, căci el se apropie de Divin – nu prin distanță, ci prin frecvență.

Mulți oameni vor pleca din această cauză. Vor apărea boli, pentru că aerul nu mai poate fi respirat de acești oameni – nu-l mai suportă.

Asta are drept urmare și faptul că stratul de protecție a Pământului, protecția planetei , devine mai subțire. Și pentru că devine mai subțire, se scurge aer – aerul greu. Se va putea păstra doar aerul mai ușor, ceea ce înseamnă că se schimbă și frecvența aerului Pământului. Numai cel ce are plămânii special creați pentru așa ceva, va putea respira noul aer mai fin; este vorba de cel care este obișnuit cu o dimensiune mai înaltă.

Aceasta este calea pe care o vor parcurge cei al căror loc este aici, treimea care rămâne.

Pentru ei va fi totuși un timp bun. Va exista bunăstare materială. O viață în iubire, armonie și pace nu mai este doar imaginabilă, posibilă, ci se derulează. Pentru cei care rămân aici, care sunt stabiliți pentru asta, va fi o viață frumoasă.

Dacă aceștia poartă conștiință, o vor putea savura și folosi. Atunci le va fi bine. De aceea se spune că *„unii suferă, iar alții se bucură"* – din nou vezi mișcarea cosmică de dare și de luare. Este interacțiunea, care se produce și de data aceasta.

Și ultima treime, cea care pleacă, pleacă pe alte planete sau....

...în sfere mai înalte. Numai că aceia care pleacă nu vor fi o treime (*deci 33 de procente; observația autorului)*, ci este vorba de fapt de partea a treia. Aceia care vor pleca sunt mult mai puțini decât cei care rămân.

Dar ca pondere a puterii lor, ei depășesc cu mult ceea ce rămâne. De aceea, chiar dacă numărul este mai redus, se poate numi treime, căci contează puterea lor.

Așa cum s-a aflat între timp din publicațiile științifice, sistemul nostru solar se apropie din nou de centrul galaxiei, ceea ce atrage după sine și o ridicare a frecvenței.

Este așadar vorba de fapt de un pur proces fizic, care are loc aici pe Pământ....

Niciodată nu am afirmat altceva. Este un proces normal care se petrece de miliarde de ani – și care va mai dura încă miliarde de ani. Singura problemă de aici este omul, căruia îi e teamă de moarte. Aceasta este singura problemă – pentru voi.

Ridicarea frecvenței favorizează ființele în dezvoltarea lor, pentru că ea are efect asupra legilor naturii.

Nu numai că legea rezonanței va acționa mai repede, dar și mai puternic, ceea ce înseamnă că tot ce-ți dorești apare mai repede – în ambele sensuri, atât negativ, cât și pozitiv. Altfel spus: oamenii cu o conștiință inferioară vor atrage în viața lor alți oameni cu conștiință inferioară – deci oameni însuflețiți de aceleași convingeri. După cum tot astfel, cel trezit la realitate, care devine conștient, va atrage în viața sa oameni de nivelul său. Și astfel se va ajunge la o separare a acestor două grupuri de oameni în cei care vor participa la progresul Pământului, și cei care rămân pe loc, nedorind să se dezvolte.

Cea din urmă categorie îmi va solicita domeniul meu de activitate, căci pe aceste suflete le voi lua eu. Aceștia se vor chinui din ce în ce mai tare în viață și nu vor înțelege cum de se poate ca lumea să se schimbe fără să-i întrebe pe ei. Acești oameni doresc ca lucrurile să rămână așa cum au fost întotdeauna. Exact pe aceste suflete vin eu să le iau și curăț Pământul de ele – căci le blochează pe celelalte. Ele sunt duse de către milioane de ajutoare din Imperiul luminii spre o altă planetă, unde-și pot continua experiențele lor materiale. În rândul lor va crește considerabil și rata sinuciderilor, căci nu se mai descurcă în viață. Dar fiecare suflet posedă liberă Voință și poate să se reorienteze în fiecare zi. Compară cu o corabie cu vele. Dacă se schimbă vântul, căpitanul trebuie să așeze altfel velele. Dacă nu face asta, atunci fie nu mai înaintează, fie, dacă vântul se transformă în furtună, vaporul se poate răsturna. Și gândește-te acum la un om. Pe Pământ s-a schimbat vântul. El trebuie să-și reașeze velele ca să poată să navigheze cu vânt cu tot. În traducere, înseamnă că omul trebuie să se reorienteze în viață, să se îndrepte către o altă direcție pentru a putea înainta din nou.

Este ceea ce Biblia numește a fi timpul în care se separă neghina de grâu....

Așa este. Oamenii care se vor dezvolta odată cu procesul Pământului, se vor simți foarte bine întrucât dezvoltarea corespunde planului lor sufletesc, dar mai ales pentru că ei vor să se dezvolte prin participarea la proces.

Este, de asemenea, epoca marilor invenții, care vor schimba viața pe Pământ. Stau să se petreacă transformări revoluționare în toate domeniile vieții, social, politic și economic – vor exista războaie internaționale, dar și războaie în care poporul se va ridica împotriva propriului guvern. Vor exista tulburări mai ales în țara ta, cu oameni care au venit din alte părți ale Pământului, sunt de alt fel, și au o altă credință. Aici se vor petrece mari răscoale.

Vor exista catastrofe naturale, pentru că Pământul se mișcă – nu numai în Univers, ci el însuși se dezvoltă. Va deveni mai mare iar plăcile sale vor continua să plutească în derivă, ceea ce va duce la mari cutremure.

Este treaba mea și, după cum îți spuneam mai înainte, m-am pregătit vreme îndelungată pentru ea , astfel încât acum să fiu liniștit și să fac o treabă bună.

Fiecare om poate lua contact cu tine?

În general, da, dar cei mai mulți nu vor să aibă nimic de-a face cu mine – la urma urmei eu aduc sufletul în corp și tot eu îl și eliberez. Mulți oameni se gândesc la mine și pot să mă simtă. Cei mai mulți însă, se gândesc la mine atunci când li se apropie sfârșitul. Și când a sosit momentul ca ei să plece, eu mă aflu acolo.

Eu sunt, de asemenea prezent, dacă cineva mă provoacă – prin practicarea sporturilor periculoase ori prin acțiuni îndrăznețe. Eu sunt prezent și când doi oameni se duelează ori când cineva are asupra sa substanțe care zăpăcesc omul. În aceste cazuri poarta este deschisă – omul provoacă asta. De cele mai multe ori vin însă numai forțele întunecate, luciferice, care se ocupă de oamenii care nu se descurcă cu viața lor pe de Pământ și nu vor să se supună încarnării, planului vieții. Eu le las pe acestea în voia lor.

Dar sunt deseori chemat (*râde)* când cineva *mă* dorește pe mine pentru un alt om – deci când îi dorește moartea; ori pentru desfacerea unei căsnicii, fie în domeniul afacerilor, când concurentul trebuie eliminat.

O altă problemă va fi de interes pentru tine – crima. Te întrebi dacă este o vină să-l omori pe celălalt ori nu. Aceasta este o problemă tipic pământească. În lumea voastră pedeapsa

cu moartea este considerată imorală și prin urmare este respinsă – fie de către guvernanți, fie de oameni între ei. La nivel cosmic lucrurile stau cu totul altfel. Însă această cunoaștere trebuie foarte prudent exprimată în afară. Altă dată vom vorbi despre ea, căci ar putea fi greșit înțeleasă.

M-am abătut de la întrebarea ta....Tu te refereai la contactul cu mine sub forma unei comunicări. Un dialog, așa cum purtăm noi astăzi este unic. Câteodată vorbesc oamenilor care vor să-și pună singuri capăt vieții, dar nu este vorba de o comunicare deosebită, ci mai degrabă de un monolog din partea mea ori de o avertizare.

Ce e de făcut cu profitorii, deci cu persoanele care vor acum să copieze ceea ce noi am făcut pentru prima dată pe lume? Să-ți detaliez pe scurt despre ce e vorba: tot mereu apar cărți în care sunt publicate convorbiri cu ființe spirituale. Mă gândesc de pildă la Ramtha sau la Vyvamus. Până la prima publicare, aceste ființe erau total necunoscute, dar la scurt timp după apariție și alți oameni au avut contact cu totul „întâmplător" cu ele, încercând, prin texte asemănătoare, care totuși erau de cele mai multe ori devieri de la izvorul original, să câștige bani sau să devină cunoscuți. Ce părere ai tu despre asta și ce ne sfătuiești să facem în acest caz?

Nu va fi o problemă, căci voi – tu și acela prin intermediul căruia vorbesc – sunteți singurii cărora eu mă ofer în acest mod. Cu siguranță, în conștiința cosmică voi fi mereu omniprezent. Toți oamenii mă vor putea simți, dar un dialog personal port doar cu tine, pentru că noi am încheiat odinioară acest pact. Contactul cu ajutorul unui medium este posibil numai pentru că eu sunt legat de tine, pentru că eu sunt lângă tine și astfel mediumul mă poate transmite.

Prin acest contact s-a intensificat și legătura noastră directă, ceea ce tu cu siguranță simți și vezi, atunci când eu îți furnizez idei și vorbesc în vis cu tine. În ultimele nopți te-am vizitat întreorele trei și patru, atunci m-am aflat lângă tine și ți-am transmis cunoaștere. Încet, am început să-ți pătrund în ceafă, pentru ca apoi să curg în conștiința ta, căci conștiința ta este cea care trebuie umplută.

De aceea fii sigur că nu voi vorbi așa către alții, pentru că nu am mai încheiat un alt pact. Totuși ei pot să mă simtă ori să mă vadă – cel mai târziu cînd vin să îi iau. *(Râde).*

Atât cei decedați cât și îngerii păzitori spun că și în lumea de dincolo, în lumea eterică, există peisaje, culori, muzică. Ai putea să-mi descrii cum este acolo unde te odihnești tu și ce percepi acolo?

Întrebările simple au deseori răspunsuri dificile. În trecerea către lumea spirituală, sufletul poate vedea înainte de toate o mare lumină. Ți-am explicat deja că el are o priveliște ca de tunel, așa cum vi se întâmplă când treceți repede în automobilele voastre printr-un tunel.

În lumea de dincolo este posibilă o formă de vizualizare. Aici este o lume a spiritului, o lume de substanță superioară. Comprimarea are loc la un nivel superior, astfel încât în spirit devine posibilă acțiunea de alegere.

De aceea, sufletele pot să-și formeze imagini, care corespund conștiinței lor. Ele pot consta în peisaje sau culori. Dar nu sunt comparabile cu priveliștile și cu creațiile materiale, care predomină pe Pământ. Sunt culori ale luminii, prezente într-o mare varietate și nu există pe Pământ în această formă. Astfel că dacă cineva, aflat în pragul morții privește în lumea de dincolo, percepe un spectru de culori așa de vast și de variat încât, atunci când revine pe Pământ, poate deveni confuz – din cauza marii diversități cromatice percepută anterior.

Frecvența în care mă aflu eu îmi permite să străbat întreaga rețea, până în sferele cele mai înalte; asta înseamnă că pot ajunge până în cele mai înalte dimensiuni ale existenței omenești sau corporale. Cu cât ființa se află mai sus, cu atât mai mare este conștiința și cu atât mai mică dorința de a avea în jur peisaje, elemente și forme. Se întâmplă așa pentru că ea se apropie tot mai mult de lumină, care i se relevă ca un mare punct colorat. Vizualizarea peisajelor, a formelor și a culorilor este minimalizată pe măsură ce ființa spirituală se dezvoltă. Și asta pentru că se trăiește mai mult în sentiment, în simțuri. Acest lucru aduce cu sine o unificare a centrelor energetice din cap până în picioare, astfel încât nu se mai trăiește și nu se mai iubește numai prin ochi, ci percepția formei se produce prin sentiment.

Simbolic spus, soarele interior și inima încep să funcționeze mai mult ca niciodată. Iubirea însăși, cel mai înalt sentiment de fericire, nu înseamnă contemplare, ci trăire.

Este necesar ca în frecvența spirituală să mai existe o modelare, dar aceasta este transformată. De aceea se poate ca cineva, în dezvoltarea sa, să nu mai vrea să vadă muntele, ci să dorească chiar să fie munte; el vrea să fie iubirea însăși, sentimentul.

Pe treptele inferioare ale existenței cosmice – în zonele sufletelor – se poate vorbi de peisaje, forme și culori, dar în frecvențele mai înalte, nu.

Gândește-te: este frumos să vezi muntele, dar este mult mai frumos să-l trăiești. Aceasta înseamnă transformare și schimbare la nivel cosmic: a ajunge în *Eul* cosmic. Acolo, foarte sus, adică în zona divină, nu mai există nimic în afară de Dumnezeu. Astfel că, lângă Dumnezeu nu va mai exista nici un alt chip în postura de munte, ci numai Dumnezeu în sine, forța originară, pacea originară, lumina originară, ființa originară.

De aceea este important pentru munca ta să știi că, după părăsirea învelișului trupesc, sufletul se varsă pe meleagurile materiei fine, care par să fie asemănătoare celor pământești – nu în substanță, ci prin percepție.

Și se întâmplă așa, pentru a ajuta sufletul să urmeze progresul eului și al ființei. Cu cât mai înaltă este dezvoltarea omului, cu atât mai adânc se duce sufletul în izvorul divin, cu atât mai puțin vrea să mai vadă muntele, dorind din ce în ce mai mult să fie lumină.

Ca să înțelegi gândește-te la o piramidă: jos de tot se află varietatea întregului, dar cu cât mergi mai sus, cu atât mai puțin vei vedea mediul înconjurător, pentru că te afli din ce în ce mai mult în lumină. Altfel spus, cu cât mai sus este frecvența conștiinței cosmice, cu atât mai mică este dorința de a privi sau chiar de a atinge peisaje și forme.

Acesta este un aspect important pentru toți cei care se încarnează pe Pământ: straturile în care se odihnesc sufletele care vor merge din nou pe Pământ sunt de cele mai multe ori astfel construite, încât să semene cu cele pământești, pentru ca aceste suflete să se întoarcă cu plăcere pe Pământ. Așadar, ajunse acolo ele se bucură putând privi și vedea din nou munții,

formele și culorile, putând să se minuneze de ele. În templul existenței cosmice aranjarea optimă a straturilor respective este o mare dorință, pentru ca întoarcerea pe Pământ să decurgă mai armonios și mai bine.

Acolo unde te odihnești tu există și muzică? Am auzit că pe tărâmurile îngerilor, de pe care au fost descrise și peisajele de care vorbeam mai devreme, se poate auzi un fel de muzică. Auzi și tu muzică acolo unde te afli?

Există frecvență, iar acolo unde ea se poate menține, va exista și sunet; dar numai atunci când există și partea cealaltă, precum în cazul inspirației și al expirației – amintește-ți de acțiunea de a da și de a lua – va exista sunet dacă există și auz. Asta înseamnă că, atunci când un om a murit, sufletul, ajungând în Imperiul luminat, aude sunetul, dacă dorește acest lucru. El va auzi sunetul, pentru că își făurește auzul. Altfel spus, cine vrea să audă, va auzi.

Voi veți alege izvoarele. Cu cât izvorul conștiinței tale este mai înalt, cu atât mai mult vei vrea să auzi susurul ceresc al forței originare divine. Amintește-ți: pentru că Dumnezeu este o creație închisă în sine, o rotire permanentă și continuă, care se înnoiește mereu, El nu-și pierde din forță, ci dobândește mai multă vigoare. Pentru că Divinitatea este în pro și în contra, adică se află în mișcare, ea produce un susur. Acesta ar putea fi numit tonul divin, tonul originar pe care dacă vrei îl auzi și din care s-a format în frecvențele inferioare muzica. Iar acest ton, în cazul în care nu mai vrei să-l auzi, ci ești capabil să-l simți, poate fi simțit drept frecvența inimii.

Răspunsul la întrebarea ta este prin urmare: acolo unde este dat auzul, există și sunetul. Totuși un sunet nu va rămâne neauzit la nivel cosmic.

Acesta este principiul pro și contra, o altă lege cosmică importantă, aflată cu mult deasupra rezonanței ființei voastre, căci aceasta din urmă prezintă aspecte pământești. Principiul cosmic pro și contra arată că ceva există doar atunci când există și un motiv pentru aceasta. Niciodată nu se naște ceva pentru ca acel ceva să nu mai fie. Astfel, lumina a luat naștere pentru a fi; de asemenea, sunetul a luat naștere pentru a fi – din perspectivă pământească – pentru a fi auzit.

Prin urmare, răspunsul meu este: *„Da"*, există muzică, pentru ca cineva să o poată auzi. Muzica va exista pentru a fi auzită, nu pentru a răsuna fără a fi ascultată. Sper să înțelegi mișcarea de rotație. Răspunsul este *„Da"*, dar totuși un *„Da"* condiționat.

Muzica există nu numai pentru a fi pur și simplu, ci ea are o conotație. Este încărcată de sens. Prin urmare, la nivel cosmic va exista ceva doar pentru ca acel ceva să aibă sens, să nu-i lipsească nimic. Dacă cineva ar pune întrebarea: *„Va exista la nivel cosmic o masă delicioasă?"* , i s-ar putea răspunde în felul următor: *„ Dacă ființa cosmică este în stare să creeze așa ceva, se va afla o masă delicioasă. Dar ea va exista numai dacă va fi și mâncată"*.

În aceasta constă păcatul timpului vostru comis asupra animalelor. De pildă, cu ocazia marilor sărbători, sunt tăiate animale, deși nu domnește foametea. Dacă un animal este ucis pentru că îi este foame cuiva, atunci este în ordine. Dar de obicei sunt sacrificate mai multe animale decât este necesar.

Așa trebuie să înțelegeți faptul că omenirea va mai suferi odată de foame. În Evul Mediu acest continent a fost afectat, după cum în acest moment este atins de flagel un alt continent îndepărtat. Dacă nu învățați legea cosmică privind principiul pro și contra, atunci acest continent va suferi din nou de foamete. Căci cu cât este irosită mai multă mâncare, cu cât sunt sacrificate mai multe animale, fiind apoi aruncate, cu atât mai mic este profitul întregului.

Asta înseamnă că energia cosmică se retrage, ca și cum s-ar creea un vid.

De aceea întrebarea ta referitoare la muzică, așa cum am observat de la început, reprezintă un imbold către o cunoaștere imensă. Voi oamenilor, începeți să meditați asupra acestor aspecte, nu mai omorâți animalele fără să judecați, nu mai produceți curentul fără să gândiți, încât astfel de fapte să licărească în bastionul acțiunilor nespirituale și să scânteieze pentru un nimic. Acesta este punctul esențial – chintesența cunoașterii cosmice. Dacă ceva este făcut fără un motiv, atunci din obligativitatea pe care o presupune principiul pro și contra lipsește partea contra, căci acțiunea de a da și de a lua nu mai este în ansamblu ei. De aceea, în decursul unei epoci o astfel de situație impune crearea unui vid. Din această cauză apare presupusa sărăcie la oameni. Există un întreg lanț de legități

care trebuie să funcționeze. În cuvinte mai simple: este nevoie de un motiv pentru ceea ce faci.

Iar ceea ce faci, fă conștient sau mai degrabă lasă acel lucru pur și simplu să existe. Dacă întreprinzi ceva fără motiv, atingi o lege care impune o acțiune de luare. Asta înseamnă că ți se ia ceva, căci tu ai făcut ceva fără motiv. Înțelegi?

Eu da. Sper că și cititorii mei înțeleg...

Cei mai mulți oameni nu pricep legile Universului și se miră că sunt săraci, nefericiți sau bolnavi. Și pentru că mulți oameni nici măcar nu se obosesc să afle mai multe despre asta, au ales prin liberă voință suferința. Există cărți, există filme, există povestiri și basme despre cosmos – privește-L pe Isus al vostru, care propovăduia asta – dar cine nu vrea să audă, va simți.

Astfel, la întrebarea: *„Există muzică?"*, răspunsul este *„Da"*, și anume atunci când ea este ascultată – în mod voluntar.

Dacă ar exista muzică ce nu ar fi auzită, ea s-ar pierde în spațiu. Ar produce o supraofertă de energie, așa cum se întâmplă acum pe Pământ. Astfel Cosmosul ar ajunge în dezordine, tot așa de neordonat precum este în prezent planeta. Iar asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că fiecare respectă regulile. Cosmosul nu-și pierde echilibrul.

Asta îmi amintește de un citat al bancherului Rothschild care spunea cândva: „Cine crede că în caz de colaps financiar banii dispar, se înșeală – banii își schimbă doar proprietarul". Tot așa se întâmplă și cu alte lucruri pământești. Dacă cineva este sărac, un altul a devenit bogat. Banii nu au dispărut în gol, ci și-au schimbat doar proprietarul, ca în cazul bursei financiare. La fel stau lucrurile și cu atitudinea față de viață. Dacă am împrumutat partenera cuiva, asta nu înseamnă că ea a dispărut, și-a schimbat numai „proprietarul"...

(râde)...Într-un fel așa e. Faci câteodată niște comparații... Dar în general este corect ce spui. Când un bărbat are alături o femeie, dar totuși nu o „folosește", adică nu-i apreciază prezentul și nu-și împarte viața cu ea, atunci din perspectivă cosmică nu există nici un motiv ca femeia să rămână mai departe lângă acest bărbat – lipsește scopul, sensul. Ea merge la un bărbat care are nevoie de ea, care-i dă un motiv să fie lângă el.

Dar aș dori să mai vorbim o dată despre muzică. Tonul originar divin poate fi comparabil ori asemănător cu ceva ce se produce pe Pământ, poate printr-o vioară ori un nai?

Este asemănător tonului pe care îl cunoști din muzica de orgă. Chiar și instrumentele îl produceau înainte cu o vibrație mult mai mică decât o fac astăzi instrumentele voastre. În perioada numită de voi evul mediu a existat un instrument cu o carapace bombată, care scotea un ton asemănător. El era folosit în curțile mănăstirilor din timpurile trecute, dar niciodată în vibrația timpurilor mai noi.

Îți pomenesc de acest aspect pentru a nu fi uimit, căci vei auzi din nou numele lui Lucifer..*(râde)* Vibrația timpurilor mai noi este tot opera aceluia care, la ridicarea frecvenței Pământului, s-a folosit de această nouă frecvență pentru a o difuza și asupra instrumentelor de sunet și a celor muzicale. Astfel că acestea au urcat în vibrație epocă după epocă în cronologia umană, îndepărtându-se de tonul originar divin.

Tonul originar nu sună așa de frumos pentru auzul uman, pentru că el nu corespunde grației spiritului fantastic. Este mai degrabă un ton mai profund, este liniștea însăși, pentru că este produs în adâncuri. Corpul mic al unei chitări ori al unei viori nu poate produce tonuri atât de grave. Corpul Divinului care produce sunetul este uriaș, astfel că sunetul crește în intensitate. Sunetul Divinului nu va fi niciodată precum cel al unui canar care, aflat pe o culme, jubilează cu coardele vocale, ci întotdeauna va fi mai puternic, mai profund.

Există o muzică pământească pe care o asculți? Sau totul reprezintă pentru tine disonanță?

Eu nu ascult niciodată prostiile timpurilor moderne, căci textele, mai bine zis sunetul cuvintelor colorează muzica și pătrunde inconștient în oameni, dirijându-i într-o anumită direcție.

Eu ascult însă, cu plăcere, muzică. Dar muzica înseamnă pentru mine frecvența lumii pământești, căci eu mă străduiesc zilnic să fiu un prieten al Pământului și să recunosc fiecare frecvență în parte ca fiind un prieten. Eu mă prind de fiecare frecvență sufletească, pentru a o despărți de corp, de frecvența omenească.

Să-ți explic: fiecare om are o frecvență individuală. O persoană care poate să vadă câmpul energetic al unui alt individ – aura – va spune că fiecare om are o altă aură. Și modelele de culoare ale aurei nu sunt nimic altceva decât frecvențe. Astfel că fiecare om are o frecvență, pe care eu o pot percepe ca pe o culoare, ton sau muzică – în funcție de ce înțelege fiecare prin muzică. Pentru un călugăr, sunetul de orgă reprezintă o formă de muzică, alții consideră cântecele căutătorilor de aur drept muzică.

Din acest considerent a fost dintotdeauna important pentru mine să ascult muzică - muzica frecvențelor umane. Mă prind în frecvența omului și ajut sufletul să se desprindă de carne. Îi explic și cărnii că a sosit și timpul ei, că am învățat și muzica ei.

Toate acestea sunt frecvențe, ele pot fi de diferite modele, culori, precum și tonuri – vibrații. În plus, modelul frecvențial al omului este influențat de muzica pe care el o ascultă în timpul vieții, căci aceste vibrații se transmit atât asupra cărnii cât și asupra sufletului.

De aceea pentru mine este important să cunosc frecvența omului, astfel eu venind în contact direct cu frecvența muzicii pe care acesta o ascultă.

Asta înseamnă în cuvinte simple: cunosc diferitele variante în care se prezintă muzică, de aceea eu le consider prostii.

Așa că ascult cu plăcere cuvântul grav al muzicii clasice mai vechi, căci sunetul poartă vocea.

Ai spus că forța luciferică a făcut ca ridicarea frecvenței Pământului să producă și o ridicare a frecvenței muzicii și s-a folosit de acest lucru pentru a îndepărta omul și mai mult de izvorul divin.

Ce face exact muzica de astăzi cu sufletele, cu oamenii, ce se întâmplă aici?

Nu este vorba în general de muzica acestei epoci de pe Pământ, ci de părți ale acestei cântări, de frecvența ei. Lucifer poate să intre în vocea unui vorbitor, în sunetul scos de o chitară, în coardele vocale. Și astfel forța aceasta luciferică poate pătrunde foarte ușor în frecvența, în vibrația unui om, poate să-i aducă Demonicul, pentru ca omul să-l lumineze. Privește pe de o parte operele din lumea voastră – aici va străluci către tine

fericirea, întrucât fericirea eului crește odată cu cea a cântărețului sau a cântăreței.

Pe de altă parte, opusul se află acolo unde coardele chitării sunt chinuite, provocând o scindare în cap și conducând oamenii către o zonă mai de jos a existenței. Dar nu numai muzica face asta, ci și filmul. Prin curgerea permanentă a frecvențelor filmului, omenirea începe să se prostească. Se nasc prostii atât de mari, încât abia mai pot fi urmărite. Omul este într-un fel deposedat de el însuși, pentru că începe să nu mai mediteze asupra propriei persoane. Omul este îndepărtat de sine însuși.

Ia ca exemplu America. Eu nu sunt un politician. În această țară, ca în nici o alta din lume, din zi în zi se gândește din ce în ce mai puțin. Și se râde mai mult ca niciodată. Aceasta reprezintă o îndepărtare. Ei privesc din primele ore ale dimineții și până noaptea târziu lucruri de proastă calitate, adică sunt îndepărtați de ei înșiși, nemaifiind în stare să se deconecteze. Un om conștient de sine, un om care evoluează, se află în dezvoltare, își urmează drumul său, acela va putea să acționeze pe proprie răspundere și cu responsabilitate. El va putea întotdeauna să se deconecteze. Asta nu înseamnă că nu mai ai voie să te uiți la televizor ori să asculți muzică. Dar importantă este măsura în care o faci și felul muzicii. Este răspunderea ta să te deconectezi și să folosești momentele de liniște pentru gândire, pentru a veni către tine însuți. Exact în acest punct se acționează dăunător. Asta cauzează aceia pe care tu i-ai numit *iluminați* – eu îi numesc *iluștri (râde)*, pentru că ei se bucură de spectacol; pentru că ei se bucură de strălucirea și de lumina pe care le produc fără rost și peste măsură. Ei sunt cei care pun în funcțiune aceste mișcări, nedându-i omului mic, care se află sub ei, nici un moment de răgaz – nici la lucru, unde a fost introdusă salarizarea conformă cu cantitatea de muncă depusă, nici acasă, unde funcționează mașinăria de divertisment, pe care el nu mai este în stare să o oprească. Este ca o boală. Se încearcă prin vibrații să se separe creierul de conștiință.

Este o boală, un factor care ia naștere prin schimbarea vibrației.Televizorul vostru este cu siguranță o binecuvântare, dar, asemeni muzicii, este umplut de factorul putere, de adversarul luminii, de ne-lumina, de non-Christ, de Antichristul.

De aceea, prin ascultarea noii muzici se produce o depopulare. În acest sens trebuie înțeleasă sosirea mea aici.

Noi oamenii avem prieteni; câteodată avem pe cineva pe care-l numim „cel mai bun prieten". Tu nu ești, desigur, o ființă individuală, cu corp, totuși aș vrea să știu dacă în lumea spirituală ai vreun prieten sau vreo prietenă, dacă există o altă ființă cu care îți place să fii laolalt[, cu care să faci schimb de roluri, de pildă cu îngerul îndurării sau cu o altă ființă...

În viață asta ar însemna o femeie, așa cum pe Pământ bărbatului i se întâmplă asta cu o femeie; așa cum bărbatul, căci tu ești un bărbat, se împerechează cu femeia. Prin asta este creat copilul. Privind lucrurile astfel, în cazul meu se pune întrebarea: *„Sunt eu în Cosmos, singur, într-o dezvoltare proprie?"* Să nu începi să râzi! Tu ai putea chiar să mă întrebi: *„Înger al morții, te fertilizezi tu însuți? De ce ești așa de mare, de ce exiști pretutindeni, unde este izvorul forței tale, căci tu nu ai nici femeie, nici copil?"*

Dar îți pot spune că nu mă fertilizez singur. O autofertilizare, așa cum este posibilă ea pe Pământ, nu există la nivel cosmic. Eu sunt legat de forța divină, care mă hrănește și mă întărește, așa cum și ție lumina și hrana îți dau putere. Aici noi suntem o unitate, numai nivelul meu este altul. Acesta este izvorul forței mele.

Relațiile mele cu ceilalți decurg din munca mea, pentru că atunci când muncesc mă simt cel mai bine. Eu fac – supunându-mă destinului cosmic- ceea ce pot face cel mai bine, pentru că EU sunt acela care poate face asta cel mai bine! Eu acționez în domeniul în care rezultatele mele sunt cele mai bune și unde, datorită lor, cresc cele mai bune roade! Aceasta este acțiunea mea, care îmi aduce iubire, încredere și împlinire.

Cel mai mult îmi place să comunic cu izvorul divin. El este asemenea unui profesor, pe care îl ascult cu atenție, întrucât sunt pregătit să învăț și să mă supun.

Dar pentru un schimb ce implică interacțiune, eu caut ceva asemeni mie, căci cine se aseamănă se adună. Și în acest caz – să nu fii surprins, eu comunic cel mai des cu ceea ce se află cel mai departe, și anume, cu forța pe care tu o denumești luciferică. În acest caz comunicarea este o interacțiune prin care eu cresc. Ia naștere frecarea, proces din care și eu am de învățat. Eu cresc, să spunem așa, prin adversarul meu.

Dar cea mai mare plăcere o am atunci când mă odihnesc, când sunt eu. Atunci eu *sunt*, pur și simplu. Mă odihnesc în

mine, în adâncurile sinelui meu, mă aflu în echilibrul sufletesc al sinelui.

Dacă aș putea să-mi aleg un partener, aș lua lumina. În dimensiunile la care exist eu, nu este atât de multă lumină, de aceea eu stau împreună cu Întregul. Eu nu mă aflu în forța christică, nu sunt în îngeri, dar este interesant faptul că părți din mine sunt într-adevăr în îngeri. Vei spune: *„Dar un arhanghel nu moare."* Așa este, dar părțile unui înger, care sunt umplute cu conștiință, se revarsă înapoi în Divin, unde eu sunt de asemenea parte – ca transformator și *înger al trecerii* – pentru a putea exista curgerea.

Ți-am răspuns prin asta la întrebare?

Da, îți mulțumesc!

Când predai sufletul îngerului păzitor, mai bine zis îl oferi mai departe, iar sufletul sosește în lumea de dincolo, în lumea spirituală, își întâlnește acolo așa-numita familie de suflete – bunicul, bunica, fratele, unchiul, mama...

Cum se întâmplă cu sufletele care deja s-au reîncarnat – mai sunt și acolo, printre cele care așteaptă? Căci ele se află de fapt pe Pământ, într-un corp...

Contactul va continua să existe. Un suflet este în dimensiunile sale așa de mare, încât de cele mai multe ori nu poate să intre într-un corp în totalitatea sa. Să-ți prezint plastic asta: dacă un suflet are mărimea de un metru cub, nu va putea pătrunde complet într-un corp sau nu va putea să-l învăluie de jur împrejur. În acest caz numai o parte se va potrivi pentru a pătrunde. Acum lucrurile stau în felul următor: sufletul nu este un fapt, nu este un obiect, asemenea unei mese, de pildă. Nu este o masă care stă pe verticală, ci este o chestie care se mișcă în sine, o structură care curge, asemenea ceței. Asta înseamnă că însuflețirea este un act de curgere. Este foarte interesant, căci și actul producerii, creării omului este tot o mișcare de curgere, o acțiune de a da și a lua; o mișcare care reprezintă o retrăire a acestui principiu divin, a acestui principiu originar creator.

Prin urmare, se poate spune că, dacă un suflet este curgător, el curge constant prin corp. Ceea ce face ca în esență sufletul să fie în corp, dar fragmente din el să se afle în familia de suflete.

De aceea este posibil ca dacă mori și îți întâlnești familia de suflete, acolo să se afle și un fragment din bunicul tău, deși acesta este deja reîncarnat într-un nou corp pe Pământ.

Se întâmplă așa, pentru că tu te afli în afara dualității gândirii pământești. Fiind în legătură cu tot, vei fi în legătură și cu sufletul. Ceea ce va face ca în epoci diferite în puncte diferite, să se obțină rezultate diferite.

Poate că este cam derutant acum, dar așa stau lucrurile. Dacă privești sufletul din această perspectivă vei înțelege mai ușor că este posibil ca un suflet să poată fi în puncte diferite în același timp. Identitățile cresc astfel.

Încă o dată, exprimat mai simplu: tu inventezi astăzi, în această casă, automobilul și, în același timp, el este inventat și în America și Germania, pentru că aceste informații curg din stratul sufletesc, din simultaneitate către însufletiri.

În acest mod se poate aduce Pământului mântuirea. Nu este neapărat necesar să se urmeze principiul de zămislire de la încarnare la încarnare, căci este posibil ca informațiile să fie trimise către un strat întreg de suflete – de pildă către un întreg popor. Astfel cunoașterea și trăsăturile de comportament devin accesibile unui întreg popor, fapt care altcumva ar fi durat secole întregi.

Rupert Sheldrake, un cercetător britanic, numește asta câmp morfogenetic, un câmp din care aceste informații sunt transferate simultan asupra mai multor ființe. Există exemplul celei de-a o suta maimuță, cu care s-a demonstrat că dacă un anumit număr de ființe au parcurs un proces, atunci experiența de învățare s-a extins automat asupra întregii specii, asupra întregii rase.

Așa poți tu să exprimi asta.

Într-un sens larg, în acest mod se naște naționalismul – într-o identitate temporală, se obține același rezultat. În vremurile anterioare exista diferență la nivel de timp și de rezultate. Acum, din cauza ridicării accelerate a frecvenței, tu trăiești reunirea.

Cunoscând aceste date de fundal, poți înțelege cum de este posibil ca pe continente diferite, să fie inventat în același timp un lucru similar. Asta reușește prin trecerea dincolo de limitele

naturii sufletești și, anume, prin faptul că sufletul se desprinde de corp, transmite rodul cunoașterii sale către mama sufletească, iar aceasta îi luminează imediat pe aceia care sunt însuflețiți în corp.

Aici găsești răspunsul....

...pentru care îți mulțumesc din nou.

Așa poți transforma o idee – gândește-te. Dacă aceasta circulă în frecvență și de sus în jos, de ce nu trimiți pur și simplu o idee, o experiență pe care o porți în tine, către Univers, în Sufletul-Mamă divin, care o transmite apoi din nou către ceilalți – realizează gigantismul posibilului...

Dacă devii pe deplin conștient de asta, vei înțelege posibilitățile care îți devin brusc accesibile ție, suflet mic, aici pe Pământ; vei înțelege ce putere porți în tine...

Și oamenii sunt extraordinar de bine îndepărtați de la această cale – cultivându-se prostia voastră.

Tu, ca suflet aici pe Pământ, vei descoperi existența adevărată dacă vei vrea să realizezi multiplicarea. Învață comunicarea cu sufletul și trimite această multitudine de gânduri cu ajutorul mijlocului de transport, sufletul, către mama sufletelor, pentru ca acolo ea să fie multiplicată în toate locurile lumii prin numărul mare al sufletelor din întreaga familie de suflete.

Tu personal, Jan, poți să dai un semnal către mama sufletelor, după publicarea acestei cărți, spunându-i: *„Eu am aici ceva, ar putea asta să aibă importanță pentru sufletele lumii?"*

În acest mod, sufletele aflate în corpurile lor, primind informația trimisă de tine către mama sufletelor și transmisă apoi lor, sunt conduse în librării și, din curiozitatea specifică conștiinței umane, cumpără această carte. Asta înseamnă multiplicare.

Ea poate sta la baza unui succes în afaceri; în special atunci când îngerimea recunoaște că pentru aceste suflete este necesară o încurajare. În acest mod funcționează multiplicarea. Însă, ea nu înseamnă manipulare. Reprezintă integrarea unei propuneri într-o operă. Încearcă să le explici oamenilor că astăzi, mai mult ca niciodată, este important să devii conștient de structura corp, suflet, spirit. Toate aceste elemente sunt interdependente și, dacă se dezvoltă comunicarea între ele, atunci apare schimbarea în viață, sănătatea, succesul și pacea.

Povestește oamenilor despre sufletul mamă, care transmite și luminează. Cu ajutorul sufletului vostru, trebuie să încercați acum mai mult ca niciodată să ajungeți în substanța sufletului mamă, pentru ca voi să vă aflați în procesul de multiplicare a ceea ce faceți. Sufletul mamă va decide dacă fructul care este trimis corespunde trupului lui.

Începeți să experimentați. Considerați că este vorba de un experiment și atunci vă veți afla în diversitate, adică în trăirea a ceea ce voi creați astfel.

Acum îndrăznesc să-ți pun o întrebare provocatoare: este posibil, în anumite circumstanțe, să negociezi cu tine?

Este – simplu spus – o chestiune de plată.

(dă-mi voie să râd)

Îți place râsul. Dacă întrebarea ta s-a născut din plăcere, atunci e îndreptățită. Înțelege: pentru că există Dumnezeu, exist și eu. Întrebarea este: *„Există Dumnezeu pentru că eu exist?"* Eu spun că *„Da!"*

Dumnezeu este, pentru că totul este; pentru că totul este, sunt eu. Și așa mai departe...

Astfel, răspunsul la întrebarea ta, dacă poți negocia cu mine, este: *„Nu, pentru că eu sunt,"* Pentru că sunt imuabil. Asta înseamnă că exist. A te tocmi cu mine ar însemna că eu pot să fiu tras determinat să urmez o anumită direcție, alta decât hotărâsem înainte. Dar eu nu am o astfel de capacitate. Divinul însuși nu poate fi nici el condus, pentru că, de asemenea, el există. S-ar putea spune *(râde)* că este încăpățânare ori rigiditate. Dar ca să mă fac înțeles, aș dori să spun că Dumnezeu este rigid, pentru că este. Eu sunt rigid, pentru că sunt. De aceea nu se poate să negociezi cu mine.

Din perspectivă cosmică povestea este extrem de interesantă...Întrebarea dacă poți să negociezi cu mine, însemna mai precis: *„Se poate să negociezi cu Dumnezeu?"* Căci eu sunt unealta sa. Poți tu să te tocmești cu Dumnezeu? La această întrebare răspunsul este un *„Da!"* categoric, dacă a negocia înseamnă mișcare; a te tocmi nu doar în sensul de a te târgui la bazarul din Cairo, ci în sensul de acțiune, de activitate.

Căci în această situație tu realizezi un schimb cu Divinul, întrucât Acesta este în tine. Astfel, poți încerca să negociezi (să acționezi) cu Divinul, cu șeful însuși, cu cel mai puternic. Să nu te tocmești cu subordonatul, căci acesta poate să nu fie divin.

Încearcă să-ți pui în gând întrebarea: *„Hei tu, moarte, e posibil să mă tocmesc cu tine? Pot primi în loc de optzeci de ani, optzeci și unul?"*

Cu mine nu negociezi, pentru că eu sunt cum a fost dat. Nu eu hotărăsc asta. Eu execut. Dacă totuși ajungi să faci un schimb cu Divinul, vei constata că este posibil să te tocmești cu El.

Răspunsul meu e derutant, și acum te întrebi: *„Cum așa, poți să te tocmești cu Divinul, căci totuși El este Dumnezeu?"*

Poți să te tocmești cu Dumnezeu pentru că el este și tu ești. Pentru că aspectul divin există în tine, poți să negociezi cu Divinitatea însăși. Asta înseamnă că în final te tocmești cu tine însuți, pentru că tu porți în tine scânteia divină.

Dacă negociezi cu tine însuți, niciodată nu vei mai vrea să te tocmești cu moartea; tu te bucuri să îți poți transfera experiențele trăite pe Pământ în Imperiul Luminat, căci acum te afli pe drumul de întoarcere.

Verifică următorul lucru: Ce îți aduce ție negocierea ? Dacă ți-ai acumulat experiențele, dacă ai atins vârsta de optezeci de ani – ce să mai faci cu optzeci și cinci de ani, dacă ai rezolvat totul până acum? Vei ajunge să te plictisești.

De fapt tu te referi la negocierile pentru ceilalți – pentru femeia care-ți stă alături, pentru copil, pentru cine știe ce întâmplare din care ai ieșit în pierdere. Pentru asta vrei să negociezi, să rejoci cărțile...Asta nu va fi însă posibil, căci toate se află în afara Divinității din tine.

Înțelege că pentru tine însuți poți negocia cu Divinul, căci El este în tine și, prin urmare, tratezi cu tine însuți. Asta înseamnă că ești tu cu tine însuți și că te afli în mișcare. Așa ceva este posibil.

Of, îmi fumegă creierul... Dar nu renunț. Este posibil să negociezi cu forța lucifierică?

Da, este posibil. A negocia reprezintă principiul originar al acțiunii de a da și a lua. Privește mâinile bărbaților care se

tocmesc și se târguiesc într-un bazar... Prin tocmeală ia naștere frecarea, se întâmplă ceva, și după un interval mai scurt ori mai lung va apărea împlinirea. Dacă negociezi, deci faci ceva, înseamnă că te afli în mișcare. Adică poți într-adevăr să îți prelungești ori să-ți scurtezi viața, dar nu printr-o tocmeală de genul: *„Aș dori ca din optzeci și trei de ani să fac nouăzeci."*

Prin negociere în sensul de *„eu acționez", „eu fac ceva", „eu desfășor o activitate"*, prin mișcare și prin îndeplinirea sarcinilor tale, este foarte posibil ca stabilirea momentului să se producă mai devreme. Înțelegi?

Printr-o muncă mai sârguincioasă și mai conștientă poți să îți scurtezi timpul. Poți să termini examenele și experiențele tale înainte de momentul plănuit, și atunci poți pleca mai devreme. Acest lucru este realizabil și ar constitui un exemplu pentru faptul că se poate negocia cu Dumnezeu. Dar o prelungire a vieții nu este posibilă.

Dacă într-adevăr, așa cum spuneam, ți-ai încheiat rostul vieții mai înainte de vreme, atunci ai voie să pleci ori dacă vrei, mai zăbovești o vreme pe Pământ. Depinde de tine.

Lasă-mă să-ți exprim ideea în versuri: *„Eu sunt în curgere și rămân până la scurgere."* Este vorba de o supraîmplinire. În acest mod pot avea loc prelungiri.

Dar pentru că te-am întrerupt, mai explică-mi o dată despre negocierea cu forța luciferică.

Există relatări despre grupări magice, despre negustori ori francmasoni care, din dorința de a avea mai mulți bani, succes, putere și influență, și-au pus sufletul în slujba diavolului ori și l-au vândut diavolului.Ce înseamnă asta?

(râde multă vreme) Asta înseamnă că tu ai dreptate cu cărțile tale despre iluminați. Mai gândește-te la asta!

Dar ce înseamnă asta pentru suflet? Dacă un suflet „vândut" trece în lumea spirituală, stă Lucifer lângă tine și-ți spune: „Dă-l încoace, îmi aparține...!" și ți-l ia?

Nu este chiar așa. Poate să se producă o întărire a Imperiului umbrelor.

Ascultă, dragul meu Jan, în momentul, în care tu tocmai îmi puneai această întrebare, *îngerul îndurării* a venit la noi în

încăpere *(mediumul a relatat mai târziu că aproape a fost lovit de scaun, așa de puternică a fost apariția Îngerului îndurării). El* vine dacă este chemat și atunci când sosește momentul îndurării. Prin întrebarea ta l-ai chemat, pentru că, să spunem așa, ea ține de domeniul *său* de activitate și nu e o întrebare lipsită de importanță... Nu este posibil ca un suflet să fie cedat, căci totul formează un Întreg. Din perspectivă cosmică, asta înseamnă că sufletul se va mișca din mijlocul spațiului în colțul din stânga, și cam atât. Întrebarea întărește însă faptul că, în nucleu, nu în expunere, cărțile tale sunt corecte și de aceea ai fost acuzat. În esență tu ai înțeles cum stau lucrurile.

În cazul acestor oameni – și între ei sunt din ce în ce mai multe femei – sufletul a fost vândut, în sensul că a fost cedat. Și ce s-a luat în schimb? Puterea – fie că e vorba de piatra de temelie a casei, fie de bani; nu are nici o importanță. Puterea este cea cu care se operează. Iluștrii vor însă nu numai puterea, ei vor atotputernicia, iar acesta este dreptul Divinului. Prin urmare, costumul pe care-l poartă nu li se potrivește.

Avem de-a face cu jocul mareei. Este foarte posibil să-ți cedezi sufletul în schimbul puterii, iar acesta să alunece în imperiul umbrei – către forța luciferică.

Dar pentru că a apărut *îngerul îndurării*, îți va spune el că fiecare poate primi milă, dacă sufletul decide asta, și că Pământul se află pe drumul de întoarcere în lumină, prilej cu care el poate interveni.

Reținerea unui suflet de către partea umbrei a fost până acum posibilă. Astăzi însă, lucrurile se schimbă radical. În forța mai înaltă, în noua existență a Pământului, asta nu se va mai putea întâmpla. Se va petrece doar la dimensiunile inferioare. Aceia care pleacă de pe Pământ, schimbându-l pe acesta cu alte planete cu vibrație mai joasă, vor duce jocul mai departe. Acolo lucrurile continuă. În fapt, cedarea este, prin urmare, posibilă.

Dar nu este vorba în primul rând de cedarea sufletului, ci mai degrabă de principiul de a da și de a lua. Sufletul i s-a dat lui Lucifer și a fost luată în schimb puterea.

Toți își vor da seama mai devreme ori mai târziu că puterea îi revine Divinului. Acest suflet care îi este dat umbrei, este doar un fragment minuscul al Divinului.

În mod imperios, această parte, pentru că este de origine divină, va vrea să se întoarcă la maestrul său, asemenea unei oi

rătăcite. Se pot deschide multe căi, dar el va vrea să se întoarcă la „turmă", pentru că îi aparține.

Un suflet nu poate fi pierdut fără urmă, nu poate să dispară. Așa cum am spus, el poate doar să se schimbe dintr-un colț în altul al camerei, dar întotdeauna se va afla în aceeași încăpere.

La nivel cosmic nimic nu se pierde, pentru că există un tot. Astfel că mai devreme ori mai târziu, sufletele se întorc la „turmă".

Dar ca să închei întrebarea: nu, Lucifer nu vine să ia sufletul ci, după ce apar eu să iau sufletele, poposește acolo unde vibrația este inferioară, unde se află alte suflete care nu vor să vadă lumina și nu vor să-și asculte îngerul păzitor.

Există oameni, de pildă un bun prieten de-al meu, Manfred, care au talentul să prevadă moartea oamenilor pe care-i cunosc. Uneori, cu câteva zile înainte de decesul cuiva, el visează că acea persoană va muri sau câteodată îi simte moartea chiar în momentul producerii ei. Pot fi chiar accidente pe care el le simte dinainte. Chiar a încercat de mai multe ori să împiedice un astfel de eveniment; de pildă, știa că bunica lui se va prăbuși pe trepte, a mers la ea și, când a intrat alergând în casă, a surprins tocmai momentul căderii ei. Suferă din cauza acestui „ dar" și se întreabă încă din copilărie cum de are astfel de capacități și de ce nu poate să intervină în folosul cuiva.

El are acces. Cel prin care eu îți trimit acum aceste vorbe *(mediumul)* posedă, de asemenea, încă din copilărie această capacitate. Accesul reprezintă în ultimă instanță interesul pentru o temă. Nu este vorba de problematica morții, ci de cea a existenței, a existenței conștiente (a conștiinței).

Omul despre care vorbești *(Manfred)* a petrecut multe vieți în culturile mai înalte. Pot să-ți spun că a fost maestru mortuar al artelor tibetane; ceva a rămas fixat în porii săi, se află înăuntrul său. A fost un maestru în domeniul acesta. Dacă miroși ușor în direcția lui, vei simți fumul morții, pe care el l-a savurat în timpurile în care a fost hirotonisit ca preot. Pe atunci avea putere. Oamenii îi erau supuși, de bunăvoie, căci el era strâns legat de moarte și o prezenta acestora drept un martiriu al destinului.

Acum, în această viață de om obișnuit, într-o epocă industrială, moartea îi este încă aproape. Lui i se arată încă o dată

martiriul întregului, pentru ca el să-l stingă în sine. A rămas încă sensibil față de aceste aspecte, pentru că în trecut nu a procedat tocmai corect. Acum duce în sine aceste capacități, și va continua să le poarte, pentru că le-a închis în sine, ceea ce înseamnă că ele sunt fixate în el și de el. Poate să scape doar dacă începe să vorbească cu mine – cu moartea. Apoi trebuie să spună: *„Te rog din adâncurile mele – asta însemnând că mă aflu în mine și conștientizez acest prizonierat din mine– te rog să mă eliberezi".*

Și întrucât se roagă pentru eliberare, *Îngerul îngăduinței* îi va trimite strălucirea luminii, a milei care pătrunde prin creștet și produce eliberare în el. Spune-i acest lucru!

Așa voi face, mulțumesc!

Închide puțin ochii și deschide-ți simțurile! Acum gândește: *„Înger al îndurării"*, ridică ușor capul și ascute-ți simțul. Poți să-l simți? *(chiar dinainte, când îmi vorbea de îngerul îndurării, îmi venea să plâng; tot așa și acum).*

Aceasta înseamnă cooperarea forței spirituale. Nu ajung să cer ajutorul, ci există o cooperare a forței spirituale.

Întrucât există forța spirituală, pentru că eu exist, întotdeauna va exista și ajutor acolo unde sunt eu. Începe să înveți asta. Dacă tu te afli în legătură cu mine, dacă ești conștient că eu exist, întotdeauna va exista și ajutor acolo unde te afli tu, căci noi ne aflăm în cooperare.

Astfel, eu nu l-am chemat pe *îngerul îngăduinței*, ci el a fost aici, pentru că era nevoie. Voi oamenilor, încercați să înțelegeți acest lucru, iar problemele voastre de natură pământească își vor găsi rezolvarea.

Există și oameni care văd deasupra feței unui muribund un fel de umbră. Asta se poate vedea și în fotografii ale persoanelor respective. Ce este această umbră? Tu ești?

Acesta este prevestitorul. Consider-o *(râde)* drept expedierea invitației. Este cea mai simplă cale de descriere. Reprezintă trimiterea invitației, respectiv, primirea. Este într-un anumit mod, un fragment din mine, pe care-l trimit înainte. Și de aceea devine clar, de ce un om, înainte să plece, devine activ pentru a rezolva lucrurile, a le pune în ordine. El mă simte, chiar dacă nu-i place să recunoască asta.

Eu trimit înainte întunericul – desprinderea de materie. Aceasta apare ca o umbră; poate fi văzută în privire sau chiar pe piele, în momentul în care sufletul îi spune corpului: *„Eu plec acum!"*

Atunci corpul devine palid, pentru că își dă seama că-i lipsește viața, aerul, respirația divină. Și așa se scurge culoarea, se retrage lumina. Și unde nu este lumină, apare umbra. Acum poți înțelege negrul înmormântării. Pentru că lumina s-a scurs din corp, a rămas în urmă umbra. Nu doliul, ci umbra.

Aș mai dori să mai pun o întrebare legată de acest domeniu: există și oameni care pot mirosi moartea, de pildă unul dintre copiii clarvăzători despre care am scris în cartea mea. Astfel de oameni simt după miros când alții sunt aproape de moarte. Ce este ceea ce simt ei?

În sens propriu, ei miros organele. Voi oamenii ați devenit fini cunoscători ai mirosurilor de băutură și mâncare. *„Nu se mai poate simți mirosul"; „Merge după miros"* și așa mai departe... sunt replici ce trimit în această direcție. Este vorba de o dezvoltare a simțurilor. Dacă un om se cramponează de simțuri, atunci el poate să fie un gurmet. Ți-am făcut doar o scurtă introducere.

Sunt mirosite lucruri din cele mai variate. Să presupunem că ai fost la o înmormântare și te-ai oprit în camera în care a fost așezat mortul pe catafalc. În această cameră vor exista mirosuri – mirosurile morții.

Asta poate trezi amintiri dacă întâlnești pe cineva care în curând va fi luat de mine.

Mirosul simțit cel mai adesea este cel al organelor. Dacă un cancer pune stăpânire pe corp, atunci organele încep să se distrugă. Ele se deschid și lasă liber mirosul. Un nas fin simte întotdeauna acest miros.

Vei putea mirosi cancerul, căci organele sunt măcinate și deschise, iar mirosul se revarsă prin pori.

Eu însumi am andocarea în centru de energie al burții (împletitura solară) și, exact aici, în moliciunea trupului se revarsă acest miros.

Într-o zi, voi oamenii veți fi capabili să inventați o aparatură cu care să puteți măsura organele – intensitatea cu care acestea, în

funcție de consistența lor, sunt luminate. Și cu cât lumina care pătrunde în ele este mai puternică, cu atât sunt mai bolnave și mai deteriorate în consistență. Acesta este un aspect interesant pentru oameni.

Va exista o cooperare între cei care pot simți mirosul și cei care dezvoltă aparatura de măsurare. Ei vor cerceta cum poate un copil să simtă mirosul morții și vor face această descoperire.

Se vor întreba cum de este posibil ca un copil să aibă o astfel de capacitate și, deodată, se vor lumina. Este posibil, întrucât organele reflectă lumina. Ele nu oglindesc doar căldura, voi crezând extaziați că vedeți aura, nu, organele își reflectă consistența, și asta este ceea ce poate mirosi un astfel de copil.

În curând oamenii vor dispune de această aparatură. Cu ajutorul ei se va putea măsura un organ și se va putea spune dacă acesta își va părăsi „serviciul" în cinci ori zece ani. Prin urmare va fi posibilă și efectuarea unei terapii orientată pe o nouă metodă, cea de cercetare a cauzelor, întrucât radiația unui organ are legătură cu starea sufletească a unui om.

În acest mod se vor reduce expunerile la raze Röntgen, pentru că starea organelor va putea fi măsurată dincolo de biologia corpului. De pildă, starea de sănătate a rădăcinilor dentare va fi apreciată prin măsurarea forței lor de reflectare a luminii și nu prin radiografiile cu raze Röntgen.

În căutarea cauzei unei boli, nu se va proceda din exterior către interior, ci din interior către exterior. Acesta va fi un progres considerabil.

Mirosul morții există pentru a face știința să înțeleagă pas cu pas că pe Pământ mai sunt încă multe lucruri de descoperit. Cel care caută va cerceta și va face descoperirea.

Poți spune opiniei publice despre această cale.

Și cum este posibil ca oamenii să vadă moartea în cazul altor persoane?

Înțelege că pe Pământ domnește stupiditatea; mulți oameni îl neagă pe Dumnezeu, neagă sufletul; sensul vieții le este străin. La ce te aștepți?

Ceea ce este posibil în cazul popoarelor primitive ale Pământului, reprezintă pentru popoarele cu vibrație superioară de pe alte planete o stare de normalitate absolută: ele văd când

acțiunile corpului sunt pe sfârșite, adică atunci când vin eu și când intervine moartea fizică.

Acolo oricine poate să observe acest lucru. Este vorba de conștiința frecvenței – adică de situarea în frecvența Întregului.

Dacă poți să-ți dai seama când poposesc eu în trup pentru a despărți sufletul de corp, atunci în părțile așa-zisei tale conștiințe pământești se află fixată această conștiință mai înaltă. Ambele niveluri fac parte din conștiința stării de prezent.

De pildă, asta se poate întâmpla dacă într-o altă viață te-ai declarat pregătit să porți această cunoaștere, să o aduci în lumea pământească. Dacă vreodată ți-ai dat consimțământul, cu greu vei mai putea da înapoi. Ar însemna o reprogramare aproape completă a scheletului informațional.

În afară de asta, nu uita că eu fac parte din inteligența divină. Dumnezeu este pretutindeni, prin urmare și eu sunt pretutindeni. Pot exista și în tine și pot să răspândesc lumină cu ajutorul inteligenței mele, atunci când se stabilește sfârșitul pentru cineva.

Oameni care suferă din această cauză, așa cum este și prietenul tău despre care-mi vorbeai, pot să ne roage, pe *Îngerul îndurării* și pe mine să-i scăpăm de asta. O astfel de capacitate poate să fie însă, și un dar. Poate că nu de la începutul vieții, dar când moartea devine o normalitate în gândirea acelui om, ea nu va mai reprezenta o povară.

Spune-i să citească această carte. Ea va provoca unele schimbări. Trebuie să înțelegi că tu ai fixată în tine această cunoaștere, porți în tine Cosmosul. Astfel, tu ești o parte a Întregului, iar Acestuia îi aparține informația, legitatea privind venirea și plecarea, principiul pro și contra, acțiunea de a da și de a lua. Toate nasc frecarea, care declanșează din nou pocnetul împlinirii.

De ce te faci ascultat prin această carte?

Este cu siguranță cea mai simplă întrebare la care pot să răspund. Cartea aceasta reprezintă un impuls la acțiune. A sosit momentul. Este timpul să se audă că Pământul se află în progres. Tot mai mulți oameni vor înțelege prin dezvoltarea lor că moartea nu reprezintă *dușmanul mersului*, ci *prietenul venirii*, al bun venitului într-un strat energetic mai înalt. Se va

recunoaște că este vorba de transformarea unei stări de agregare, de trecerea de la materie consistentă la materie mai fină.

A sosit momentul, iar primul pas înseamnă să citești dintr-o carte, pentru ca vibrațiile să înceapă în mințile oamenilor până când aceștia ajung să nu mai aibă frică de mine și să prindă curaj, dăruindu-mi-se mie.

Gândește-te ce frumos ar fi dacă oamenii nu s-ar teme de moarte ci, dimpotrivă, ar sărbători-o asemeni unei nașteri, căci ea înseamnă trecerea într-o nouă treaptă energetică.

Pricepi chestia asta? *Venirea pe lume* nu este nimic altceva decât o fază a omniprezentului, asemeni *plecării de pe lume.*

Pe Pământ s-a impus noțiunea de *munca luminii*; eu dimpotrivă, impun noțiunea de *munca umbrei.* Dar te rog să nu încurci asta cu umbra lui Lucifer. Pentru că voi vă mișcați către lumină, spre dezvoltarea într-o existență mai înaltă și pentru că asta înseamnă naștere care se repetă permanent, putem încadra aici și relația cu forța mea.

Voi vorbiți cu plăcere despre *îngerii luminii,* dar trebuie să-l pomeniți și pe îngerul care-și desfășoară activitatea în presupusa umbră. Căci și eu sunt la rându-mi, omniprezent – și pot lumina prin toate structurile mele.

Prin urmare, dacă munciți cu lumina, înseamnă că acum este momentul să munciți cu *mine.* Prin lucrul cu lumina și, implicit, cu mine, ia naștere frecarea, ce aprinde scânteia împlinirii. Asta înseamnă că însăși scânteia divină se transformă din flacără în lumină.

Cum îți vezi propria poziție în ierarhia îngerilor?

Locul meu este prestabilit. Eu străbat toate dimensiunile existenței imaginabile. Un înger se află în dimensiunea existenței *tale.* Eu, dimpotrivă, sunt pretutindeni. După cum spuneam, eu acționez și în îngeri, ajutându-i să treacă în alte dimensiuni. Și în cazul lor sunt un transformator, chiar dacă într-o altă densitate.

Eu sunt în directă legătură cu Dumnezeu. *Unul* sunt eu, și *celălalt* este *îngerul îngăduinței,* care are efect și asupra mea.

De aceea se poate spune că eu sunt o forță îngerească „ce face salturi", pentru că mă aflu pretutindeni, pentru a putea

acționa oriunde. De pildă, eu pot să o ajut în procesul de dezvoltare către Imperiul Luminat pe ființa cu numele de *Saint Germain*, despre care îmi vorbeai mai înainte. Și asta intră în sarcina mea, și anume, să le fiu de ajutor îngerilor, căci ei se află în afara izvorului divin.

Întregul nu trebuie greșit înțeles căci, deși îngerii înșiși se află în afara izvorului divin, așa cum și tu te afli în afara lui, voi sunteți uniți printr-un cordon de legătură, aflându-vă într-o stare de prezent. Toți sunteți într-o unire profundă. Și eu de asemenea.

Sub o anume formă eu sunt un fel de loc energetic, un bastion al existenței aflate în derulare continuă.

Cum de a slăbit impulsul de a citi cărți, la mine și la mulți alții?

Motivul este că tu te-ai schimbat. Este important în cazul unor astfel de teme – cum ar fi de pildă acest proiect de carte – să fii primul din lume, să fii un pionier, căci nimeni nu va putea să spună despre tine că ai copiat de undeva. Acesta este un aspect relevant pentru esența cărții, căci ea reprezintă, să-i spunem așa, „energie curată", nealterată de operele altor autori.

În cărți nu mai poți găsi ceva în plus față de ce știi acum. Nu spune o vorbă veche înțeleaptă că dintr-un anumit punct e bine să treci de la lectură la acțiune?

Cum vorbești tu prin medium?

Vorbesc prin conștiința lui, așa cum o fac și în cazul vostru, al tuturor. Aceasta este poarta vorbirii, căci în conștiință voi sunteți puri, și pe aici, chiar prin mijloc, trebuie să curgă informația. Este necesar să fie recepționată în puritate desăvârșită, căci dacă ajunge la capetele ființei conștiente, atunci se poate produce modificarea ei – prin contaminarea cu tot ceea ce mediumul a citit și a auzit, cu tot ceea ce creierul său primește din exterior.

Acest medium prin care tu ai acum cea mai bună legătură cu mine, este un vorbitor al luminii. El poate elimina în timpul receptării aproape tot ce germinează în el. Dar nu o poate face neîntrerupt. Nu este exclus ca din când în când prin medium să alunece un gând ce-i aparține. Nu e o tragedie, dar recunoaște că așa începe diluarea, modificarea informației.

Cum pot eu să simt, respectiv mediumul, că TU ești și nu o altă ființă?

El mă va simți. El mă va simți în liniștea frecvenței. Întrucât eu provin din originar, din Divin, el mă va percepe în frecvență. Eu mă strecor în el și, pentru o clipă, activitatea corpului i se încetinește. Nu voi putea fi perceput în zona mai înaltă a conștiinței lui, precum aceia care vorbesc prin el în alte situații, ci atunci când vorbesc *prin* el, voi fi ca un înveliș *în jurul* lui. Eu curg în el și el mă va recunoaște întotdeauna după asta, va ști că EU sunt în el, mă va percepe ca o mantie așezată peste el. La începutul curgerii mele în el, creștetul capului îi va fi ca și electrizat și își va da seama că sunt în el; va simți cum este tras în sus. Perceperea unei stări de amețeală semnifică faptul că eu pătrund în toate gândurile sale.

Tu, Jan, dacă mă chemi, mă vei recunoaște imediat prin picioarele tale, care în decurs de câteva secunde vor deveni reci. Acesta va fi semnul nostru.

(scurtă pauză) Îți mai spun odată că este minunat să scrii o carte. Aș dori însă să subliniez – și te rog să nu fii intrigat – că scrisul este o chestiune secundară. Esențial este să acționezi cu lumina, să fii eficient – este vorba de lucrul cu mine personal, care îți va schimba viața. De aceea nu trebuie ca numele scrise de oameni în cărți să aibă vreo relevanță pentru voi *(mediumul și cu mine; observația autorului)*. Ceea ce contează este efectul. Acesta aparține conștiinței cosmice.

(râde) Veți dobândi renumele după ce veți fi plecat de pe Pământ. Dar ce importanță mai prezintă faima pentru un Mozart, de pildă, dacă acesta, privind din imperiul spiritual recunoaște totalitatea întregului? Atunci numele său este asemenea etichetelor de pe căsuțele poștale ale unui bloc. Nu reprezintă nimic. Căci numele pe care-l porți pe Pământ, privit din perspectivă cosmică nu valorează nimic, având în vedere miile de vieți și, implicit, de nume pe care le ai.

Să vorbim despre sexualitate: există oameni de orientări credincioase dintre cele mai diverse, care sunt de părere că abstinența sexuală este necesară pentru a putea urca în tărâmurile spirituale, mai simplu spus: că aceia care trăiesc virgin pot obține un loc mai bun în „cer". Alții, dimpotrivă – și asta putem

vedea din presa de bulevard – își trăiesc din plin sexualitatea, aflându-se în cealaltă extremă, degenerând în pornografie, orgii în grup, sex cu animale sau copii și alte lucruri asemănătoare. Cum vezi tu această temă?

Dintr-o anumită perspectivă, abstinența pe perioada unei vieți întregi poate să nu fie tocmai folositoare, căci dacă fiecare ar proceda astfel, omenirea ar pieri. Dar în anumite situații din viață o abstinență conștientă poate fi de folos, căci poate lăsa loc pentru alte gânduri. Progresul persoanei în sfere spirituale mai înalte depinde de planul personal al sufletului. Reținerea și înfrânarea sexuală pot chiar să cauzeze boli de natură sufletească și pot face rău comportamentului omului. De aceea se poate spune că nici în acest caz nu trebuie emisă o judecată pauşală. Acela care într-una sau mai multe vieți anterioare și-a trăit foarte intens sexualitatea se poate ca în această viață să se fi decis să trăiască abstinent – să fie călugăr ori măicuță, de pildă. Există însă, și situația inversă.

Este o temă despre care se vorbește mult prea mult pe Pământ. Sexualitatea este atât de analizată pe planeta voastră, încât deseori iubirea ajunge să lipsească.

Ție îți pot spune astăzi așa: tot ceea ce se petrece în iubire, ce este făcut din iubire, este în ordine și își are locul său într-o viață pământească. În special în anii de tinerețe, când omul învață să-și simtă sexualitatea și energiile din punctul de jos, de intrare a energiei (*ceacra sexuală*), se întâmplă adesea ca el să înceapă să le exploreze, pentru a le cunoaște și a învăța să le folosească într-un mod corect; așa cum se întâmplă cu toate lucrurile în viață. Apoi va ști să se poarte conștient cu acestea. Pentru unii sexualitatea a degenerat într-o religie, ceea ce nu este bine; alții își câștigă banii prin ea, ceea ce, de asemenea, nu e bine. Însă fiecare posedă libera voință și trebuie să suporte urmările acțiunilor sale. Fiecare trebuie să se supună probei. Pentru a se opri degenerarea, a fost creată boala.

De aceea omul se întreabă: simte el iubire în timp ce trăiește sexualitatea, ori este doar chef, poftă, instinct, afirmarea puterii? Aici decide iarăși conștiința și mărimea sufletului. Cu cât mai înaltă este conștiința sufletului, cu atât mai mult acesta va acționa din iubire. În caz contrar, predomină aspectele întunecate, iar acest om nu își poate stăpâni mințile și carnea

sa. El nu este stăpân peste materie, ci materia îl stăpânește pe el – imperiul umbrei. Atâta vreme cât predomină lipsa de iubire, domină și imperiul umbrei.

Fiecare om are o limită naturală a sexualității, de care învață să țină seama. Dacă aceasta este puternic depășită, profitându-se de necazul altor oameni, – ca de pildă în zonele afectate de inundații, unde este practicat sexul cu copii, pentru ca familiile lor să poată trăi din asta – atunci aici nu mai acționează partea luminată, ci forțele întunericului.

Omul nu mai acționează cu demnitate.

Astfel, acela care trăiește sexualitatea se întrebă dacă el și partenerul cu care o împarte își păstrează demnitatea.

Ce părere ai tu despre iubirea între cei de același sex? Conform învățăturilor din Coran, aceasta reprezintă un păcat de moarte și la fel este considerată și în creștinism. Budhismul – chiar Dalai Lama personal spunea asta – o respinge de asemenea. Dar cel mai dur se exprimă iudaismul: scrierile iudaice Mischna și Talmud cer moartea dacă se va fi ajuns la acțiuni homosexuale.

Este aceasta părerea lui Dumnezeu, fiind prezentată de religii, ori este vorba doar de interpretări pământești?

Iubirea însăși este un aspect divin și, prin aceasta, inviolabil. Dar îți voi răspunde astfel: ceea ce spui tu nu corespunde ideii creatoare, căci nu mai este posibilă dezvoltarea. Nu mai există interacțiune din care ar putea să se aprindă scânteia împlinirii. Prin urmare, în evoluția omenirii nu mai apare nimic nou, nici un copil. Din această perspectivă o astfel de legătură nu este folositoare.

Dacă totuși în cadrul ei există iubire și intelectul devine mai ager, poate fi tolerată. Dar privind în ansamblu, având în vedere evoluția existenței omenești, homosexualitatea reprezintă un non sens. Nu poartă sens.

Ca să detaliem mai departe, într-o astfel de relație lipsește din Întreg interacțiunea celuilalt pol, prin care ia naștere dezvoltarea și progresul – principiul pro și contra. O interacțiune prin situarea părților pe aceeași linie nu este posibilă în acest caz. Nu poate să existe nici un pocnet și nici o împlinire.

Privește asta plastic: dacă femeia se unește cu bărbatul, atunci prin pătrundere, acesta se află aproape de partea care permite dezvoltarea, nașterea unui copil, aproape de orificiul uterin, în care are loc fecundarea. Dacă vrei, pot să-ți prezint și cum stau lucrurile între doi bărbați – aici nu va mai fi nici o fecundare...

Izvorul divin a creat două curente, care își sunt de ajutor în procesul dezvoltării: elementul feminin și cel masculin.

Faptul că un bărbat se poartă ca o femeie, se simte asemenea unei femei și obișnuiește să se îmbrace ca aceasta, își găsește explicația în faptul că în viața anterioară sufletul a fost femeie și amintirea trecută este încă foarte puternică.

Alți oameni au fost obligați în copilărie să întrețină relații sexuale violente ori nefirești, ceea ce a determinat ulterior blocaje și teamă ori chiar greață față de celălalt sex. Trebuie ținut seama de aceste aspecte. Ei pot fi ajutați.

Sarcina bărbatului este să fie în această încarnare bărbat, și nu femeie – și invers.

Privind astfel lucrurile, homosexualitatea poate juca rol de consolare la nivelul unei vieți, dar nu și în Întregul Cosmic.

Pentru destindere îți pun acum o întrebare provocatoare: creația originară îi iubește mai mult pe oamenii curajoși decât pe cei lași?

Pentru că în fiecare om se odihnește un suflet, care poartă în sine un nucleu divin, Acesta iubește pe fiecare om precum se iubește pe sine – căci la origine omul este divin.

Ceea ce spui tu este mai degrabă o perspectivă pământească. Curajosul poate fi întunecat în suflet; cel căruia îi este teamă poate fi senin și luminos. Este vorba de structuri sufletești veșnice care îmbracă milioane și milioane de variante diferite.

Tu ești curajos, dar ți-a fost și teamă. Ai fost întunecat, dar și luminos. Ai trăit și lucruri rele, pe care le-ai ales conștient ca să afli toate aspectele Creației – pentru a ști ce vrei și ce nu vrei astfel încât să decizi conștient dacă dorești un alt drum. Și mai ai încă de străbătut o cale lungă.

Există ceva de care unui suflet sau unui om ar trebui să-i fie frică?

De propriul întuneric!

Există ceva de care un om ar trebui să se păzească?

De propriul întuneric și de iresponsabilitate!

Există o liberă voință sau destinul omului pe Pământ este scris deja?

Înțelege că nu există o liberă voință pentru toate acțiunile – aceasta aparține Divinului. Destinul oamenilor este fixat prin traiectoriile stabilite în planul vieții lor.

Fă o comparație cu un copil mic. Acesta are multe libertăți referitoare la cum își organizează ziua, cu cine se joacă, cât de repede își face temele sau dacă pictează ori merge să înoate. Dar părinții rămân întotdeauna aceiași, există micul dejun, prânzul și cina, copilul merge la școală și așa mai departe. Asta înseamnă că există indicații fixe care nu pot fi schimbate, dar în limitele lor, copilul, adică sufletul, se poate mișca liber.

La fel se petrece la scară mare, cu omenirea. Și aici indicațiile mari nu pot fi schimbate, pașii dezvoltării sunt aceeași, dar în interiorul lor poate să existe varietate.

De aceea răspunsul la întrebarea ta ar suna cam așa: *„Există liberă voință?", „Da"*, cu mențiunea că libera voință reiese din anumite acțiuni care sunt stabilite în planul vieții. În plus, se poate întâmpla ca eu să intervin și să trec peste libera voință, dacă nu se întrevede nici o împlinire.

De pildă, atunci când consumarea unui narcotic are efecte dezastruoase, împiedicând derularea oricărei experiențe.

Din perspectivă pământească pot spune că nu există liberă voință, în forma în care oamenii și-ar dori asta – și anume să poată face sau să fie lăsați să facă ceea ce vor. Numai că ei înșiși și-au structurat această viață pe Pământ, atunci când se aflau pe tărâmul spiritual. Există deci o liberă voință, căci ei fac acum ceea ce au ales să facă înainte de încarnare.. Prin urmare, depinde de perspectiva din care privești lucrurile.

Dacă abordăm problema din unghiul anterior amintit, aș putea da următoarea definiție: libera voință înseamnă să faci totul pentru a-ți împlini menirea pământească. Principiul este de a-ți stabili tot mereu țelul vieții din experiența ființei divine și, astfel, voința va fi mai liberă ca niciodată.

Limitarea corporală de pe Pământ este trăită în sensul alegerii ei prin liberă voință. Pe Pământ corpul nu este liber și, prin urmare, nici voința nu poate fi liberă. Întrucât corpul este fixat pe Pământ, presupusul destin al oamenilor este încărcat de materialitate; s-ar putea spune că el a fost stabilit dinainte să existe în această formă, permițând mai mult numai atunci când energia reflectă lumina mai sus, către frecvențele mai înalte.

Libertate în voință nu va exista niciodată pe Pământ, căci acesta, prin însăși structura sa, impune încă din start limite. Pe această planetă sunt fixate anumite limite, în lumea spirituală însă, nu. De aceea atât din perspectiva cosmică, cât și din cea pământească este important ca libera voință să fie subordonată jocului Creației. Jocul Creației nu înseamnă să cauți recompensa, așa cum se întâmplă în viața pământească. Jocul Creației înseamnă să te afli în luminare.

Iar atunci vei vedea cum limitele încep să se șteargă încet, îngrădirile se ridică pas cu pas, până când în cele din urmă voința și destinul oamenilor se eliberează și totul devine Unitate (Divinitate), curent al desăvârșirii divine. În acel moment va domni libera Voință, atât în interior cât și în afară, căci aici nu mai există în afară. Pretutindeni va fi liberă voință, căci omul se va sustrage destinului său; va merge din nou în libertatea divină a tuturor acțiunilor. În această stare există o liberă voință, voința Întregului divin, a Unității divine.

Cum faci atunci când ești solicitat mai intens, de pildă în caz de inundații ori războaie? Mai faci o tură suplimentară?

Ți-am explicat că Pământul se află în progres, aspect care este irevocabil. Această schimbare aduce cu sine războaie și catastrofe naturale, care nu sunt întotdeauna declanșate de deplasarea Pământului, ci de influența omului. Nu e neapărat nevoie ca orice „catastrofă naturală" să se petreacă din cauza Pământului; câteodată dă și omul o mână de ajutor – întrucât dispune de multă vreme de tehnologie.

Dar nu evenimentul este relevant ori dacă un cutremur a fost declanșat de o putere necunoscută. Relevant este pentru mine numai dacă omul cu numărul X se află la momentul potrivit în locul potrivit, unde mă va întâlni ori nu.

Pentru acest om căruia i-a sosit ceasul, nu mai are importanță cine cauzează unda. Fapt este că omul merge în locul

unde își va găsi moartea. Victima își caută călăul. Așa stau lucrurile dacă le privim lucid.

Mișcările Pământului – de pildă erupțiile vulcanice – există de multe milenii, de la începutul existenței acestei Planete și, de aceea, nu reprezintă nimic deosebit. Nimic nou. Pământul se află într-un proces pe care voi îl numiți de ridicare a frecvenței și care constrânge tot ce se află pe planetă – conform naturii fiecărui element în parte – să se schimbe și să se dezvolte mai departe. Schimbarea se va petrece în plan politic, economic, religios și chiar și geologic.

Bineînțeles că oamenii care sunt chemați în acest moment suferă; la fel și familiile sufletelor care trec în lumea materiei fine; membrii acestor familii nu înțeleg cum de s-a întâmplat asta; ei nu știu că sufletele sunt așteptate de familiile lor sufletești... Suferința este cauzată nu de moartea în sine, ci de neînțelegerea oamenilor, pentru că ei nu știu ce este viața, ce însemnătate are ea și ce este moartea.

Multe lumini se vor stinge în curând, iar eu le voi înmâna îngerilor lor păzitori, ceea ce totuși nu va diminua durerea din familiile celor rămași. Sufletele însele, dimpotrivă, au știut încă de când și-au ales corpul – deci de dinainte de nașterea lor – că se va întâmpla acest lucru, căci au fost prezente la planificarea vieții . Numai că, după ce s-au născut, au uitat asta.

Am putea spune așa: sufletul își caută inconștient un loc în care se va întâmpla ceva – un accident, un avion care se prăbușește, un val potopitor – pentru ca astfel să poată părăsi corpul.

Personal mă mir că s-a scris așa de mult despre astfel de evenimente – de pildă despre inundații *(în Asia)*. De curând am adus din alte două locuri ale Pământului mult mai mulți oameni. Și despre asta nu s-a scris nimic. Asupra acestor aspecte ar trebui să meditați. Ce scop se urmărește aici?

(scurtă pauză) Vor exista oameni care nu vor înțelege adevărul, care nu vor vrea să înțeleagă și care nu vor putea să-l înțeleagă având în vedere nivelul lor limitat de cunoaștere. Printre ei vor exista unii care nu numai că se vor îndoi de spusele mele, ci care se simt chiar atacați, întrucât credința ori necredința lor – care este de origine pământească și, prin aceasta,

nedesăvârșită – contrazice ceea ce îți spun eu. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Să fii conștient de asta.

De aceea oamenilor le-a fost întotdeauna frică de mine, și le mai este încă, pentru că ei nu știu că eu sunt *îngerul transformării*, că îmi fac treaba corect și fără greșeli, luându-i pe aceia cărora le-a sosit ceasul. Sufletul știe întotdeauna când este acest moment, numai omul nu. Mulți oameni nu vor să-și asume răspunderea pentru acțiunile lor și, chiar mai rău, pentru modul lor de a gândi, căutând pe cineva pe care să dea vina. Ei caută pe cineva care să fie responsabil pentru destinul lor, dar numai atunci când acest destin este nefavorabil. Și se simt amenințați atunci când sunt confruntați cu adevărul. Acest lucru nu poate fi schimbat însă nici de tine, scribul meu, și nici de mine. Dar nu face nimic.

Încă o dată: schimbarea planetei voastre este în plină desfășurare, și vor pleca de pe ea mulți oameni într-o manieră pe care voi o considerați dramatică, atât de mulți încât nu vor mai putea fi numărați; vor dispărea țări întregi. Pământul s-a abrutizat și s-a abătut de la calea iubirii. Este destinul vostru comun. Și ca să mă exprim în cuvintele tale pline de umor: *„Cel asemeni mie va avea multe de făcut în viitor!"*

Acum am aflat că forța creatoare originară – Dumnezeu – nu face aprecieri. Cum stau lucrurile cu tine? Îți provoacă vreodată durere faptul că există războaie pe lume?

Nu poate să mă doară, căci eu știu ce este infinitul. Cunosc istoriile sufletelor – toate viețile lor – și văd întotdeauna contextul, nu doar destinul individual al unei singure vieți.

Bineînțeles că un război ori o catastrofă naturală reprezintă o situație specială. În acest caz milioane și milioane de îngeri sunt prezente la locul faptei cu câteva zile înainte. Mai multe fragmente din mine sunt deja pregătite, iar împreună cu mine sunt prezenți toți îngerii păzitori și familiile sufletești ale celor implicați. Familiile sufletești au voie să ajute, deși nu îndeplinesc funcția de îngeri.

Acum lumina și întunericul stau din nou alături. Pe de o parte moartea și distrugerea, creându-se impresia că întunericul a dominat și a câștigat și, de cealaltă parte, îngerii din lumină și

rudele care preiau sufletele, se roagă în lumină și le întâmpină cu iubire, încercând să le aducă spre liniște.

Interesant este faptul că în aceste cazuri nu numai îngerii sunt prezenți, servind luminii, ci și alte ființe care nu au această competență, dar care participă de bună voie. Câteodată aceste ființe sunt prezente acolo cu câteva săptămâni mai înainte, pregătind totul.

Nu mă miră acest lucru, căci în cazul catastrofelor naturale sau să spunem în cazul evenimentelor care stau să se producă,, indiferent cine le declanșează, animalele se pun la adăpost. Oamenii de știință încă își mai frământă mintea, cum de este posibil așa ceva. Ce părere ai tu despre asta?

Ce spui este corect. Oamenii voștri de știință au constatat că în cazul inundațiilor *(în Asia; observația autorului)* nu mor animale. Ei simt răspunsul dar nu-l pronunță, pentru că astfel și-ar tăia craca pe care stau ei înșiși. Oamenii care au cercetat aceste aspecte au constatat că animalele s-au retras deja cu câteva ore înainte. Unele animale mai mici, precum păsările, gândacii, șopârlele și șobolanii se îndepărtaseră chiar cu câteva zile mai înainte. Iar oamenii?

Animalele au simțit impulsurile naturii și ale lumii îngerești și au reacționat corespunzător. Ele mă pot percepe și intuiesc că se va petrece ceva. Eu pot să vorbesc cu ele, după cum orice ființă din lumea materiei fine poate face asta.

Adeseori oamenii privesc disprețuitor în jos către animale, gândindu-se că ei se află cu mult înaintea acestora. În astfel de ocazii însă, oamenii au fost nevoiți să constate că animalele au fost cu mult în fața lor. Meditează asupra acestor aspecte!

Pe viitor se vor petrece și mai multe astfel de evenimente – catastrofe naturale cu mulți morți?

Bineînțeles, ți-am spus deja. Este o stare de normalitate. Pentru mine, care acționez aici încă de la începuturile Pământului, stadiul actual reprezintă o etapă din procesul de dezvoltare. Așa cum pe un copil în timpul creșterii îl dor oasele ori îi cad primii dinți, tot astfel și dezvoltarea Pământului este legată de suferință și durere.

Popoarele și culturile vechi au știut acest lucru, numai oamenii voștri de știință nu au vrut să recunoască, respectiv să vă explice, căci nici ei nu pot să provoace vreo schimbare.

În cartea mea „Cel de-al treilea război mondial" am citat o sută de vizionari din timpuri diferite care, după ce au prezis nu numai un prim și un al doilea război mondial, au vorbit și de un al treilea. Acesta se pare că se va derula, conform prezicerilor, în următorii ani. El va aduce cu sine și războaie civile și catastrofe naturale.

Ce văd acești profeți și de unde își trag ei inspirația?

Înțelege că întrebarea despre catastrofele naturale își găsește răspunsul de la sine, căci ele se află deja în desfășurare.

Întrebarea despre un al treilea război mondial își găsește răspunsul, de asemenea, de la sine. Începe să privești lumea din jurul tău și uită-te la țări precum: Iran, Irak, Irlanda, Palestina și așa mai departe. A început deja.

Vezi continentul negru și apoi scrutează adăposturile străzilor, fie ele din Europa, ori din America. Privește orașele din America de Sud, furtunile din America Centrală, incendiile din Australia, potopul din Asia și uită-te cum se rostogolesc capetele în China. Este război, este nimicire. A început. Acesta este răspunsul.

Privește către profeți și profetii: dintotdeauna au existat oameni care-și primeau informațiile din izvorul divin, fie prin intermediul îngerilor, fie din zona energetică a Pământului, și puteau să vadă ce se află în viitorul îndepărtat al planetei. Aceștia pot fi pe de o parte prevestitorii, solii unui timp nou; pe de altă parte este vorba de inspirații, a căror importanță este atât de eclatantă, încât anumite suflete își propun să aducă aceste informații pe Pământ.

Are loc transpunerea cunoașterii cosmice pe Pământ. Procesul poate fi adeseori susținut și de ființele care călătoresc cu nave cosmice către Pământ și care pot să vadă dezvoltarea Pământului. Nu doar îngerii sunt cei care dau informații

Cum te rogi corect?

Răspunsul este: cu dăruire!

Să-ți explic mai detaliat: numai dacă te dăruiești Divinului, realizezi o rugăciune. Nu este vorba de cuvinte sfinte, ci de sentimentul pe care-l porți în tine atunci când te adresezi forței creatoare. Este ca și cum ai merge la culcare, pentru regenerare, liniște, forță.

Consideră limba germană drept expresie a înțelepciunii spirituale. Rugăciune *(Gebet)* înseamnă: *a merge în pat, în matcă (Bett)*, în matca unui fluviu care curge, în curentul divin.

Te rogi corect atunci când te dăruiești forței la care te rogi. Te rogi către tine însuți, căci tu însuți mergi în matcă sau într-un strat de flori *(Beet)* în care pui semințe de flori și pe care le faci să înflorească prin acțiunile tale. Așa cum soarele ajută să crească florile, tot astfel dăruirea, bucuria și un râs strălucitor dau rugăciunii tale baza corectă pentru a obține un fruct mare – și anume determină ca rugăciunea ta să fie auzită. Te rogi corect dacă o faci cu dăruire, fără să te văicărești, să te plângi, enumerând ce-ți lipsește ori ce vrei, ci așezându-te pe aceeași treaptă cu forța divină. Nu este vorba să cazi în genunchi, ci drept, sigur pe tine și cu toată conștiința să aprinzi forța divină care se odihnește în tine, făcând din ea un foc.

În ultimă instanță, rugăciunea este orientată către tine însuți, pentru că forța creatoare sălășluiește în tine. Să fii conștient de acest lucru!

Asta înseamnă: cu câtă dăruire ai întrebat, tot așa vei primi și răspunsul. De aceea este important nu numai să alegi cuvintele corecte și să ții seama de sentiment, ci și să poți recepta răspunsul. Eu te întreb: *„Poți auzi ceea ce are să îți spună izvorul divin din tine? Îi dai ascultare?"* Căci de multe ori răspunsul vine în viteză mare prin mintea ta, asemenea unei gând trecător.

Începe să asculți în tine cuvintele Unității. Ascultă, căci este Dumnezeu; căci ești tu. De aceea o rugăciune nu este un lucru unilateral.

Rugăciunea, așa cum este ea astăzi practicată pe Pământ, este subminată de către oameni, căci aceștia nu sunt capabili să audă răspunsul forței creatoare care se află în ei. Cei mai mulți oameni vor să aibă de-a face cu „Dumnezeu" numai atunci când doresc ceva de la el, când le merge rău, când se află în nevoie.

Și pentru că ei nu practică și nu exersează comunicarea cu forța creatoare și în altfel de situații, de cele mai multe ori în cazurile disperate nu sunt capabili să audă răspunsul, deși l-au primit. Ei nu pot auzi vocea din ei și nu pot vedea nici semnele pe care le primesc.

Mai ales în cultura ta oamenii își întorc fața de la Creator. Ei neagă divinul din ei și se dedică unilateral materiei. Omului modern îi place să explice viața și originea lui prin excluderea inteligenței spirituale, dar atunci când îi merge rău, imploră ajutor.

Poți să-ți imaginezi că un om care în timpul vieții ascultă această voce interioară, se roagă cu dăruire, încercând în mod conștient să-și îndeplinească planul vieții, are o legătură mai bună cu Dumnezeu decât un om care disprețuiește Divinitatea. Ar fi drept ca cineva care lasă să crească în sine esența divină să primească la fel de mult ca cineva care nu are nevoie de Dumnezeu? Nu!

Prin urmare, aceia care trăiesc cu forța creatoare în inimă vor primi mai mult și vor fi recompensați mai bine decât ceilalți. Așa este corect. Recompensa nu trebuie înțeleasă în sens financiar – ci înseamnă fericire în inimă și în viață.

Nu ești și tu unul dintre aceia despre care mulți spun: *„Jan, tu ai mereu noroc!"*?

Așa este, oamenii aceștia mă calcă pe nervi. De cele mai multe ori e vorba de cei invidioși.

Așa este. Ceea ce ai tu nu este noroc, ci sunt roadele muncii tale asupra ta și în tine. Oamenii nu văd ce se petrece în mintea ta, în circumvoluțiunile tale cerebrale. Ei nu știu ce vorbești tu cu forța creatoare, ce-ți dorești și ce primești.

Acești oameni – acești invidioși cum îi numești tu – nu văd nici gândurile călugărului ori ale măicuței care trăiesc în idei pure și se roagă pentru ceilalți oameni.

Și dacă oameni ca tine au o comunicare mai bună și mai directă cu spiritualul, aceasta se datorează acțiunilor și activităților zilnice. Este o recompensă.

Nu au spus guvernanții voștri împreună cu cei ce le stau alături că nu cred în Dumnezeu și că nu au nevoie de așa ceva? Și cum conduc ei țara ta?

Legea spune că dacă ei nu vor să servească luminii, cealaltă parte se va însoți cu ei.

Ce sunt visele? Ce poți să-mi spui despre asta? După cum știi, încă din copilărie visez atât de intens, așa cum alții ar viziona un film de cinema, iar dimineața de cele mai multe ori îmi aduc aminte de vise. Ce scop are acest lucru? Câteodată visez evenimente care se petrec câteva zile mai târziu sau care se îndeplinesc, uneori, abia peste mulți ani. Alte vise sunt confuze sau se referă la o altă epocă.

Visele sunt importante. Fără vise omul ar înnebuni – spiritul său ar fi confuz.

Visele au mai multe fațete din care pot fi analizate.

Multe vise sunt imagini din profunzimile omului – din subconștient – și arată ce a trăit omul, ce îl preocupă, ce a ținut el minte în mod special și ce anume a lăsat o impresie asupra lui. Ele pot exprima temeri ori dorințe.

Prin vise omul este determinat să conștientizeze chestiunile care-l preocupă, problemele peste care trebuie să-și mai arunce privirea, pentru a putea medita asupra acestor aspecte. El visează ceva ce în viața de toate zilele nu a prelucrat suficient. Mai putem numi visele și un *canal de descărcare.* Există astfel vise care sunt inspirații ale ființelor însoțitoare – ale îngerilor păzitori sau ale îndrumătorilor spirituali. Printre acestea se numără și visele care prezintă evenimente viitoare. Poate fi vorba de întâmplări care se vor petrece peste câteva zile, câteva săptămâni ori peste ani de zile. Prin ele omul este avertizat sau pregătit, pentru a putea face față situațiilor care îl așteaptă.

Dar să intrăm mai adânc în problemă: visele sunt – și asta este greu de explicat – foarte complexe. Ele sunt luate din întreg, din tabloul cosmosului. Sunt imagini care curg pentru a readuce istorii trecute; imagini pe care le-ai trăit în timpul vieții; imagini care sunt puternic ancorate în celulele tale și care sunt scoase de acolo asemeni unui ambalaj dintr-un automat, cu scopul de a-ți fi de folos în truda ta, în succesiunea acțiunilor tale, pentru a te aduce mai aproape de puritatea spiritului.

Visele pot fi și instrumentul ființelor spirituale, având scopul de a-ți sădi o invenție, o idee, pe care tu să o transpui în realitate peste ani, de pildă o piesă muzicală ori planul de construcție a unui aparat tehnic.

Omul visează pentru că informația este un câmp de vibrație și de gravitație. Ea este transmisă prin vis către câmpul de vibrație al omului.

Se poate spune că visele sunt uneori gândurile unui spirit, care pătrund în câmpul de vibrație, în câmpul de gravitație al omului. Pe de o parte ele provin din izvorul divin, dar pe de altă parte ele se nasc din interacțiunea care are loc în câmpul magnetic al omului; ceea ce înseamnă că se dezvoltă.

Visele vin dintr-o altă frecvență în câmpul de vibrație al omului, pătrund în el și se transformă în imagini, pentru ca purtătorul, omul însuși, să-și poată da seama de ele. Visele sunt pentru a exista, și anume, pentru a exista în stabilitate, căci prin ele, adeseori, psihicul suferă o prelucrare profundă.

Eu pot să-ți explic visele în felurite moduri. Dacă începem să le analizăm, poți scrie un întreg capitol, căci eu am capacitatea de a ți le explica într-adevăr așa cum trebuie. Asta înseamnă că dacă îmi povestești un anumit vis, atunci eu pot să-ți clarific semnificația lui. Fiecare vis are un înțeles propriu și acesta la rându-i diferă de la om la om.

Visele sunt imagini a ceea ce ți se întâmplă ție, dar și imagini aparținând altor oameni, pe care tu le-ai receptat și preluat de la ei. Pentru că zilnic te întâlnești cu alți oameni, se poate întâmpla să iei cu tine ceva din câmpul energetic al altora, ceva ce ți se arată apoi în imagini.

Există vise de zi, vise din somn, și chiar în categoria acestora din urmă, întâlnim o mare varietate. Dormi adânc ori mai puțin adânc? Dormi în timpul zilei pentru a te odihni?

Multe vise prezintă ceea ce trăiește sufletul când pleacă în timpul nopții din trup. Sufletul este o combinație a diferitelor corpuri ale substanței spirituale *(sunt numite și corpuri astrale, cauzale, mentale și emoționale; observația autorului)* din care, îngerul tău păzitor, atunci când îți întinde mâna, ia cu sine unul sau mai multe, plecând cu ele în călătorie. Astfel o parte a sufletului părăsește inconștient, în somn, corpul, iar tu poți să pășești în cele mai diferite dimensiuni ale Întregului, ale Universului. Toate aceste experiențe pe care le ai acolo, experiențe din lumile cosmice, sunt aduse acum înapoi în existența conștientă de către corpurile spirituale, în supraconștiință, și pentru că dormi, pătrund și în subconștientul tău. Iar aceste lucruri sunt percepute de tine în visele tale. De aceea aș dori să numesc visul pur și simplu fenomen cosmic. Astfel, unele vise confuze sunt de fapt suprapuneri ale diferitelor experiențe pe

care le-au avut corpurile spirituale. Dimineața poți fi derutat, căci creierul tău nu poate înțelege ce se întâmplă, conștiința însă, da. Subconștientul tău înmagazinează aceste imagini ca experiențe, fie pentru ca tu să le despachetezi în această viață, pentru a te dezvolta, pentru a fi scrib *(râde)*, fie pentru a face o invenție. În acest mod, prin scindarea corpului tău spiritual ai capacitatea să mergi în vieți anterioare și experiența pe care o găsești acolo să o implantezi din nou în actual, în prezent.

Poate că dintr-o dată vei fi capabil de mari invenții căci, dacă noaptea frecvența spirituală a ființei tale călătorește, de pildă, într-o altă viață de pe o altă planetă, pentru a arunca o privire în jur, pentru a transmite salutări, atunci tu vei putea implanta existența de acolo ca experiență în conștiința pământească de acum. Se depozitează în celulele spirituale și se eliberează în cursul vieții pământești de acum. Astfel, cunoașterea de acolo este transformată în cunoaștere pământească. Adeseori astfel de oameni sunt considerați a fi confuzi, căci ei poartă cu sine cunoașterea din viitor, pe care cei din jur nu o înțeleg, nu o pot înțelege.

Există apoi și vise, în care oamenii au impresia că se află pe nave spațiale și că acolo sunt supuși cercetărilor. În aceste situații poate fi într-adevăr vorba de experimente, pentru care adeseori este luat întregul corp. Astfel de evenimente sunt fixate și în subconștient, dar arareori ies la iveală. Aceste cercetări sunt făcute de cele mai multe ori pentru ca vizitatorii să poată constata dacă persoana respectivă aparține speciei lor, adică este un urmaș al grupului lor planetar care a vizitat odinioară Pământul și a întemeiat aici o colonie. Cercetările se fac prin probe de sânge, de țesut și de lichid seminal.

Întrebarea: *„Ce este visul, ce înseamnă visul?"* reprezintă nu numai un capitol în sine, ci chiar o știință, căci visul este tot ceea ce poate fi mai de neînțeles din tot ce există. Într-un anume mod, el este asemenea unei aeronave care este folosită de subconștient, de ființa sufletească pentru a putea părăsi lumea pământească.

De aceea consideră visul ca fiind o poartă prin care, atunci când o deschizi, căci tu te programezi în vederea călătoriei, poți părăsi existența pământească, starea de acum și poți trece

în conștiința cosmică. Prin intermediul visului călătorești ca într-un avion, în trecut dar și în viitor, căci totul este o permanentă stare de actual.

Visul pe Pământ reprezintă, prin urmare, o treaptă înaintea a ceea ce *este* într-adevăr, a ceea ce este realizabil și posibil. Astfel, visele confuze, visele încurcate reprezintă pentru un om un exercițiu prin care el să poată într-adevăr să navigheze prin timp și spațiu – fără timp și fără spațiu –, adică prin *actual.*

Visul este precum o ușă. Prin vis poți trece de la ceea ce este controlat de creier la subconștient, deci în ceea ce este fundamentat sufletește. De aceea, visul are într-un anume mod și o funcționalitate.

Dar cred că este suficient. Gândește-te și singur la asta.

Ai nevoie de ceva ce voi numiți acolo pe Pământ *timp*, pentru a te situa într-adevăr în creația visului. Acesta este o experiență. Trebuie să mergi prin el și să simți, pentru a-l înțelege. Doar cuvintele singure nu-l pot descrie.

Aș dori acum să vorbim despre boli. În lumea noastră occidentală boala este privită ca un dușman, care trebuie înlăturat – fie că e un virus gripal, un ulcer ori un cancer. O mare parte din medicina universitară respinge încă ideea că ar exista o legătură între comportamentul, situația de viață, atitudinea față de viață a bolnavului și boala respectivă. În alte părți ale lumii, dimpotrivă, există părerea că omul însuși este cauza suferinței sale, iar ceea ce omul occidental numește „boală", de fapt este o indicație pentru ceva. Acolo tratamentul este făcut conform principiului: dacă îmi schimb comportamentul și viziunea mea asupra lumii, dispare și boala. Aceste două puncte de vedere se află în totală opoziție.

Cum ai explica tu sensul și dedesubturile unei boli? Și ce sfaturi i-ai da unui bolnav pentru a descoperi cauza bolii sale?

Asta depinde în principal de educația și de conștiința oamenilor. Mai ales în cultura voastră tot ce este bolnav este negat. Boala reprezintă o piedică, ea trebuie îndepărtată cât mai repede posibil. Bătrânii și handicapații nu sunt plăcuți la vedere, prin urmare sunt ținuți închiși. Ce este bolnav, nu este dorit. Dar asta este o gândire falsă, o gândire nesănătoasă.

Orice boală și orice catastrofă are un sens profund; iar sufletul trebuie să privească într-acolo și să mediteze care este acest sens; lui i se cere să schimbe neapărat ceva. Înainte de toate, omul bolnav trebuie să se întrebe: *„Nu pot sau nu vreau să schimb asta?"*

Mulți nu vor; se plâng de forța creatoare; afirmă că este vina lui Lucifer...Este vechiul joc al oglindirii, care-l face pe om să se întrebe: *„Mă fac a nu ști nimic ori cercetez mai profund ce anume din ceea ce am făcut este motivul bolii?* Intră în scenă ca întotdeauna, propria răspundere.

Dacă ați recunoaște și ați mărturisi că bolile au o cauză – un mod de viață nesănătos, o gândire bolnăvicioasă, conflicte în viață, atunci ar trebui să întreprindeți o schimbare, ceea ce, din nou, presupune muncă și neplăceri. Prin urmare,medicul, vindecătorul trebuie să înlăture boala – ea deranjează.

Sensul mai profund le rămâne ascuns celor mai mulți, de aceea boala se înrăutățește, pentru că ea vrea să-i indice pacientului că acesta s-a abătut de la planul său de viață și că stă în puterea lui să trăiască cumpătat, să reflecteze.

În acest context trebuie văzuți atât doctorii cât și mediciniștii de la care pacienții au preluat această gândire confuză. Aceștia, din cauza lacunelor în cunoștințe, a ignoranței ori din dorința de câștig financiar, trec cu vederea legăturile, de cele mai multe ori, evidente dintre comportamentul pacientului și boala sa. Mediciniștii au la dispoziție cuceririle tehnicii, care reprezintă un mare progres – ele sunt bune, în sine. Și medicamentele sunt de o mare însemnătate, dacă e vorba de a alina durerea, de a închide o rană, de a repara o fractură, de a înlocui un organ. Dar nu poți rămâne la acest nivel. Trebuie analizată cauza. Dacă piciorul a fost vindecat după o fractură, dar nu este cunoscută cauza accidentului, atunci acesta se va rupe din nou ori se va produce un alt accident.

Privește: cele mai multe cuceriri ale medicinii voastre indică un progres și o dezvoltare, ele salvând viața multor oameni sau prelungind-o. Dar conștiința medicilor a rămas pe loc în cele mai multe cazuri. Ei nu văd cauzele și nu văd legăturile dintre suferință, boală pe de o parte, și comportamentul, gândirea, acțiunea greșită a pacientului, pe de altă parte. Acesta este păcatul. La ce folosește să fi înlăturat cancerul, dacă nu ai

descoperit cauza lui; el va reveni. Progresul tehnicii și al medicinei este impresionant, dar spiritul trebuie să crească și el odată cu acest progres. Asta este important. Într-un spital, pacientul poate fi bine îngrijit din punct de vedere medical, dar inimile multor medici și surori sunt reci. Or, acest lucru trebuie să se schimbe, căci toate elementele au legătură între ele.

Ar trebui să vă gândiți:

Încă din copilărie omului i s-a explicat cuvântul boală și el și-a însușit adevăratul sens. Acum a început blestemul gândirii false, care va continua toată viața.

Boala înseamnă prieten și însoțitor de drum. Asta înseamnă că boala te însoțește pe durata vieții ca prieten. Întotdeauna când în viață părăsești drumul drept, sau ești pe cale să-l părăsești, acest prieten te va atenționa.

Boala este o problemă numai pentru că oamenii nu au fost învățați să simtă și să perceapă. Dar pentru că acum Pământul se află în progres și sporește mișcarea pe planeta voastră, aceste lucruri nu vor mai fi stopate nici chiar de medicină.

Din acest motiv pare să fie bine că se împuținează banii caselor voastre de sănătate și în curând nu îți vei mai permite să fii bolnav. Prin urmare, omului nu-i va rămâne decât alegerea de a fi sănătos. Și acest lucru este important, căci va trebui să i se explice deja din copilărie că sănătatea și boala reprezintă jocul liber al forțelor. Omul ar trebui să fie învățat să poarte în sine intuiția, simțirea, percepția. Simțirea va fi mai importantă ca niciodată, căci va simți boala cuprinzându-i trupul, pătrunzând în sine, ca un curent de aer rece, iar asta se va întâmpla atunci când părăsește drumul pe care și l-a ales pentru această viață.

Privește boala ca pe un prieten și te vei înțelege bine cu ea. Dacă acest fel de școlire în ceea ce privește simțirea, găsirea drumului s-ar transmite peste generații, atunci vei recunoaște că noțiunea de boală, agentul patogen însuși se află în tine încă de la fertilizare, iar tu, ca bărbat, îl vei da mai departe prin femeie, odată cu sămânța. Asta înseamnă că în timpul fertilizării ar trebui să te bucuri de ceea ce faci. Iar bucurându-te că ceea ce faci este în acord cu legile cosmice, că te afli în desăvârșirea sinelui, vei fi procreat un copil sănătos.

Copilul sănătos care vine pe lume va avea, prin urmare, scris în trup acest lucru.

Gândește-te că voi oamenii ați luat naștere într-o parte covârșitoare din molecula de apă. Aici se află informația geometrică a vieții – și ea poate fi ereditară. Astfel, slăbiciunea ficatului copilului poate fi explicată prin slăbiciunea ficatului mamei ori prin experiența pe care a trăit-o aceasta. Copilul poartă cu sine această slăbiciune în viața sa. Este o boală pe care voi o numiți ereditară. Poate fi. Dar de fapt este vorba de procesul de transmitere realizat în interiorul structurii moleculare a corpurilor voastre. O astfel de suferință poate fi înlăturată dacă devii conștient de corpul tău divin și îl compari cu structura Divinului. Prin comparație, poți aduce echilibru, poți corecta.

Întotdeauna când omul își părăsește drumul, sufletul îi va comunica acest lucru printr-un ciocănit în corp. În caz de epuizare poate să apară o simplă răceală sau în cazul unei dispute care a durat ani de zile, un ulcer canceros. Ori, de pildă, sânii unei femei se pot întări și poate să apară cancerul, dacă această femeie trăiește în lipsă de iubire.

Dar e la fel de posibil ca tu să aduci cu tine într-o viață nouă o suferință anterioară – iar eu nu consider asta a fi o boală. Mă refer la ceea ce voi numiți *karma*. Este situația în care tu ca suflet crezi că trebuie să porți cu tine o astfel de suferință din cauza unei greșeli făcute într-o viață anterioară.

Dar eu consider că aceste împrejurări și lucruri aparțin existenței vechi. Prin înnoirea structurii Pământului și prin dezvoltarea gândirii, nu va mai exista în viitor așa ceva pe Pământ.

Unii întreabă: *„Cum de vine pe Pământ un copil fără picioare, este aceasta voia Domnului, să fie acest handicap o pedeapsă?"*

Răspunsul este *„Nu"*, căci aceasta este hotărârea omului pentru sine. Nu va fi niciodată considerată o boală, căci sufletul însuși a ales să fie așa.

Prin urmare, îți răspund în felul următor: boala este un prieten al omului, un însoțitor de drum care are o plăcuță de avertizare, un semafor pe care-l schimbă de pe verde pe roșu, cu somația: *„Atenție, nu se merge mai departe, se întâmplă ceva...!"*

Gândește-te la forța cuvintelor voastre atunci când spuneți: *„Viața te face să-ți rupi părul din cap"*. Așa că să nu te miri, dacă îi cade părul aceluia care rostește vorbele acestea.

Frecvența, vibrația cuvintelor este asemenea vibrației produse de o substanță injectabilă. Omul o poartă în celulele sale. Consideră boala ca o informație care se odihnește în tine și care este trezită prin comportamentul tău. Un alt om preferă poate cuvintele: *„Nu mai pot să văd asta..."*, și se miră apoi că la bătrânețe are cataractă. Par pentru unii legături inimaginabile, dar ele constituie un tărâm al cunoașterii, a cărui cercetare produce o bucurie stranie.

Cum pot să se comporte părinții cu un copil care are un handicap fizic ori psihic, pentru a-i fi de folos în cel mai bun mod sufletului care și-a ales conștient acest handicap?

Este greu, căci în această situație conștiința cosmică se asociază cu conștiința pământească. La nivel cosmic se poate spune că acest copil a încheiat un contract pentru a sta la ei în acest mod. Astfel, părinții nu mai sunt protectorii copilului, ci parte a acestui joc. O astfel de explicație se plasează în afara conștiinței părinților implicați. Li s-ar putea spune că este vorba de un joc pe Pământ. Și, așa cum există un joc pe Pământ, va exista un joc și în Univers, căci așa cum este sus, este și pe Pământ. Li s-ar putea explica, prin urmare, că micuțul, sufletul copilului a ales aceasta, pentru a achita ceva – karma ori o presupusă vină dintr-o altă viață.

Dar chiar și la nivelul conștiinței cosmice este o dilemă să te agăți de această vină și să o plătești. La nivel cosmic, toți și-au dat silința să-i facă să înțeleagă pe aceia care au părăsit frecvența inferioară a Pământului, că luarea cu sine a unei greutăți (boală, suferință) pe o altă planetă, la fel de grea ca și Pământul este – iartă-mă – o prostie, căci, în acest caz, devii și mai greu. Există deja suficientă greutate.

Asta încercăm noi să le facem să priceapă pe sufletele care, într-o euforie a capturării de experiențe, continuă să facă acest lucru, poate chiar trebuie să-l facă, pentru că simt în sine, sufletește, vina și consideră că trebuie să o plătească. Asta reprezintă într-adevăr la nivel sufletesc o problemă pentru o anume pătură de suflete.

Să comparăm situația cu o datorie financiară. Există oameni care pot dormi prost dacă știu că datorează bani cuiva. Dar se poate întâmpla ca acela care ți-a dat banii, să-ți spună că nu trebuie să îi mai înapoiezi. Și totuși te simți dator să îi dai

cândva înapoi – ori să-l ajuți vreodată într-un alt mod. Este un sentiment care nu poate fi descris în cuvinte.

Tot așa, există suflete care, deși cosmosul nu le-o cere, doresc să achite ceva.

Tu nu vei auzi niciodată forța divină strigând: *„Împovărează-te!"* Nu, ea va spune întotdeauna: *„Eliberează-te, fii liber, bucură-te de existență. Și fii stăpânul sinelui tău!"*

Eu pot vedea chiar și la nivel spiritual o degenerare, un comportament deviat de la divin. Dar și asta ține de dualitatea existenței. În acest caz, ideea dualității, respectiv a cauzalității a fost dusă din sfera pământească la nivel cosmic. Ea nu ar trebui să existe în Cosmic, căci aici domnește multidimensionalitatea. Este extrem de greu să explic asta oamenilor.

De aceea, părinții copiilor cu un handicap înnăscut, dacă nu sunt deschiși pentru astfel de expuneri de idei, abia dacă vor asculta când le vei spune că sufletul a luat cu sine suferința.

E greu să răspund la întrebare, căci ține de treapta de conștiință a acelora care o formulează – dacă oamenii sunt însuflețiți cu conștiință cosmică, cu spiritualitate, atunci vor înțelege foarte bine acest lucru. Ei trebuie sfătuiți să dezvolte activ și conștient legătura sufletească cu copilul lor; acești oameni te vor recepționa.

Dar omul obișnuit de pe stradă nu te va înțelege și va spune: *„ Dumnezeu judecă! De ce mi-a nenorocit copilul așa? Unde este Dumnezeu?"*

Lor le pot spune: *„Aici nu e Dumnezeu!"*, căci în Dumnezeu nu domnește războiul, ci pacea. Războiul vine de la oameni, care se dăruiesc întunericului, și doar ei pot pune capăt războiului de pe Pământ.

În Dumnezeu nu domnește boala, ci sănătatea. Acestor părinți afectați li se poate spune că e vorba de un fel de joc al vieții, al cărui rost este să înveți și să aplici ceea ce ai învățat. Să înțelegi cum să te porți cu copilul.

Recunosc că pentru mulți răspunsul meu nu este mulțumitor, căci în inima multor oameni aceste situații nu vor fi acceptate, dar din perspectivă cosmică este vorba de un joc al conștiinței mai înalte.

Copiii care aleg asta, nu sunt copii, ci suflete pe deplin mature, care se arată așa pe Pământ întrucât aleg în mod

conștient liniștea ori neputința de a merge. Pentru a transmite mai departe astfel de informații este totuși nevoie de capacități supranaturale ale acelora care ascultă.

Aceste lucruri sunt de neînțeles și adeseori nici nu trebuie înțelese, pentru ca oamenii să înceapă să mediteze, să reflecteze și să poată realiza țelul stabilit pentru această viață sau pentru una viitoare. Adeseori, o astfel de hotărâre a destinului este o necesitate cu rol de impulsionare. Cei mai mulți o văd ca pe o pedeapsă. Dar ea reprezintă o etapă în dezvoltare.

Poate că sufletele părinților și ale copilului au ales acest drum pentru a realiza o dezvoltare mai mare a capacității de iubire și a smereniei părinților. Gândește-te și la asta.

Fă-i pe acești oameni să se adune în grupuri, căci aflându-se în situații identice vor face schimb de experiență – găsesc căi de a suporta suferința, pentru că îi văd și pe alții care suferă asemenea lor. Ei se simt rău când sunt singuri. De aceea, la întrebarea: *„Ce trebuie să facă ei?"* îți răspund: *„Adună-i în grupuri, pentru ca ei să se dezvolte prin experiența celorlalți"*. Trăiesc un sentiment de liniște atunci când văd că nu sunt singuri.

Acum aș avea o întrebare personală pe tema bolilor: eu însumi, de ani de zile, mai bine zis de zeci de ani sunt atent atât la semnalele corpului meu, cât și la cele date de suflet și aș putea să afirm că nu am fost vreodată bolnav rău – cu excepția vreunui guturai poate. De douăzeci de ani străbat întreg globul fără să mă fi îmbolnăvit serios vreodată. De data aceasta însă, când m-am oprit în Cairo – și o astfel de călătorie fac, de obicei, o dată pe an, boala m-a cuprins și pe mine, încât timp de câteva săptămâni m-am luptat cu probleme de stomac și intestin, precum și cu probleme dermatologice.

Întrucât de fiecare dată când sunt în Cairo obișnuiesc să mănânc în cele mai bune case și să-mi curăț dinții cu apă îmbuteliată, o îmbolnăvire cauzată de un virus este exclusă. Cum spuneam, în jungla sud-americană ori în Asia nu mi s-a întâmplat nimic, numai în Cairo. Trebuie să fac mențiunea că de fiecare dată mă închideam împreună cu Stefan Erdmann în marea piramidă și apoi în așa-numitul sarcofag din camera regelui precum și din camera reginelor și stăteam acolo. Chiar am și înnoptat pe vârful marii piramide de mai multe ori. Poate că acest lucru să aibă vreo legătură?

Aici te afli în amintire. Te lovești de ceea ce s-a întâmplat odinioară acolo. Este un loc în care tu ai trăit odinioară. Este vorba chiar de piramide și de istoria care s-a petrecut acolo. În amintire vei vedea că în vremurile când ai trăit acolo trupul tău a fost folosit fără permisiunea ta. Pe atunci ai fost doctor și ai deschis capetele oamenilor. Pășind în lăcașul tău de acțiune – câteva milenii mai târziu – se trezesc amintirile sufletului tău iar acesta reacționează. Tu ai trăit nu numai o dată în spațiul egiptean. Într-una din vieți ai fost mumificat și ți-au fost scoase măruntaiele. Din acest motiv, când subconștientul tău își amintește de acest lucru, corpul nu se simte bine. Căci ceea ce s-a petrecut acolo, a fost îngrozitor pentru tine.

Odată ți s-au scos măruntaiele. Pe de altă parte ai avut și vieți în care ai fost tu însuți medic. Poate că nu-ți place (râde), dar ai doftoricit oamenii chiar și atunci când ei mai erau încă în viață. Și câteodată a fost îngrozitor. Ai făcut experimente pe creierul omului când acest tip de intervenție era total necunoscut în alte locuri ale lumii. Ai cunoscut structura oamenilor și oamenii au făcut cunoștință cu structura ta (râde). S-au produs intersectări. Aceasta este partea omenească.

Să analizăm acum întreaga poveste:

Privește-te venind cu o navă spațială de pe o altă planetă. Îți cobori scara și vezi rasa umană. Și ce faci tu prima dată când întâlnești un animal necunoscut? Cei de pe Pământ îl cercetează, îl omoară și îl împăiază. Tot astfel ai venit și tu pe Pământ, pentru a face cunoștință cu rasa omenească.

Asta este interesant! Ceea ce îți amintești nu este doar perioada din Egipt, ci toate epocile de dinainte, în care ai umblat pe această planetă. Sunt ere ale culturilor superioare. Numai în Egipt însă – amintește-ți de piramide – te simți ca într-un loc energetic, ca și cum acolo ar fi adunate toate informațiile despre tine, care te cheamă într-o așa numită reamintire.

Din această cauză ești străbătut de suferința, de chinurile experiențelor pe care le-ai avut odinioară acolo și, totodată, de suferința pe care ai pricinuit-o altora. Căci experiențele, amintește-ți nu sunt întotdeauna legate de sentimente de bucurie. Această energie se acumulează în locul respectiv.

Spațiul egiptean – prin dispunerea construcției piramidale – este asemenea unei torent de energie care se varsă în Univers.

Acolo începe să se formeze poarta spre infinit, căci acest spațiu este asemenea unei prize de lumină; este un loc al energiei.

Așa cum tu odinioară ai cercetat omul precum un om de știință analizează o insectă, tot astfel forța devine acolo așa de vehementă, încât chiar un Jan van Helsing cu corpul său începe să sufere, căci frecvențele străbat trupul – nu pe al oricărei ființe, dar pe al tău da – precum un fel de radioactivitate.

În timp – și asta apreciez foarte mult - tu ai părăsit structura vechii ființe. Ai continuat să te dezvolți, deși încă pe atunci aveai o mare putere și multă cunoaștere. Energia străbate ca un torent corpul tău, și pentru că acesta nu a mai evoluat în structura celui de acolo – el s-a dezvoltat mai mult, l-a depășit prin evoluție – prin urmare trupul tău va afla acolo în mod necesar suferința.

Explicația mea include doar o parte – umbra – dar există și cealaltă parte, lumina. Structura corpului tău se schimbă de la generație la generație. Prin progresul spiritului, al conștiinței se produce dezvoltarea. Evoluția din punct de vedere spiritual determină schimbarea structurii corporale.

Iar din locul pe care tu îl numești Atlantida izvorăște lumină, o energie de dimensiuni incomensurabile, inepuizabile. Din zona atlantică izvorăște energie și, implicit, și din Egipt, pentru că acesta s-a format din Atlant. Este o energie care a dobândit așa de mult în intensitate, încât tu, fiind o ființă cu sensibilitate înaltă, o poți simți în sfera pământească – prin corpul tău. Asta te conduce într-o conștiință suprapământească, într-o conștiință care se află cu mult deasupra soarelui planetei Pământ, și anume într-o conștiință care te aduce aproape de izvorul originii tale.

Din aceste locuri energetice sunt trimise către navele spațiale semnale din partea celor aflați sub Pământ. Sunt cei care nu există oficial dar care sunt foarte răspândiți în existența lor. Ei își îndeplinesc sarcina divină sub crusta Pământului, în stratul lor de Pământ. Și exact aceste semnale sunt cele pe care le percepi tu pe Pământ, ele îți străbat corpul și îți provoacă necazuri – presupuse boli, căci tu recepționezi aceste frecvențe și nu le poți suporta la nivel pământesc.

Transpune-te în situație, este vorba de trei componente. Prin nuanțare pot deveni mai multe, dar prin densitate sunt trei componente care acționează în acest loc.

Zona este precum o centrală radioactivă, precum legătura cu fluviul cosmic din interiorul Pământului. Acolo te vei afla în legătură cu Atlantida. Este un Puzzle.

Îți fac o invitație. Va fi ca un joc pentru tine – un joc cosmic: începe să pătrunzi cu gândirea în aceste locuri, situându-te în afara reprezentării spațiale și a celei temporale specifice conștiinței pământești. Începe pur și simplu să te închizi în tine. Gândește-te la vis. Tu ai pus întrebări despre vis, iar eu ți-am explicat că visul poate fi o poartă. Folosește acum această poartă.

Începe să te programezi înainte de a adormi, pentru ca tu să visezi conștient. Programează-ți celulele astfel încât să călătorești ca într-o navă spațială spirituală către Egipt, pentru a privi odată sub piramide – pentru a simți aurul Pământului. Apoi dorește-ți să mergi către Atlantida – atolul considerat dispărut al conștiinței de odinioară - și vei vedea că acolo există viață.

Începe să faci asta prin intermediul viselor. Este un puzzle, va fi un joc. El va merge dincolo de conștiință. Vei observa că te poți mișca mult mai repede și că poți ajunge mult mai departe și vei înțelege că tu nu ești doar pământean, ci cunoașterea ta are varietate cosmică. Căci tu – și asta vei descoperi treptat – ai trăit personal tot ceea ce descrii în cărțile tale.

Îți vei da seama că aspectele pe care le prezinți, ce a fost scris sau ce va mai fi scris, reprezintă experiențele trăite de tine. Tu nu ești un inovator, unul care descoperă noi cunoștințe, ci ești un bătrân care scoate la iveală ceva vechi, ceva ce există deja. Ceea ce scrii, ai trăit. Și ceea ce bănuiești, ai văzut odinioară.

Să presupunem că ai putea negocia cu timpul. Ți-am răspuns la întrebarea dacă poți negocia cu mine. Ar fi posibil, doar dacă schimbăm rolurile. Dar asta nu se va întâmpla vreodată, căci eu nu doresc să vin pe Pământ. Totuși, în cazul tău, curgând prin celulele tale ca prieten, sunt pregătit ca noaptea, când dormi, să-ți arat prin poarta visului toate locurile prin care ai fost tu odinioară.

(face o pauză mai lungă)

Ascultă dragul meu Jan, în timp ce noi vorbeam despre Atlantida, ni s-a alăturat o ființă spirituală, care ar dori să-ți spună ceva. Mă dau la o parte și o las pe ea să-ți vorbească.

(Mediumul schimbă ceva în registrul vocii și începe să vorbească mai lent și mai pe îndelete.)

Te salut frate Coranias (el se referă la mine; observația autorului). Eu sunt fratele tău din timpuri vechi, dintr-o epocă, pe care tu o cunoști drept Atlantida. Eu mă numesc Arkadius și am primit sarcina să-ți spun ceva ce are legătură cu tema discuției voastre.

Tu ești fratele meu, ești un Atlant, și ceea ce tocmai se întâmplă acum pe Pământ (se referă la valul de inundații din Asia; observația autorului) a provocat cândva și sfârșitul nostru. Noi amândoi eram în acea perioadă oameni de știință, dar nu aveam o părere fermă, căci știam amândoi că Atlantida va fi înghițită. Noi am fost cei care au avertizat, dar nu ni s-a dat crezare. De aceea, frate Coranias, să nu te miri că ție îți sunt indiferente catastrofele de pe Pământ și nu îți produc nici o emoție.

Din acest motiv moartea oamenilor te lasă rece. Atunci tu ai avertizat și ai fost luat în derâdere, așa și astăzi, tu avertizezi și ei își bat joc de asta. De aceea îți păstrezi calmul.

Eu îți spun: tu nu răspunzi de moartea oamenilor. Tu le-ai relatat prin scrierile tale ce se va întâmpla, dar decizia îi aparține fiecăruia în parte.

Ai fost fratele meu acum multă vreme și vei rămâne întotdeauna fratele meu. Tu te-ai dus din nou în lume, eu nu, căci eu am alte sarcini de îndeplinit aici, în lumea spirituală. Tu ai optat întotdeauna pentru viață și ai luat multe încarnări – astăzi ca scriitor, corespondent, profesor, cel ce avertizează asupra problemelor sau a greșelilor.

Pe atunci erai fratele meu mai mic, noi aveam o constituție înaltă, iar forma capetelor noastre era altfel decât cea de astăzi. Puternicul nostru tată din acea vreme, Dianus, ne-a iubit foarte mult și ne-a inițiat, căci el era un inițiator, în adevăratul sens al cuvântului.

El m-a făcut să mă hotărăsc să rămân în lumea spirituală, dar tu ai vrut să trăiești, să trăiești mereu și să cunoști viața în toate fațetele ei.

Mă bucur că ne-am întâlnit astăzi aici...

Ei bine, tu ai cunoscut cele mai variate fațete ale vieții, iar eu am le-am observat pe toate. Dar întotdeauna te-am privit în

suflet și am știut că nu ai pierdut nimic. Tu nu mai știi așa de bine. Dacă dorești – este însă libera ta voință – pot să-ți povestesc din când în când ce s-a petrecut pe atunci. Dar nu astăzi. Știi, poate că ar fi important să afli cum au stat lucrurile atunci când a dispărut Atlantida, căci s-ar înțelege mai bine de ce Pământul este acum zguduit.

Într-o zi Atlantida va reînvia; dar pentru asta vor dispărea alte ținuturi. Și poate că într-o bună zi vom trăi acolo împreună, deși încă nu pot percepe așa ceva.

Noi nu am pierit atunci împreună cu ceilalți. Noi nu am dispărut. Ne aflam pe o insulă învecinată împreună cu tatăl nostru. Fuseserăm părăsiți acolo împreună cu familiile noastre, căci avertizasem și prevăzusem dispariția, tatăl nostru făcând calcule foarte precise. De pe insula învecinată pe care ne aflam nu exista scăpare. Atlantida se afla în mișcare deja de milenii întregi și nu s-a scufundat dintr-o dată. Nimeni nu vroia însă să creadă că odată va dispărea în întregime.

În timpul ultimei faze a scufundării au zburat nouăzeci și nouă de săgeți din adâncurile continentului-insulă – din grote – și s-au îndreptat către toate punctele cardinale. Așa au fost trimiși în întreaga lume bărbații și femeile păturii conducătoare de atunci. Ei s-au lipit de alte culturi sau au întemeiat unele noi.

De asta – înțelegi tu, noi existăm, în ciuda dispariției continentului și a mileniilor care au trecut de atunci. O parte din locuitorii Atlantidei continuă să existe, motiv pentru care găsești astăzi pretutindeni construcții și alte resturi ale culturii atlantidiene – ca de pildă, piramidele din Cairo, despre care tocmai vorbeați.

Și acum înțelegi cu siguranță și viziunea pe care ai avut-o în acest an când ai înnoptat pe vârful marii piramide (eu și Stefan Erdmann ne-am petrecut noaptea pe marea piramidă și acolo, înainte să adorm, timp de zece minute am avut în fața ochilor multe imagini care arătau o altă cultură. Erau fără excepție oameni blonzi cu robe albe, și pe fundal am văzut construcții rotunde și ovale, asemenea unor obiecte de zbor, care arătau ca niște farfurii zburătoare și care aveau pe partea exterioară decorații aurite –observația autorului).

Câțiva oameni părăsiseră Atlantida dinainte, plecând cu vapoare și cu nave de zbor. De aceea îți spun: Atlanții sunt printre voi!

Ei au devenit din nou oameni aleși care acum vor da o mână de ajutor. Ei reprezintă luminosul, cei ce dau lumina, asta le este misiunea pe Pământ. Pot să-ți spun mai multe despre asta, dacă dorești.

Acum m-am prezentat. Eu sunt fratele tău și nu pot spune cât de mult te iubesc. Regret ceva, și anume faptul că tu ești într-o astfel de cultură. Locul tău nu este în ea. Folosește experiențele acestei vieți; folosește timpul în care ești aici pe Pământ. Reprezintă o perfecționare pentru o viață viitoare. Să nu uiți asta.

Vrei să mă întrebi ceva?

Oamenii pe care i-am văzut în viziunea mea de atunci de pe marea piramidă, aveau toți pielea albă, părul blond și purtau veșminte albe. Aceste imagini îi reprezentau pe locuitorii de atunci – pe oamenii Atlantidei?

Da! Ei sunt deputații din Atlantida.

Ai spus că pe atunci forma capului era alta. Era mai mare?

Era mai mare! Gândește-te la capul lui Echnaton și al surorii sale; cam așa era.

Acum mă retrag, mă duc lângă Transformator, o să mă întorc și o să-ți mai povestesc. Voi vorbi despre tine grupului de suflete care era pe atunci cu tine, propriei tale familii. Ei vor spune: „Ce face Coranias?" Iar eu le voi răspunde că ești curios și că lucrezi la niște scrieri. Și ei vor spune: „Da, el trebuie să facă în continuare acest lucru".

Te îmbrățișez acum în felul meu, tu o vei simți, ți se va face cald. Fratele tău Arkadius...

Mulțumesc!

(În acest moment al despărțirii am simțit doar puțină căldură, dar la început, când el s-a prezentat, mi-a fost într-adevăr foarte cald).

Extraordinar de interesant! Nu m-am așteptat la așa ceva...

(Acum vorbește din nou Îngerul Transformării)

Știi, a fost minunat să văd cum se întâlnesc doi frați după atâta vreme. Tu, bineînțeles, într-un alt personaj; el în personajul originar și dacă ai fi putut să vezi câtă iubire ți-a dăruit – nu a putut să ți-o transmită în întregime, căci te-ar fi zdrobit.

Am privit trecutul. Acum aș dori însă să ne întoarcem din nou în prezent. Ce ai vrea tu să schimbi, dacă ai fi pe Pământ?

Stadioanele de fotbal...

(Lasă-mă să râd)

Poți râde, dar să știi că ele sunt un lăcaș brut al agresiunii, pentru că aici se urlă în continuu. Aici mă refer bineînțeles nu numai la stadioanele de fotbal, ci și la cele ale altor sporturi, la săli sau reuniuni pe care oamenii nu le frecventează în liniște, ci care îi fac agresivi și îi îndeamnă la un comportament diferit de cel de acasă. În ce mă privește, singurul lucru frumos pe care-l găsesc este mingea, în cazul sporturilor cu mingea, căci aceasta simbolizează infinitul. Îți dai seama, mii și mii de oameni merg acolo și se lasă amăgiți.

Ca și în politică, multe lucruri sunt deja aranjate dinainte. (Această afirmație este demnă de luat în seamă, căci a fost făcută în data de 16.01.2005. O săptămână mai târziu s-a aflat despre scandalul din arbitraj... – n.a.).

Sportul înseamnă pentru masele de oameni o abatere, o deviere de la existența adevărată, o îndepărtare de conștiință. Astfel, dacă scrii această carte, nu o vei vinde așa de bine, căci masa acelora care se lasă pradă pasiunii sportului depășește cu mult pe aceia care sunt interesați de carte. Așa îți vei face un nou dușman. (râde)

În sensul larg al cuvântului eu nu fac referire la tipurile de sport, ci la cauză, la ceea ce îl face pe om să-și dedice atât de mult timp din viață privitului către alți sportivi – pentru distragerea atenției. De aceea, eu aș vrea să schimb conștiința prin desființarea acestei modalități de distragere. Așa sună răspunsul meu referitor la ceea ce aș schimba: desființarea marilor arene sportive, căci eu le știu încă din timpuri vechi, când oamenii luptau acolo unii împotriva altora, pentru a distrage atenția poporului de la problemele țării.

Eu mă mai întreb, de asemenea, cum de oamenii nu prea găsesc de lucru, dar au totuși timp și bani pentru articole care

produc fum (țigarete; observația autorului) și bilete de intrare. Ei se plâng de casta politică, dar în loc să iasă pe străzi, se duc la stadioanele sportive ori stau în fața televizorului. Asta nu înțeleg eu. E de neimaginat. Mai bine nu ar mai spune nimic și nu s-ar mai plânge. Oamenii sunt deviați din drumul lor și nu își dau seama de dușmanul care se află chiar în țara lor, în propria casă.

N-aș vrea să mai amintesc de continentul american, dar nu este trist să vezi cu câte deșeuri este omul influențat pentru că nu este capabil să se ocupe de sine? Și exact aceasta este problema care i se agață de gât omului încă de la naștere: din cea mai fragedă copilărie i se dă o ocupație, fără a învăța că el trebuie să se străduiască pentru sine și să se ocupe de sine. Omul inconștient este astfel conceput încât să privească în grădina vecinului, fără să își vadă propria grădină.

Asta aș schimba eu – devierea. Aș schimba orientarea către altceva, într-o orientare către sine, căci atunci vă veți da seama de bolile voastre încă din starea lor de incubație. Voi nu le observați pentru că vi s-a distras atenția de la propria persoană.

Privește durerile de spate. De ce te doare spatele? Pentru că masa acelora care aleargă prin viață este istovită de muncă – e totuși logic! În spate aveți traiectele nervoase și pe cele energetice, iar voi purtați în spate crucea. În acest fel omul este așa de mult deviat de la sine, și nu orientat către sine, încât devine conștient de acest lucru prea târziu.

Astfel, eu aș schimba orientarea către altceva, prin orientarea către sine, aș înlocui direcționarea către exterior cu cea către interior. Asta înseamnă că aș modifica chiar amestecul de jucării, l-aș aranja de așa manieră încât să se potrivească pentru om, iar omul să se ocupe de sine însuși. Căci asta începe din copilărie, din anii de școală.

Aș desființa predarea istoriei. Aș elimina chinul omului de a învăța cifrele războiului, numărul de morți și de a mai fi și mândru de asta. Și apoi aș anula dictonul care spune că „prezentul este explicat prin istoria trecutului". Asta este o tâmpenie. Este o justificare a acțiunilor prezente.

Dacă starea prezentă nu este frumoasă, ea poate să fie frumos modelată cu bunăvoința voastră, poate să fie înlocuită. Și acest lucru se realizează numai prin pașii viitori, respectiv prin starea prezentă, care constituie starea viitoare.

Aș desființa devierea aceasta, aș desființa sistemul școlar - pentru numele lui Dumnezeu! – mă opresc aici cu descrierile, căci te-aș băga în chestiuni prea complicate.

Dar să vorbim despre cum învață copiii în școală despre partea rea – mai ales la orele de istorie din țara ta. Ai auzit vreodată, la orele de istorie, atunci când erai copil, despre vreo stare de lucruri frumoasă? Nu prea. Tu ai învățat câte ceva numai despre conducătorii de oști, războaie, morți, cifre, tratate... memorând cu iuțeala fulgerului și când acestea au fost încălcate. Prin urmare faci cunoștință cu dezastrul oamenilor și înveți că aceia care arată cu degetul către trecut, nu procedează astăzi mai bine.

Dar să nu-ți faci griji, dragul meu Jan, eu îi iau pe toți – indiferent la care Dumnezeu se roagă – și îi cunosc pe toți (râde). Nici unul nu se poate furișa...Totul iese la iveală și fiecare suflet este responsabil pentru ceea ce a făcut. Asta este sigur!

De mic copil înveți că lumea este rea și aceasta este justificarea acțiunilor politice. Aș anula și acest aspect. Eu i-aș învăța pe copii cum să planteze flori, pentru ca ei să vadă o dezvoltare, ceva frumos. Atunci fiecare copil și-ar sădi floarea sa, pentru a-și vedea dezvoltarea, pentru a se vedea pe sine. Și apoi i-aș dărui fiecărui om o oglindă, pentru ca el să nu se uite la vecinul său, ci să se vadă pe sine.

Asta ar aduce o schimbare pe Pământ – foarte repede.

Este vorba de faptul că omul începe să gândească. Eu aș dori să anulez ne-gândirea. Omul este zi și noapte influențat, astfel încât nu mai este capabil să gândească, astfel încât învață o prostie pe care nu o poate ține minte. Gândirea nu este domeniul oamenilor, pentru că ei sunt îndepărtați de la sinele propriu. Vă mirați cum de, în cazul omului modern, sunt active așa de puține celule ale creierului? Se întâmplă așa, pentru că dacă celelalte nu sunt activate, nu poți gândi.

Omul este pentru a exista. La nivel cosmic aceasta reprezintă o provocare pentru viață. La nivel pământesc principiul se aplică invers. Omul nu este de fapt pentru a fi, ci pentru a fi acolo, asemenea unei vaci care stă pe câmp. Lipsește sensul.

De aceea eu aș introduce și sensul. Tot ceea ce faci trebuie să fie argumentat, să existe un rost și un scop pentru care ai acționat în maniera respectivă.

Această întrebare m-a scos din sărite!

Cu voia ta, dacă ai curaj, ar trebui să-i pui această întrebare și Creatorului, înainte să adormi; Creatorul, în personificarea divinității. Poate ai putea să-l întrebi ca un băiețel, pentru ca el să te ierte. Ia-l în ajutor și pe Îngerul îngăduinței și întreabă Divinitatea, folosind cuvintele mele: „Oh, Dumnezeule" sau chiar „Dragă Dumnezeule, ce ai dori să schimbi pe Pământ?"

Iar el ți l-ar trimite pe Îngerul îngăduinței care, ca un cordon, răspândește căldură și iubire peste Pământ.

Asta mă bucură. Suntem de aceeași părere...

Aceasta nu este o părere, este așa pentru că prin scindarea corpului tău ai vizitat o mulțime de planete, iar această cunoaștere germinează în tine (râde); se pare că ai cercetat creierele atunci când ai trăit la egipteni (râde în continuare), se pare că ai căutat, nu ai găsit și atunci ți-ai spus: „Voi deschide și alte capete, undeva trebuie să existe celule active ale creierului".

Poate să-ți pară acum o glumă, dar în realitate și eu aș schimba exact acest lucru; modificarea ar fi reprezentată de omul cu creier, organ pe care să-l folosească pentru a gândi.

Am auzit tot mereu despre oamenii clarvăzători – inclusiv despre copiii clarvăzători - că aceștia pot vedea la oameni așa-numitul „șnur de argint", un cordon care are un luciu argintiu și care leagă corpul fizic de cel sufletesc.

Ei spun că dacă sufletul pleacă în timpul nopții ori prin meditație într-o călătorie, acest șnur continuă să țină legate cele două corpuri.

Acum am citit că omul cu coasa, tocmai de aceea este prezentat cu o coasă, căci el taie cu ea, în mod simbolic, firul vieții, acest șnur de argint.

Ce spui tu despre asta? Și ce este, mai precis, acest șnur de argint?

Acest șnur la care te referi reprezintă legătura corpului cu sufletul. De fapt, este legătura sufletului cu corpurile. Astfel, când dormi și vizitezi alte locuri, vei fi întotdeauna legat de corpul care se află în pat prin șnurul de argint. Acest șnur de argint poate să se dividă, să se multiplice. Este asemenea unui

evantai – un evantai care ține fiecare corp – atât corpul fizic cât și corpurile spirituale (astral, cauzal, mental, emoțional; observația autorului), ceea ce înseamnă reîntoarcere. Este asemenea unui cordon de gumă.

Privește, te poți întoarce cu mii de ani în trecut dacă, de pildă, călătorești în vis în epoca Egiptului,. Ori mergi mai în urmă și dacă e posibil și pe alte planete. În acest caz, atunci când părăsești sfera pământească și ieși în afara structurii temporale, vei putea fi adus înapoi. Să presupunem că tu ești în alte dimensiuni, atunci șnurul de argint aduce iarăși înapoi toate corpurile, toate fragmentele sufletești, asemenea unui cordon de gumă.

S-ar putea spune (râde) că este precum lesa pentru câini. Ai voie să alergi, chiar să fugi mai departe, dar când domnișorul are nevoie de tine – de corpul spiritual cu experiența lui – atunci el va chema sufletul înapoi.

Eu cred că așa am descris pe înțeles principiul originar al șnurului de argint.

Chiar și corpul fizic este legat de acesta. Dacă vin acum – în calitatea mea de înger al morții, pentru a desprinde sufletul, trebuie să fiu atent ca mulțimea de șnururi să nu se amestece formând vreun nod, ci totul să rămână în ordine. Prin asta cred că ți-am răspuns la întrebarea despre oase și oscioare, care sunt sortate în unele culturi cu mare exactitate. Se întâmplă asta în ideea de respectare a ordinii. Totul trebuie să fie în ordine, să fie aranjat într-o frecvență și într-o direcție.

De aceea eu sunt atent ca cel care pleacă să nu fie cuprins de dezordine. Șnurul de argint poate fi comparat cu cordonul ombilical, pe care eu, prin ajutorul divin, îl tai. Și dacă aici nu se află totul în ordine, este foarte posibil să rămână netăiat vreun șnuruleț. Poate că nu l-am observat ori chiar l-am uitat.

Așa ceva se poate întâmpla atunci când un om face anumite experimente, pe care voi le numiți oculte. În astfel de cazuri se ajunge la scindări ale sufletului, intrând în acțiune și forțe întunecate.

La fel se întâmplă și în cazul fenomenelor temporale ori dimensionale, ca de pildă cele din zona pe care voi o cunoașteți sub numele de Triunghiul Bermudelor. De asemenea, există oameni de știință care fac experimente cu magnetismul. Astfel pot fi influențate părți ale diferitelor corpuri spirituale, ceea ce

conduce, chiar dacă într-o măsură foarte mică, la prejudicierea unor fragmente ale sufletului.

Prin urmare, dacă rămâne netăiat un mic șnuruleț printre multele șnurulețe tăiate, aceasta poate să conducă la menținerea legăturii cu Pământul. Și acum fii foarte atent: să presupunem că aș fi uitat un șnuruleț de-al tău, iar tu ești în Egipt ori chiar în evul mediu în timpul ciumei; în acest caz sufletul, dacă intră într-o nouă viață, într-un nou corp, poate să aducă cu sine în noua viață semne de ciumă. Sufletul își spune: „Pot să-l duc după mine", și ia cu el acest șnuruleț într-o viață nouă. Din acest motiv se întâmplă ca ceva din epoci străvechi să fie luat și adus în timpurile noi.

Prin urmare este foarte importantă ordinea în care se află șnururile, legăturile. Nu este însă vorba de șnururi reale, ci de legături energetice, care arată ca niște șnururi. În fapt este un cordon de lumină, asemenea unei raze laser.

Dar, spune-i plastic, în cuvinte, șnur, pentru că am ales acum această denumire. El va fi alb, luminos, căci este legat de substanța divină – de energie. Este, să spunem, o metamorfozare a forței originare divine. Eu separ, să spunem așa, aceste șnururi. Dacă ai fi un specialist în aparatură radio, ți-aș spune că legătura este întreruptă. Este deconectată frecvența, forța care luminează a respectivei legături. Iar eu manevrez acest comutator.

Mai simplu spus: eu despart în două. Și apoi tu vii și mă întrebi: „Ei bine, ce faci cu asta? Arunci șnururile la gunoi sau ele sunt din nou legate?"

Pentru a înțelege mai bine, consideră că eu le tai. Dar ce să fac eu cu resturile? Mai degrabă privește șnurul ca pe o undă radio, o undă frecvențială, iar eu deconectez, întrerup legătura. Intervenția în zona frecvenței se produce prin suflet. Asta înseamnă că șnururile sunt trase pe vaporul sufletelor, în conștiința sufletească – ca și cum ar atârna o ancoră de ele, și anume diferite corpuri spirituale. Acestea, cu experiențele lor – atâta vreme cât sunt spirit – se varsă în structura sufletească. Corpul, construcția materială, carnea, rămâne și se descompune în părțile componente ale materiei. Acesta este procesul.

Îmi imaginez că unul ori altul dintre cititori se întreabă acum: „Ce câștig eu din faptul că știu că există o ființă, care se

ocupă de moarte; cu ce mă ajută să știu că odinioară am trăit în Rusia ori în China și că am fost tocilar; la ce folosește să știu că noi ne tragem dintr-o zonă extraterestră, că iluminații stăpânesc lumea, dacă eu am probleme de cuplu, certuri cu vecinul ori conflicte cu șeful, poate că sunt șomer sau încerc să fac mare un copil obraznic? Ce sfaturi îi pot fi date unui astfel de om?

Această cunoaștere prezentată aici nu ridică piedici, ci deschide orizonturile. Gândește-te că celulele omului sunt precum picăturile de apă într-un râu. Ele sunt umplute, sunt completate. Astfel, câteva picături de apă aflate singure într-o găleată se evaporă, seacă. Dar un număr mare de picături face ca găleata să se umple.

Acest răspuns nu este nici pe departe suficient. Oamenii vor accepta această cunoaștere ori o vor respinge. Aceia care o vor accepta vor fi conștienți de ea și vor medita asupra ei. Vor face chiar mai mult, o vor dezvolta, o vor extinde și o vor depozita. Astfel, tu nu vei fi singur.

Pe lângă cunoașterea răspândită prin cărțile tale, există și cunoașterea altor persoane care își desfășoară activitatea în această direcție – psihologi, terapeuți, medici, cercetători și scriitori. Cu toții servesc omului în acumularea de cunoaștere. Prin urmare, aceasta se dezvoltă și se desăvârșește.

Uită-te de pildă la un om care are datorii. Dacă în cele din urmă acestuia îi devine foarte clar că nu bancherul l-a adus în situația în care se află, ci el însuși a ajuns acolo prin comportamentul său greșit, poate să intervină o schimbare. Și tot la fel, o bancă nu poartă întotdeauna vina pentru distrugerea unei întreprinderi, ci proprietarii ei. Dacă aceștia și-ar recunoaște vina, atunci oamenii ar primi un ajutor de nădejde.

Vei întâlni mereu oameni care absorb cunoașterea în ei, pentru a o spori și a o folosi în interesul lor. Va exista, de asemenea, grupul acelora care consumă cunoașterea, vorbind despre ea la o bere. Și vor fi și aceia care o vor respinge. Dar tocmai în cazul acestora din urmă, care au citit cartea dar totuși resping cunoașterea, ea poate să aibă o mare valoare prin faptul că o poartă în structura lor, în nucleele celulare ale apei moleculare. Și este posibil ca ea să nu aibă efect în această viață, dar să joace un rol important într-o viață viitoare, în care se va dezvolta.

Această informație nu îl va ajuta pe acela care nu are treabă, dar îi va fi de folos aceluia care nu are un loc de muncă, căci el începe să mediteze. Să gândească: „De ce mi s-a luat munca? Pentru că sunt un nimic ori o nulitate? Sau poate că am nevoie de această jumătate de an, de acest an pentru a medita?"

Amintește-ți că modul în care-mi aleg cuvintele este foarte complex. De pildă, acela care nu are treabă este individul eliberat de muncă, cel căruia i s-a luat o povară. Iar aceluia care este fără loc de muncă, prin aceasta i s-a luat probabil conștiința cum că el este bun, căci în realitate el nu este atât de valoros, întrucât în sfera activității sale zilnice de până atunci a fost într-adevăr o nulitate. De aceea, șomajul reprezintă uneori repaos, pregătire pentru ceva nou. Dacă omului îi este adus ceva nou – de pildă prin această carte, care reprezintă o premieră pe Pământ, fiind cea dintâi în care un om comunică cu mine, cu moartea – atunci acest nou se poate maturiza în conștiința omului. Nu trebuie să fie imediat transformat. Timpul nu joacă în acest caz nici un rol. Dar el facilitează furnizarea a noi suplimente de gândire, trimiterea a noi impulsuri. Acest aspect este relevant.

În acest punct ne întoarcem la întrebarea ta anterioară: *„Ce ai schimba tu pe Pământ?"*

Eu aș anula această deviere a omului către altceva, pentru ca oamenii să poată medita asupra sinelui propriu și asupra originii lor. Căci dacă vă gândiți la asta, o să vă vină în minte cum de vă aflați pe această planetă. Cei mai mulți oameni nu cunosc răspunsul.

Privind lucrurile din această perspectivă nu este înfiorător faptul că lumea este guvernată de oameni care nu au idee care este rostul vieții; că legile omenești sunt făcute de persoane care nu au cunoștință de legitățile cosmice; că bolnavii sunt tratați de medici cărora le sunt necunoscute adevăratele cauze ale bolilor?

Totuși ce face acum cititorul cărții tale?

Acela căruia i-a murit copilul nu-și găsește alinare numai pentru că îți citește cărțile. Dar dacă își dă seama că își poate exploata calitățile de medium și intuiția, atunci va putea să ia contact cu spiritul copilului său și să-l întrebe ce mai face, unde este, ce-și dorește și ce sarcină are de îndeplinit acum.

Cam atât pot eu să-ți spun. Tu nu le vei pune la dispoziție oamenilor care sunt pregătiți să studieze un compendiu de cunoaștere acumulată, ci ar trebui să încerci să ridici probleme, astfel încât ei să înceapă să gândească singuri. Aceasta reprezintă lărgirea orizontului conștiinței umane.

De aceea nu se poate răspunde într-adevăr detaliat la această întrebare, căci depinde de istoria fiecărui suflet.

Omului trebuie să-i pui la dispoziție un mecanism de dirijare, pentru ca el să înceapă să fie autonom, pe proprie răspundere, și să-și dea seama că dacă simte, dacă este senzitiv, va putea simți durerea și va primi răspunsul la întrebarea sa cum de a ajuns în această situație.

Dar starea actuală a Pământului este alta. Cei mai mulți nu vor să se miște, deși planeta se mișcă. Și dacă oamenii nu vor să aibă cunoașterea, atunci vine cunoașterea către ei și îi provoacă.

Forțele luminii le întind de bunăvoie mâna oamenilor, sufletelor, pentru a-i trage împreună cu ele în sus. Dacă nu vor să apuce mâna, atunci automat intră în joc forța lucifierică și ne degrevează pe noi. Ea îi chinuie pe oameni atât de tare, până când aceștia vor să privească în cele din urmă către lumină. Și dacă tot refuză, atunci Lucifer se va ocupa de ei. Este libera alegere a omului sau a sufletului.

Mulți oameni nu vor să învețe, și chiar dacă Dumnezeu le-ar sufla direct în față, ei tot nu ar vrea să-l asculte. Îmi mai amintesc o dată de catastrofa cu valul de inundații (*Asia; observația autorului)*, cu *micul* val potopitor, căci a fost un baby-val în comparație cu ceea se așteaptă în anii următori pe coastele voastre. Omul, care se apreciază pe sine atât de mult, considerându-se culmea Creației, omul care zboară în spațiul cosmic și care trimite digital informații pe tot globul, nu a putut să se apere de apă. Și nici nu era nevoie să o facă. Ar fi fost suficient să alerge către interiorul coastei, precum animalele.

Acestea din urmă, care sunt considerate de om ca situându-se cu o treaptă mai jos decât el, dimpotrivă, au supraviețuit – cu excepția celor care erau legate ori închise în case și care nu și-au putut urma instinctele.

Acum eu voi acționa cu toată puterea mea. Și voi fi neîndurător, căci îmi voi îndeplini sarcina într-un mod corect.

Pentru mine este totuna dacă iau un suflet, un milion ori un miliard. Câteodată am desprins chiar sufletele a planete întregi, atunci când acestea au explodat ori au intrau în coliziune cu altele. Nu mă sinchisesc de un miliard de oameni.

Mai gândește-te o dată la asta: trufia precedă căderea. Pieirea omului se va produce pentru că el nu mai ascultă vocea sa interioară – așa cum fac animalele, de pildă. De aceea eu îți spun astăzi în calitate de *înger al morții*: nu-mi va fi milă de oamenii și de sufletele pe care le voi lua, căci fiecare suflet – precum și fiecare animal de pe Pământ – primește semne. Și cine nu vrea să audă și nu vrea să vadă aceste semne, acela le va simți.

Acum câțiva ani, când ai zburat în America, îngerul tău păzitor ți-a dat un semn, ți-a transmis un sentiment că nu trebuie să zbori. Tu ai auzit asta, ai luat o altă cursă iar cutremurul i-a afectat pe alții, nu pe tine. Așa lucrează ființele spirituale cu oamenii.

Prin urmare, nu eu – moartea „cea rea"– sunt vinovat de destinul omenirii, ci oamenii înșiși, care din lipsă de judecată și din ignoranță nu vor să vadă spiritualul, iar prin aceasta devin răspunzători de împuținarea lor.

Munca noastră comună, dragul meu Jan, constă în ridicarea de probleme, la care trebuie să răspundă omul însuși. Din acest motiv strategia ta de a întreba omul este bună, căci astfel îi stârnești curiozitatea. Doar dacă îi este trezit interesul va vrea să primească răspunsul. Cărțile și cunoașterea care există într-o mare varietate vor constitui răspunsul – răspunsuri așteptate cu curiozitate de om.

Noi știm astăzi că forța gândurilor este decisivă. Este util faptul că omul învață să se comporte într-un mod conștient cu gândurile sale și cu cuvintele sale? Există noțiunea de „igiena gândurilor". Ce crezi tu despre asta? Ar putea fi acesta un imbold către un mod de viață conștient?

Da și nu. Este vorba de alegere. Cine are de ales – așa ziceți voi oamenii – are și bătaie de cap. Pământenilor, începeți să vă alegeți cuvintele conștient! Acesta este prima etapă în ceea ce întreprindeți. Apoi, pasul cel mai eficient va fi să scoateți din

circuit unele cuvinte. Va fi simplu. Veți începe prin a nu le mai rosti, întrucât ele nu se mai află în voi. Omul trebuie să înceapă să se orienteze către sine, să fie în sine și cu sine, să lucreze cu sine, și să considere asta drept un principiu; începe să alegi acele cuvinte pe care nu mai vrei să le folosești și elimină-le.

Televizorul, telefonul mobil, telefonul de acasă și tot ceea ce plutește prin eter implică o mare varietate semantică, o diversitate nefolositoare care încarcă Pământul până la refuz. Acesta este gunoi. Gunoiul frecvenței.

Din acest motiv cuvintele trebuie, într-o primă fază, conștient selectate, apoi în etapa a doua pur și simplu scoase din rostire, iar ulterior și din gândire. Astfel, prin reducerea vocabularului se optimizează contextele semantice. Sună paradoxal, dar este foarte simplu.

Omul ar trebui să se străduiască să vorbească mai puțin – era să spun că omul ar trebui să nu mai vorbească. Asta e o poveste interesantă.

Nu cumva există și un cult – gândește-te la asta – conform căruia într-o zi este parcurs doar un anumit număr de pași și asta pentru a verifica încotro mergi și ce rost are drumul tău? Tot așa, ar fi recomandat să te gândești odată să numeri cuvintele pe care le rostești într-o zi. Vei constata că multe dintre ele nu ar fi trebuit rostite. Căci erau lipsite de sens.

De aceea fă o verificare și în cazul tău: Cât de mult vorbești, cât de mult sens se află în spatele cuvintelor tale? Trebuie să le gândești sau doar să le pronunți? Dacă alegi această cale, gunoiul se împuținează. Este un procedeu simplu.

El reprezintă adeseori o orientare către sine doar a acelora care fac asta pentru a avea ei înșiși succes.

Fiecare om ar trebui, însă, să-și postuleze pentru sine că ceea ce spune trebuie să conțină și sens.

Exact acesta este motivul pentru care în multe temple din lume este păstrată tăcerea. Există un minut de tăcere pentru a gândi și a-ți aminti. Acestea sunt premisele procedeului respectiv, care, firește, au ajuns să fie uitate.

Privește de pildă, meditația – care prin accepțiunea sa, presupune tăcere pentru aflarea sensului. Omul ar trebui să înțeleagă că ceea ce este gândit, este procesat electrolitic. Asta înseamnă: odată gândit – devine pentru totdeauna liber. E

vorba de gânduri de ură, de mânie. Mânia gândită este precum mânia trăită; a striga la mânie este precum ai trece la fapte. Înseamnă aproximativ același lucru, căci în starea de mânie se acționează poate de milioane de ori, dar se gândește de miliarde. Gândirea de miliarde de ori este comparabilă cu acțiunea, chiar o depășește. Din acest motiv cuvintele ar trebui să fie intenționat sortate și unele eliminate apoi din gândire, astfel încât nici să nu mai fie pronunțate. Asta nu înseamnă că folosești mai puține cuvinte, ci că pe unele nu le mai gândești – nu mai gândești în mânie, dacă ești furios. Nu-ți imagina că prin asta gata, sentimentul respectiv dispare. Dacă ești mânios nu vorbi, pentru a lăsa armonia să domnească, până când tu îți vei fi găsit din nou liniștea; căci va fi din nou pace.

Este o tehnică ce poate fi învățată. Ar putea constitui un domeniu profesional pentru terapeuți. Ar trebui să te gândești că atunci când există furie, această mânie de o frecvență mai înaltă poate fi comparată cu frecvența divină, asemenea umbrei cu lumina. Ar trebui să i se explice omului că e momentul să pornească prin exercițiu din nou către frecvența luminii, să devină capabil să alunge furia, ura din cuvintele sale, pentru ca ele să nu fie trăite în viață. Acest lucru se realizează pe cale energetică, prin energia pe care omul o emană din sine.

Exprimat mai simplu: Dacă te năpădesc gânduri triste, lasă-le să iasă din tine, lasă-te străbătut de curgerea lor. Este o tehnică nou apărută, care însă prin simplitatea ei poate fi ușor însușită, fiind foarte eficientă. Dacă te cuprinde mânia, las-o să iasă afară fără să te opui. Lasă să iasă ura, furia, fă ca ele să nu mai stea în tine și abordează situația cu calm, pentru a o putea rezolva ușor.

Astfel privite lucrurile, nu este vorba doar de a gândi pozitiv, ceea ce după mine reprezintă *„obiceiuri învechite"*, nu este suficient să te uiți în oglindă și să te simți atractiv. Este vorba de situația în care răul devine bine în sinele omului sau cel puțin ajunge să se transforme – încercarea este cea care contează.

Și dacă tristețea ta este foarte adâncă, încearcă să o transformi în bucurie – chiar dacă nu reușești să faci asta decât pentru un minut. Dar, pas cu pas, vei reuși să lungești această fază, astfel încât omul se va afla mai mult ca niciodată într-o stare de bucurie. Întotdeauna când te cuprinde tristețea și deznădejdea,

transformă-le în bucurie și curaj. La început pentru un minut și prin exercițiu, apoi, prin antrenament pentru cinci, zece minute și așa mai departe...până când în cele din urmă vei ajunge la starea de bucurie.

Sună nou, pare ciudat, dar este eficient. Este comparația în care omul poate intra având drept termen de referință starea originară. Eu vin din starea originară și mă aduc pe mine înapoi către origine. Cu alte cuvinte, când vine umbra, mă așez la soare. Așa de simplu merg lucrurile.

Cheia este întotdeauna iubirea! Numai că poți avea impresia, când te uiți la tineretul de astăzi, pentru care totul este „cool" și „super", că acesta se dezvoltă într-o cu totul altă direcție. Cum vezi tu această tendință?

Dă-mi voie să râd, căci într-adevăr ei așa se comportă: „rece"– dacă tot ai pomenit acest cuvânt *cool.*

Toate situațiile actuale nu sunt decât strigăte de ajutor ale sufletelor, care nu știu cum să trăiască. De aceea se ajunge la astfel de tâmpenii. Sufletul strigă și vrea să trăiască iubirea, dar mediul înconjurător, societatea și ceea ce este prezentat la televizor îl supun presiunii, iar el nu se poate abține. Tinerii nu sunt conștienți de forțele care acționează asupra lor.

O problemă o constituie aici și profesorii din școli, care nu mai pot trăi ei înșiși exemplar, nemaiavând la rându-le o identitate clară care să le permită meditația asupra legilor spirituale. Chiar și sufletele profesorilor nu-și mai urmează planul vieții, nemaifiind în stare să-i educe rațional pe copii. Mulți au deja probleme în a mai ține sub control copiii... Ce să spun eu? Există țări pe Pământ unde copiii au respect și sunt mândri că au voie să frecventeze cursurile respective. Dar în cercul tău cultural totul decade, întrucât dascălii și profesorii nu știu de ce se află pe Pământ, care este rostul Creației, respingând o forță divină – ce o să se aleagă de copii?

Privește mai ales părinții! De la cine au preluat copiii un asemenea comportament? De unde provin copiii și tinerii care se comportă astfel? Cine face publicitatea și cine stabilește trendurile în modă? Copiii? Nu! Ei sunt orientați într-o anumită direcție, pe care tu ai descris-o cu exactitate în cărțile tale. Nu

condamna copiii, ei știu cel mai puțin despre aceste lucruri! Este vorba de formatorii de opinie.

Dar fii fără grijă! De câte ori nu s-a schimbat opinia unui popor, iar cei care înainte erau lăudați au fost apoi găsiți spânzurați de un copac...

Eu îți pot spune doar din perspectiva mea – chiar dacă nu ar trebui *(râde)*: cunosc planurile vieților tuturor oamenilor și știu că se poate ajunge foarte repede la o schimbare a relațiilor – și tocmai acest lucru se va produce. Atunci când ți-ai luat rămas bun de la doamna mai în vârstă din spital, ți-am spus că vei mai vedea murind încă mulți oameni și că odată te vei obișnui și cu asta.

Tu ai fost?

Dar ce credeai? Bineînțeles că eu am fost... Dar lăsând gluma de o parte, tu nu mă cunoșteai în acest mod pe atunci. *(Acum trei ani am dus-o pe bunicuța mea la o prietenă, care trăgea să moară și am făcut acest lucru, căci nu mai găsise alt șofer, iar eu, ca să spun drept am vrut la rându-mi să mă eschivez de la acest drum, de la această ultimă vizită la spital. A fost o după-amiază care a smuls multe lacrimi, chiar și de la mine și, după ce ne-am luat rămas bun, iar eu alergam către mașină, bunica ieșind la scurt timp și ea afară, mi-am pus o întrebare pentru mine însumi: „De ce a trebuit să vin și eu aici și să-mi iau rămas bun de la biata femeie? Și am primit promt și clar răspunsul: „Trebuie să te obișnuiești cu asta; vei mai vedea încă mulți oameni murind...")*

Lasă-mă să-ți detaliez în continuare:

Oamenii sunt o specie interesantă, care poate acționa diferit de la o zi la alta. Și tu știi despre tine – deși ești un om blajin – că poți deveni violent, dacă cineva te-a mințit sau te-a înșelat. Prin urmare și un popor se poate revolta atunci când își dă seama că a fost indus în eroare. Mai mult nu o să-ți spun pe tema asta.

Privește acum copiii din această perspectivă. Dacă ai putea vedea sufletele, ai fi sfâșiat de milă să vezi cât de sărace sunt acestea fără iubire. Privește-i și pe copiii supraponderali. Le lipsește iubirea, de aceea mănâncă prea mult.

Și tie ți-a lipsit într-o situație sau alta iubirea ori nu ai putut sau vrut să o accepți venind din anturajul tău, și ai procedat

prostește. Dar te-ai aprins mereu, te-ai întors către bine, pentru că tu posezi cunoaștere.

Să fii mânios e în regulă, poate conduce uneori către o schimbare. Dar o mânie de durată nu este de folos, căci sufletul suferă de foame și în final nu mai luminează.

Ce poate omul să facă atunci când se află într-o situație de viață grea – fie șomaj, supraponderalitate, lipsă de prieteni, criminalitate, vreo patimă (droguri, fumat, alcool, jocuri...)?

Totul începe de la iubirea de sine! Într-o astfel de situație e vorba de sărăcie sufletească, pe care o produce chiar sufletul însuși – dintr-o sumedenie de motive. Este de folos dacă sufletul transformă această sărăcie în bogăție interioară și își regăsește echilibrul interior în iubire, demnitate, sănătate, fie cu ajutorul oamenilor buni, fie apelând la ceea ce voi numiți *terapeuți*.

Cum se poate pune în mișcare iubirea de sine?

Începe din interior. Dacă un om se simte bucuros, atunci el poartă asta în afară prin culori vesele. El apare îngrijit în înfățișarea sa exterioară. Dacă cineva se simte slab și lipsit de putere, chiar fără perspectivă, acest lucru se va vedea și în exterior, căci acesta reflectă interiorul.

Omul se poate îmbrăca, spre exemplu, frumos și îngrijit, ceea ce va fi observat și de cei din mediul său înconjurător – dar există și suficient de mulți oameni care pun mare preț pe un exterior îngrijit, dar în interior sunt leneși și falși.

Trebuie început de la gânduri.

Așa cum descriam anterior...

Gândurile sunt cauza tuturor acțiunilor, împreună cu sentimentele. Observă-ți gândurile și sentimentele, ceea ce-ți spun ele. Observă o anumită situație de viață – de pildă din existența profesională ori de cuplu – și pătrunde înăuntrul ei cu sentimentul. Acționezi după sentiment, după ceea ce-ți spune intuiția – care adeseori este îngerul tău păzitor ce dorește să te ajute? Verifică-te pe tine, ceea ce vrei și compară cu ceea ce faci. De ce faci ceva ce nu vrei?

Lucrează la asta pentru a deveni liber, autonom în gândire și în acțiune!

Fii atent la gândurile tale! Dacă ele te constrâng să îngenunchezi, îți spun: *„Tu oricum nu poți face acest lucru!"*, atunci probabil că a fost o ființă întunecată, care trăiește din energia ta. Vrei ca ceva să trăiască din energia ta și să-ți rămână mai puțin pentru tine și familia ta? Lucrează la asta. Fii atent la gânduri, și dacă vin gânduri rele care vor să te abată de la țelul tău, adu gânduri bune, care să le dea la o parte pe celelalte. La un moment dat ființele întunecate pleacă pentru că nu-și mai primesc hrana – și anume gândurile negre - căutându-și o nouă victimă.

Dacă ai în tine gânduri bune, atunci din gura ta vor ieși și cuvinte bune, logic. Dacă ești nemulțumit de viața ta, cu greu iese din tine ceva prietenos, politicos sau fericit...De aceea lucrează cu gândurile și alege-ți cuvintele conștient și cu rost!

Pentru a face din nou să se aprindă lumina interioară, această scânteie divină eternă pe care o are fiecare om, pe care o poartă fiecare suflet, așa cum ațâți focul suflând în jar, trebuie să te transformi.

Dar multor oameni le este teamă, școala, părinții îi orientează greșit. Peste oameni este răspândit întunericul astfel încât omul ajuns la maturitate rămâne cufundat într-un întuneric pe care singur și l-a ales, dar care este totodată un întuneric dogmatic, creat de oamenii din jur și de societate.

Întotdeauna există, însă, posibilitatea eliberării. Nimeni nu este singur – fiecare are cel puțin un înger alături. Trebuie doar să-l rogi, iar el îți va da...

Să rămânem tot la această temă. Dacă facem o comparație între societatea de astăzi, incluzând nu numai tineretul, ci și adulții, și cea din anii douăzeci, treizeci și până la cinzeci ai secolului XX, se vede clar cât de îngrijit, curat și frumos se îmbrăcau oamenii pe atunci. Constatăm astfel că noi tindem către murdar, dizarmonic și neîngrijit. Asta are de-a face cu iubirea de sine, mai bine zis exteriorul vulgar arată cum este omul în interior...

Dacă îți întreții și îți îngrijești corpul – cu apă, uleiuri și alifii, având grijă de păr și purtând îmbrăcăminte frumoasă – și

transmiți altora o imagine îngrijită, asta înseamnă că ți-ai demonstrat ție însuși că ai demnitate.

Acum privește opusul, uită-te către ceilalți: ei sunt neîngrijiți; nu se spală regulat; se plâng că nu au suficienți bani pentru a-și putea cumpăra ceva nou... Dar asta este greșit, există întotdeauna o cale, doar nu trebuie să porți haine din aur...

Nu ți-a atras atenția faptul că mai ales oamenii neîngrijiți fumează mai mereu? Pentru tutun au bani, dar nu și pentru îmbrăcăminte curată...

De reținut este faptul că un exterior neîngrijit arată că omul nu se respectă pe sine. El nu se iubește. Și să vezi, dacă un om neîngrijit se îndrăgostește, atunci poate dintr-o dată să fie curat și aranjat. Asta indică faptul că până atunci el nu s-a iubit și pentru el nu a avut nici o valoare să fie frumos.

Acum pe Pământ este un timp în care este exteriorizată exact această stare de neîngrijire, de vulgaritate. Și la toate se adaugă și muzica, ce nu te lasă să ajungi în culmea bucuriei, ci te face monoton, leneș, agresiv și chiar debusolat, care îți ia și ultima forță – o muzică proastă. Astfel că totul se află în mișcare rapidă și este confuz. Toți aleargă, dar nu trec niciodată linia de sosire. O stare rea. O stare în care lipsește sufletul.

Ceea ce s-a întâmplat în ultimii ani și stadiul în care vă aflați acum înseamnă prăbușirea culturilor. Dar crede-mă: această decădere se va schimba din nou și oamenii vor deveni conștienți de asta – chiar dacă o vor face cu o anumită vanitate. Iar eu văd din nou un început pozitiv.

Măcar atât...

(râde) Și așa se revine. Să privim către un bun obicei al romanilor – l-aș numi chiar arta de a face baie. Sau la greci, arabi ori fenicieni. Acestea au fost culturi ale curățeniei, prin modul în care s-au prezentat în interior și în exterior. Dar și pe atunci au existat bineînțeles popoare înțepenite în murdărie și care erau pe deplin primitive. Avem de-a face din nou cu polaritatea de pe Pământ, căci fiecare are șansa de a scăpa de murdărie.

În ultimii ani a existat o tendință în cercul nostru cultural de a purta îmbrăcăminte neagră. Din fericire s-a renunțat la asta,

dar există două popoare care poartă predominant negru. Ce trebuie să ne spună nouă acest lucru?

Negrul înseamnă o mascare. Ei se ascund sub îmbrăcămintea neagră ori sub veșmintele religioase pentru a avea un anumit grad de invizibilitate. Nu le face plăcere să fie văzuți și se ascund în această culoare ori în spatele ei.

Și, de asemenea, pentru a nu trebui să-și arate sentimentele...

Totul lipsește...Ei aleg culoarea neagră și refuză provocarea culorilor. Căci culorile cer. Negrul nu cere, acoperă.

Privește, soarele acestei zile îți cere să ieși din casă și să te bucuri de natură. El spune: *„Privește asta!"* și sufletul se bucură. Totuși mulți oameni nu suportă strălucirea, nu suportă frumosul.

Oamenii care poartă întotdeauna negru – dar și tonuri de gri – se ascund.

Acesta este un adevărat joc de-a v-ați ascunselea...

Bineînțeles că la o ocazie festivă poți purta un costum negru îngrijit. Acesta este un atribut al eleganței. Dar există o diferență între o ocazie care implică obiceiuri sociale sau religioase și unde este binevenită o astfel de îmbrăcăminte neagră și purtarea permanentă, în speță față de ceea ce se ascunde în spatele acesteia.

Din acest punct de vedere devine din nou interesant domeniul meu de activitate – înmormântarea. În sfera voastră culturală, cu ocazia unei înmormântări se poartă haine negre, în alte locuri însă, se poartă albul și se sărbătorește cu bună dispoziție; oamenii privesc moartea râzând, ceea ce mi se pare chiar simpatic..., căci știu că sufletului nu poate decât să-i fie bine. Ei nu plâng, ei râd și dansează. De aceea, negrul nu este întotdeauna asociat cu ideea de moarte, și albul poate să însemne pieire.

Gradul de abrutizare din societatea noastră, abordarea sexualității fără existența iubirii, aspectul neîngrijit, muzica agresivă și fără valoare dau impresia că partea întunecată a Creației este cea care le produce.

Așa este, în epocile de transformare profundă partea negativă este întotdeauna mai puternică. Dar ea va slăbi din nou, după o perioadă mai lungă. Transformarea presupune schimbare. Schimbarea ia naștere prin interacțiunea ambelor forțe polare. Această interacțiune este necesară. Când procesul de schimbare a Pământului se încheie, forțele întunecate se retrag din nou, căci scopul – în acest caz progresul Pământului – a fost atins.

Cum stau lucrurile cu drogurile?

Acestea sunt vechi de când lumea. La noi, în lumea spirituală nu există așa ceva. Drogurile au fost tot mereu consumate.

Încă din vremuri timpurii ale omenirii se știa, de cele mai multe ori prin încercare, care plante sau chiar fructe, ciuperci ori rădăcini aveau un efect stimulator.

În acest mod s-a dezvoltat din timpuri străvechi ceea ce voi numiți astăzi șamanism, prin care oamenii încercau cu ajutorul plantelor să capete o privire de ansamblu asupra tărâmului spiritual, pentru a afla viitorul, precum și trecutul.

Problema în cazul folosirii unor astfel de substanțe stimulatoare este că se poate arunca o privire în lumea spirituală – compară asta cu o cortină care devine treptat transparentă – dar aceia care folosesc narcoticele pot să vadă doar ființe și regiuni ale nivelului spiritual inferior. Este locul sufletelor și al ființelor spirituale care nu vor să progreseze și care, de cele mai multe ori, nu au intenții bune atunci când intră în contact cu oameni care fac experimente cu droguri.

Adeseori apar decedați care se țin fixați de materie și nu vor să progreseze și care se bucură că un neștiutor, un nechibzuit stă deasupra unei scânduri de lemn ori a unui pendul și prin stimularea de care vorbeam anterior ia contact cu ei, povestindu-i tot felul de prostii. La început astfel de ființe știu să spună lucrurile pe care respectivul dorește să le audă, căci de cele mai multe ori aceste suflete pierdute nu au pe nimeni cu care să poată vorbi, doar așa primind atenție. Și pentru că sufletele atrase de șamanul care lucrează cu narcotice sunt suflete inferioare, care nu se desprind de materie, ele provoacă derută pentru o lungă perioadă de timp, ceea ce se poate ulterior constata în cazul tuturor oamenilor care consumă stupefiante. Sufletul este confuz.

Dacă șamanul lucrează fără aceste substanțe stimulante, atunci poate să pătrundă în nivelurile mai înalte ale spiritului.

Se observă în comportamentul aceluia care consumă droguri că alunecă în continuare în întuneric. Își pierde râsul, devine tăcut, se ascunde, iese din ce în ce mai puțin la lumina soarelui, își pierde creativitatea, comunică mai puțin.

Jan, tu vezi la tine însuți, dar și la mediumurile cu care lucrezi, că voi sunteți întotdeauna veseli și bine dispuși, chiar și atunci când se produce contactul cu mine și eu încep să vorbesc prin mediumuri. Cum de se întâmplă astfel? Pentru că noi suntem ființe spirituale și luminoase superioare și purtăm bucuria în noi – și iubirea. Asta transferăm asupra acelora care sunt în contact cu noi. Tu recunoști sufletul care acționează prin medium după umor, după felul în care emite lumină mediumul, după strălucirea sa. Și poți să-l compari cu cineva care se lasă pradă întunericului...

Ce poate schimba un om care are permanent nevoie de bani? Dacă i se împrumută acești bani ei dispar din nou, căci el nu știe cum să umble cu ei, pentru că de cele mai multe ori nu vrea să schimbe nimic și nu dorește să se miște. În majoritatea cazurilor este dată vina pe guvern, pentru că acești oameni nu vor să recunoască faptul că sunt pur și simplu leneși sau inflexibili. Cum privești tu subiectul acesta al nevoii de bani?

Nevoia de bani reprezintă înainte de toate o probă, pentru a vedea cum se comportă cel ajuns la nevoie. El poate deveni autodistrugător sau poate spune: *„Voi porni pe căi noi."* Adeseori se întâmplă, însă, ca el să o apuce pe drumuri greșite și să le ia ceva altora – să devină criminal. Alții, dimpotrivă, se resemnează și devin cerșetori, deși sunt inteligenți, în putere și au capacitate de muncă; ei preferă să păgubească statul.

Acum ar mai exista și varianta ca persoana, conform planului vieții sale, să nu ajungă niciodată să aibă prea mulți bani, căci sufletul a ales să fie așa. Se poate ca el să fi luat o astfel de decizie pentru că în viața anterioară a luat banii altor oameni, iar acum dorește să simtă cum este să fii înșelat. Și aceasta este o variantă...

Într-un asemenea caz, însă, când tu ai ales sărăcia, examenul constă în a te comporta corect și a nu o apuca pe un drum

greșit. Acela care are mulți bani trebuie să treacă un examen și mai mare, și anume să știe să se comporte corect cu banii. Îi împart cu alții ori îi țin grămadă numai pentru mine? Îi ajut pe ceilalți oameni sau mai degrabă o țin tot în chefuri?

Banii sunt întotdeauna o provocare – fie că e vorba de sărăcie ori de bogăție. Ambele stări te pun întotdeauna în fața unei decizii, dacă te comporți cum trebuie în starea respectivă sau aluneci în întuneric, în zona criminalității. Dacă cineva obține mulți bani prin înșelăciune, el nu se va bucura de ei, căci înseamnă că a servit umbrei Creației, s-a lăsat păcălit de examenul îngerului și nu a promovat acest examen. El trebuie să revină într-o nouă viață și să repete examenul.

Fiecare om trebuie să-și analizeze situația și să caute soluții. Cum ar fi, poate, mutarea într-un alt loc ori desprinderea de modelele vechi de gândire și lucru. Poate trebuie învățată o altă deprindere, o nouă meserie. Dacă este făcut un astfel de pas, banii pot să reapară. Căci cum spune o vorbă pământească, *„doar prin muncă îți atingi țelul!"*

Eu cunosc acum oamenii și constat tot mereu că mulți nu folosesc potențialul care se ascunde în ei sau o fac în mică măsură, sperând ca altcineva să rezolve în locul lor problemele pe care ei înșiși le-au cauzat. Aceasta este o credință greșită. Doar fiecare în parte își poate soluționa problemele. Rezolvarea nu vine de la Divin, de la îngerul păzitor, ci vine de la omul însuși. Doar el poate să-și rezolve problemele.

Să ne întoarcem încă o dată la puterea gândurilor...

Ei bine, la noi, în lumea spirituală, vei putea să-ți vezi toate gândurile pe care le-ai avut în viață, le vei putea auzi și simți, căci poți retrăi situațiile. Și vei vedea cum au luat naștere ideile din gândirea ta și cum ele au devenit apoi acțiuni, care fie te-au împins înainte, fie te-au aruncat în spate. Te vei vedea întotdeauna pe tine în calitate de zețar al cauzelor, de Creator al propriilor tale condiții de viață. Nu se mai poate da vina pe altcineva, căci nimeni nu te-a silit să te căsătorești cu partenerul cu care mai târziu ai devenit nefericit. Nimeni nu te-a silit să rămâi cu el, deși voi nu mai aveați nimic să vă spuneți. Vezi că tu însuți ești răspunzător de destinul tău, de condițiile tale de

viață? După aceea – în lumea spirituală – vezi bineînțeles aceste lucruri și gândești: *„Cum de nu am schimbat nimic atunci?"* Dar este prea târziu.

Din această cauză meditația de la care oamenii au fost deviați cu succes este așa de importantă, pentru ca oamenii să se gândească la aspectele vieții lor, și apoi să poată analiza conștient o situație de viață pentru a lua o hotărâre de viitor. Așa se poate schimba un destin, la origine aflându-se, însă, întotdeauna un gând.

Un gând conține cel mai mare potențial de răspundere. Un gând, numai un singur gând te poate face bogat și fericit sau bolnav și deplorabil.

Există oameni care au convingerea că se vor îmbolnăvi cândva de cancer pentru că, probabil, vreun membru al familiei a suferit de o astfel de boală. Ei se fixează așa de puternic în această idee, încât se pot îmbolnăvi într-adevăr de cancer, întâmplându-se conform dorinței lor. Cine seamănă un gând fericit, va putea culege într-o bună zi și un fruct fericit – mult noroc și succes. Iar un om care seamănă un gând negativ, întunecat, își va culege într-o bună zi, rodul corespunzător, fructul negativ. În această situație el însuși a fost declanșatorul, creatorul acestui fruct. Partea bună a lucrurilor este că acela care devine conștient de gândurile sale întunecate, le poate schimba.

Dacă efectuează schimbarea, se modifică și înfățișarea fructului pe care-l va primi la ceasul recoltei.

Acesta este un mecanism grandios al Divinului! Fiecare om poate să-și schimbe în orice moment al vieții sale alegerea, viața sa, poate aduce modificări în fiecare zi. Astfel, chiar în acest moment este posibil ca un om să ia o hotărâre care-i va schimba cursul întregii sale vieți. Și asta se realizează prin forța gândurilor, pe care tu le-ai cuprins în cuvinte, le-ai scris și care sunt preluate acum de un alt om și transformate. Vezi înlănțuirea din modelul țesăturii?

Adeseori oamenii uită odată cu trecerea anilor ce au semănat odinioară și se miră de propriile roade pe care le primesc peste ani de zile.

Baza o constiuie întotdeauna gândurile, felul acestora și modul de gândire. Trebuie să existe o gândire conștientă...

Am ajuns la finalul întrebărilor mele și îți mulțumesc din inimă că mi-ai stat la dispoziție, pentru a putea să-ți pun întrebări și pentru a putea să-mi fac o imagine de ansamblu asupra acțiunii tale și a întâmplărilor din lumea materiei fine.

Ce ai dori să ne spui la despărțire atât mie, cât și cititorilor mei – un fel de cuvânt de încheiere?

Îți doresc succes cu această carte! Dar să știi că succesul cărții nu îți revine ție. El ține de informare, de multiplicare. Astfel, în imperiul cosmic există dorința ca această carte să se răspândească, să se multiplice. Să fie împrumutată și dată mai departe.Dar, mai ales - și asta nu din sete de bani *(râde)* – să intre în posesie. Adică să servească la lucrarea și prelucrarea omului – a conștiinței sale. Să fie, de asemenea, o carte de lucru în care omul – chiar și tu – să-și poată arunca privirea mereu pentru a găsi noi imbolduri.

De aceea cuvântul de încheiere ar putea suna cam așa: aici nu este sfârșitul, ci este abia începutul! Acum viața a primit, poate, un alt sens decât până acum. Prin urmare, tu, cititorule, fii curios, începe singur să cercetezi și să supui la încercare viața. Să devii din nou copil, începe iarăși să descoperi lumea, religiile, popoarele Pământului, spațiul cosmic, lumea spirituală și toată forța noastră creatoare. Chiar și eu, o ființă nemuritoare, învăț permanent. Și tu trebuie să faci la fel.

Acesta este începutul pentru ceva nou!

Rămâneți cu bine, prieteni.

Ce mai e de spus ?

Ei bine, în mod normal obișnuiam ca la sfârșitul cărților mele să fac un rezumat, dar să fiu sincer, recunosc că abia dacă mai e ceva de adăugat la ceea ce a fost prezentat aici. Pe scurt, se poate spune că avem de-a face cu o ființă mai mult decât interesantă, care ne-a explicat câte ceva despre sensul vieții, motivul existenței noastre și ne-a povestit multe despre activitatea sa. Găsim astfel confirmarea existenței unei lumi a materiei fine, legi cosmice, îngeri, demoni, precum și reîncarnarea. Aflăm detalii despre ridicarea frecvenței la care este expusă planeta noastră, iar împreună cu ea și noi, oamenii, despre

ce urmări va avea acest lucru pentru noi toți. Dar deja ați înțeles cum stau lucrurile.

Permiteți-mi de aceea să vorbesc puțin despre mine și acest proiect. Unul sau altul dintre cititorii mei poate gândi că această carte este cu totul altfel decât ce am publicat până acum. Și eu pot să confirm asta.

Celelalte cărți ale mele nu aveau neapărat o tematică cu totul diferită, dar materialul folosit în ele a luat naștere din relatările unor evenimente trăite de alți oameni ori din date furnizate de diverse organizații. Parțial era desigur vorba și de evenimente trăite de mine, dar pe ansamblu predominau temele globale sau cele religioase.

De această dată – în cazul prezentei cărți – este vorba exclusiv de experiența proprie a sinelui meu, de un eveniment care poate fi privit ca un impuls și din care a luat naștere un proiect de cercetare ce a culminat în final în cartea de față. Spre deosebire de celelalte opere ale mele de până acum, aceasta este doar cartea trăită de mine, este evenimentul *meu* și istoria mea personală. Și pentru mine acest lucru schimbă totul.

Un critic ar putea spune: *„Helsing inventează, ființa aceea nu există sau este vreun demon care îl induce în eroare – și pe cititori odată cu el – totul este o prostie pentru că nu există Dumnezeu și nici îngeri, nici vorbă de vreun bărbat în negru, de un cosaș...”*, și așa mai departe.

Excelent. Pot să trăiesc cu astfel de critici. Dacă ar fi vorba de conținutul unei alte cărți scrise de mine, aș putea spune că s-ar mai putea discuta despre unul sau altul din enunțuri, despre vreun citat, despre cum l-am expus ori interpretat pe acesta.

Dar în cazul evenimentului relatat mai sus nu mai este nimic de discutat – cel puțin nu pentru mine. Știu ce am trăit, ce am văzut și cât de mult s-a schimbat viața mea în urma acestei întâlniri. Și doar asta contează până la urmă. Se spune: *„Vă veți recunoaște după roade..!”*, iar roadele mele arată foarte bine (mama îmi spunea mereu că eu sunt așa o *pomișoară...*)

Ceea ce iarăși poate ar putea fi criticat, ar fi faptul că pe parcursul interviului aspectele privind sentimentele au fost prea puțin discutate, mai precis tema iubirii a apărut prea puțin în dialogul nostru. Acest lucru cel mai probabil ține de mine și de

felul în care, ca bărbat, am formulat întrebările cu gândirea mea rațională. O femeie poate că ar fi pus alte întrebări acestei ființe...

În tot cazul, un singur lucru vă pot spune cu certitudine: a fost cel mai captivant proiect de până acum din viața mea. Eu am călătorit pe o mare parte din planeta noastră, am cunoscut nenumărați oameni interesanți și am trăit experiențe pe măsură, dar nimic nu se compară cu *omul în negru.*

Cum așa? Pentru că eu am observat cum mi s-a schimbat viața de la momentul accidentului și al întâlnirii cu el. Nu a fost doar un interviu, un Channeling cu o ființă spirituală, care a fost acum editat drept carte; nu. Viața mea s-a schimbat; *eu* m-am schimbat. Niciodată nu a fost așa de bine ca acum. Și aceasta reprezintă pentru mine cea mai puternică experiență.

Ceea ce a fost inițial gândit ca un interviu - și cinstit vorbind, la început m-a mobilizat curiozitatea – s-a transformat în îndeplinirea unei vechi promisiuni și într-o muncă la mine însumi. La început m-am gândit: *„Ei bine, pui întrebări și primești răspunsuri interesante".* Și nu m-am așteptat să îmi iau în serios rolul.

Ajuns în acest punct a intervenit îndemnul *prietenului nostru în negru* ca eu să lucrez la propria mea persoană – să devin mai liniștit, mai destins, mai pașnic- pentru a fi mereu răsplătit prin noi informații și aspecte ale cunoașterii. Ceea ce înseamnă că dintr-un proiect de carte acesta a devenit un nou capitol din viață, care impune o schimbare a unor moduri de comportament și o nouă orientare a mea. Și este bine așa.

Noaptea, dar și peste zi, primesc imagini de la el, câteodată propoziții și, de asemenea, idei noi; din când în când apar și teme pentru acasă. Sunt teme referitoare la sentimente și la comportamentul în situațiile cotidiene, care necesită hotărâri clare – în plan profesional, familial sau cu referire la mediul meu înconjurător. Este vorba de transformarea practică a cunoașterii spirituale.

Înainte de toate acum mă aflu într-o dispoziție de a începe lucruri inedite. Pe de o parte pășesc pe un nou tărâm spiritual – de pildă acțiunea *îngerului îngăduinței* – pe de altă parte mă întorc spre lumea veche și cunoscută.

Animat de ceea ce am trăit, eu sunt pregătit să investesc din nou în viața mea și în dezvoltarea mea personală, invitându-vă

și pe dumneavoastră să faceți la fel. Îndrăzniți să vă gândiți la idei noi, să descoperiți unghiuri de vedere neutilizate și să experimentați în continuare viața.

Căci vă spun: viața este captivantă, fascinantă și întotdeauna când te gândești că nu te mai poate surprinde ceva, apare ceva inedit.

Acum, ajuns la finalul acestei cărți, doresc să vă mulțumesc din suflet că v-ați rupt din timpul dumneavoastră pentru a mă însoți în această excursie în lumea morții, și sper că ați pierdut un singur lucru: teama de moarte.

Dacă voi mai publica alte discuții dintre *omul în negru* și mine într-un volum viitor, nu pot ști acum, căci am deja în minte noi proiecte pe care, de asemenea, trebuie să le transform...

Viața este plină de aventură și deja mă bucur la gândul să pot iarăși prezenta ceva nou, chiar dacă la încheierea unei cărți nu știu niciodată ce va urma. Și de această dată nu am nici cea mai vagă sclipire în ce mod ne vom reîntâlni și ce voi avea să vă prezint. Fiți însă siguri: va fi cu totul altceva decât de obicei...

În acest spirit închei aici, salutându-vă cu respect,
Al dumneavoastră

Jan

Prin această carte vă invit la o călătorie pe un tărâm virgin. Sunteți liberi să rămâneți fideli vechilor modele de gândire și comportament. Dacă doriți însă să mă urmați pe acest nou tărâm spiritual, atunci vă urez „Bine ați venit !" în clubul piraților spirituali și trec direct în miezul lucrurilor, întrebându-vă provocator...

Nu vă este puțin frică?

ISBN 978-973-636-484-6

www.antet.ro

29 lei